WODEHOUSE

SAM HOS TIDNINGSKUNGEN

P. G. Wodehouse

Sam hos tidningskungen

P. G. Wodehouse

Sam hos tidningskungen

Aldus

ISBN 91-0-040525-6
Engelska originalets titel: Sam the Sudden
Översättning av Stig Facht
© by The Estate of P. G. Wodehouse 1925
Omslag av Design 2001/Olle Frankzén

Printed in Sweden, Rahms i Lund, Lund 1975

Sam beger sig ut på resa

Det var en dag i slutet av augusti. Hela dagen hade New York som stektes av solstrålarna, blivit hetare och hetare för att vid tretiden på eftermiddagen ha kommit så långt att invånarna, med undantag av en liten utvald samling i tionde våningen i Wilmot Building, på grund av något slags naturlig klyvning hade delat upp sig i två stora grupper – varav den ena partens anhängare krälade omkring och frågade alla de mötte om de hade fått nog av värme, under det att de övriga hävdade att det var inte så mycket värmen som de avskydde utan desto mera den ständiga svettningen.

Orsaken till den aktivitet som utövades i tionde våningen i Wilmot Building var att en idrottstillställning av yttersta vikt gick av stapeln där – Spike Murphy från John B. Pynsents Export- och Importkompani utkämpade just finalen i Kontorspojkarnas höjdsparkningsmästerskap mot en smidig yngling från Förenade Ögonbrynspincett- och Nagelfilsbolaget.

Tävlingen försiggick i den förstnämnda firmans lokaler inför ett litet men utvalt sällskap bestående av några stenografer – tuggande tuggummi – några manliga arbetsträlar i skjortärmarna samt mr John B. Pynsents systerson, Samuel Shotter, en ung man med trevligt utseende, vilken tjänstgjorde som domare.

Sam Shotter var inte bara domare utan också upphov till turneringen; den man förutan vars framsynthet och företagsamhet en rikedom av ungdomlig dådkraft skulle ha förblivit oupptäckt, därigenom äventyrande Amerikas chanser för den händelse tävlingar av detta slag skulle fogas till Olympiska spelens program. Det var han som, under det han vandrade omkring på kontoret rastlöst sökande efter metoder att förljuva ett själsdödande arbete, hade kommit på unge herr Murphy övande sig i att sparka så högt som möjligt på väggen i en avlägsen korridor och som hade uppmuntrat honom att sparka ännu högre. Det var han

som hade arrangerat matchen mot representanter från andra firmor i byggnaden. Och det var han som ur egen ficka hade trollat fram portmonnän, som han, då ynglingens fot förstörde murbruket en dryg centimeter ovanför konkurrentens bästa resultat, överlämnade till Spike med några väl valda ord.

– Murphy, sade Sam, har utgått som segrare. Efter en tävling, genomförd i full överensstämmelse med de bästa traditionerna inom amerikansk höjdsparkning, har han försvarat John B. Pynsent Ex och Imps ära och behållit titeln. Som chefen tyvärr måst resa till Philadelphia och därför inte kan presidera vid detta tillfälle, är det mig ett kärt nöje att få överlämna segerns belöning, denna vackra endollarsedel. Ta den, Spike, och i din ålders sena höst, då du är en gråhårig rådman eller någonting annat, se då tillbaka på detta ögonblick och säg dig själv –

Sam tystnade, en smula stött. Han tyckte att han hade talat väl, och trots detta gick hans åhörare ifrån honom. Spike Murphy till och med sprang.

– Säg dig själv –

– Då du blir ledig, Samuel, hördes en röst bakom honom, skulle jag vilja tala med dig på mitt kontor –

Sam vände sig om.

– Se goddag, morbror, sade han. Han hostade; mr Pynsent hostade.

– Jag trodde du hade farit till Philadelphia, sade Sam.

– Verkligen? sade mr Pynsent. Han sade ingenting mera utan fortsatte stilla till sitt rum, ur vilket han ett ögonblick senare återvände med ett tålmodigt frågande uttryck i ansiktet. – Kom hit Sam, sade han. Vem är det där? frågade han och pekade.

Sam kikade in genom dörröppningen och blev varse en lång, mager man med frånstötande utseende nedsjunken i en skrivbordsstol. Hans stora fötter vilade behagfullt på bordsskivan, hans huvud hängde åt sidan och hans mun var vidöppen. Från denna mun, som var av enorma mått, hördes gurglande snörvlingar.

– Vem är denne gentleman? upprepade mr Pynsent.

Sam kunde inte låta bli att beundra morbroderns osvikliga instinkt – den ofattbara intuition som hade kommit honom att dra den slutsatsen att om en objuden främling sov i hans älsklings-

stol, så måste detta nödvändigtvis vara hans systerson Samuels fel.

– Gode Gud! utropade Sam. Inte visste jag att han var här.

– En vän till dig?

– Det är Hash.

– Förlåt, men vad sade du?

– Hash Todhunter, förstår du, kocken på *Araminta*. Du minns väl att jag för några år sen reste med en lastångare? Den där gossen var kock. Jag träffade honom på Broadway i dag och bjöd honom på lunch. Jag tog honom med hit, ty han ville se den plats där jag arbetar.

– Arbetar? sade mr Pynsent förvånad.

– Jag hade inte en aning om att han hade förirrat sig in i ditt rum.

Sam talade i ursäktande ordalag, men han skulle ha velat påpeka att skulden till dessa störande händelser i verkligheten var mr Pynsents. Om en man låter påskina att han ämnar resa till Philadelphia och sedan inte reser, så har han sig själv att skylla för de förvecklingar som uppstår. Detta var emellertid en formalitet som han inte ville besvära sin morbror med.

– Skall jag väcka honom?

– Ja, om du ville vara så snäll och göra det. Och när du har gjort det, så ta honom med dig och magasinera honom någon annanstans och kom så tillbaka hit. Jag har mycket att säga dig.

Efter några kraftiga skakningar öppnade den sovande sina ögon och lät sig liksom i trance föras ut ur rummet, längs korridoren och in i den skrubb där Sam utförde sitt dagliga arbete. Här sjönk han ner i en stol och somnade igen, varpå Sam lämnade honom och återvände till sin morbror. Mr Pynsent stod och stirrade tankfullt ut genom fönstret.

– Sätt dig, Sam, sade han.

Sam satte sig.

– Jag är ledsen över det här, morbror.

– Över vad då?

– Det här som försiggick då du kom in.

– Jaså, det. Vad gällde saken, apropå det?

– Spike Murphy undersökte om han kunde sparka högre än en grabb från en firma i någon våning under oss.

– Kunde han det?

– Ja.

– Duktig gosse, sade mr Pynsent gillande. Du arrangerade väl tävlingen efter vad jag kan förstå.

– Ja, det gjorde jag verkligen.

– Det var klart att det var du. Du har varit hos mig i tre månader, fortsatte mr Pynsent lugnt. Under denna tid har du lyckats fullständigt förstöra den bästa kontorspersonalen i hela New York.

– Nej men morbror, sade Sam förebrående.

– Fullständigt, upprepade mr Pynsent. Springpojkarna kallar dig vid förnamn.

– Jag kan inte få dem att låta bli, suckade Sam. Jag tar dem i upptuktelse, men ovanan blir kvar.

– Förra onsdagen såg jag dig kyssa stenografen.

– Hon hade ju tandvärk, stackars liten.

– Dessutom har mr Ellaby sagt mig att ditt arbete är en skam för firman. Det uppstod en liten paus. – Det engelska skolsystemet är århundradets förbannelse, sade mr Pynsent drömmande. En främling skulle ha ansett detta påstående gå utanför ämnet, men Sam förstod betydelsen av det. Han fattade dess avsedda innebörd – en elak gliring.

– Fick du lära dig någonting annat än att spela fotboll vid Wrykyn, Sam?

– Jaa då.

– Vad då för något?

– Åh, massor av saker.

– Jag har inte kunnat märka det. Jag kan inte förstå varför din mor sände dig dit i stället för till en god handelsskola.

– Jo ser du, pappa hade gått där –

Sam tystnade. Han visste att mr Pynsent inte hade varit överdrivet förtjust i framlidne Anthony Shotter – måhända med rätta inseende att hans avlidna syster genom sitt giftermål med den där älskvärde men obetydlige personen hade begått den oförlåtliga dårskapen att leva ett liv i fåfänglighet och tomhet.

– En utmärkt rekommendation, sade mr Pynsent torrt.

Sam hade ingenting att säga.

– Du är lik din far i mångt och mycket, sade mr Pynsent.

Även detta lät Sam passera. De sedvanliga komplimangerna hade utlösts litet tidigare än vanligt denna morgon, men den saken var ingenting att göra åt.

– Och trots det så tycker jag om dig, Sam, fastställde mr Pynsent efter en liten paus. Det lät bättre.

– Jag tycker om dig också, morbror, sade Sam med värme. När jag tänker på allt vad du gjort för mig –

– Men, fortsatte mr Pynsent, jag kommer att tycka om dig ännu bättre på tre tusen mils avstånd från Pynsents Export- och Importkompanis kontorslokaler. Vi skall skiljas, Sam – och det omedelbart.

– Det smärtar mig.

– Mig gläder det däremot, sade mr Pynsent.

En stunds tystnad följde. Sam, som förstod att spelet var slut, reste sig.

– Vänta ett slag, sade morbrodern. Jag skall tala om för dig de planer som jag har gjort upp för din framtid.

Sam blev angenämt överraskad. Han hade knappast trott att hans framtid skulle intressera morbrodern.

– Har du några planer?

– Ja, allting är ordnat.

– Det var bussigt, morbror. Jag trodde att du tänkte köra ut mig på gatan.

– Kommer du ihåg en engelsman vid namn lord Tilbury, som åt middag hos mig en gång?

Det gjorde Sam. Hans nåd hade drivit in honom i ett hörn efter middagen och utan uppehåll pratat i över en halvtimme.

– Han är ägare till Mammoths Bokförlagsaktiebolag, en koncern som framställer en mängd dagliga tidningar och veckotidningar i London.

Sam kände till detta. Lord Tilburys konversation hade varit av uteslutande självbiografisk karaktär.

– Han reser tillbaka till England på lördag med *Mauretania*. och du skall resa med honom.

– Vad då?

– Han har lovat att ge dig en plats hos sig.

– Ja, men jag vet ju ingenting om tidningsjobb.

– Du vet över huvud taget ingenting, påpekade mr Pynsent

milt. Det är följden av din engelska skolutbildning. Emellertid kan du inte misslyckas värre hos lord Tilbury än du har gjort hos mig. Den där papperskorgen har bara varit här i fyra dar, och den vet redan mer om import- och exportaffärer än du skulle kunna lära dig om du så stannade här i femtio år.

Sam gav ifrån sig klagande läten. Femtio år var väl mycket tilltaget, ansåg han.

– Jag dolde ingenting för lord Tilbury, men han erbjöd sig trots detta att ge dig anställning.

– Konstigt, sade Sam. Han kunde inte undgå att känna sig smickrad av denna intensiva traktan efter hans tjänster hos en man som endast träffat honom en gång. Må vara att lord Tilbury kanske var en tråkmåns, men man kunde inte blunda för det förhållandet att han hade den förmågan utan vilken det är omöjligt att skapa sig rikedom – den där konstiga, nästan kusliga förmågan att se det värdefulla hos en människa som han träffat.

– Inte ett dugg konstigt, sade mr Pynsent. Han och jag håller på att avsluta en affär. Han försöker övertala mig att göra en sak som jag ännu inte har beslutat mig för. Han tror att jag skall komma i tacksamhetsskuld till honom, om han befriar mig från dig. Och i det fallet tänker han alldeles riktigt.

– Morbror, sade Sam, jag skall sköta mig fint.

– Det är nog bäst för dig, sade mr Pynsent oberörd. Det är din sista chans. Det finns ingen som helst anledning till att jag skall underhålla dig för återstoden av ditt liv, och jag tänker inte heller göra det. Ställer du till spektakel i Tilbury House, så skall du inte inbilla dig att du kan komma tillbaka till mig. Det kommer inte att bli någon gödd kalv. Kom ihåg det.

– Det skall jag, morbror. Men var inte orolig. Det är något som säger mig att jag skall lyckas bra. Det skall bli mig ett nöje att resa till England.

– Det gläder mig att höra. Det var allt. Adjö.

– Vet du vad, sade Sam eftertänksamt, det var underligt att du skulle skicka mig ditöver.

– Det tycker jag visst inte. Jag är lycklig över att ha fått tillfälle till det.

– Jag menar – tror du på spågummor?

– Nej, det gör jag inte. Adjö.

– Därför att en spågumma sa mig –

– Dörren, sade mr Pynsent, stänger sig själv så snart handtaget släpps.

Efter att ha prövat detta påstående och funnit det vara med sanningen överensstämmande gick Sam tillbaka till sitt högkvarter, där han fann *Aramintas* populäre och energiske kock, mr Clarence (Hash) Todhunter, vaken och i färd med att röka pipa.

– Vem var den gamle gossen? frågade mr Todhunter.

– Det var min morbror, firmans chef.

– Somnade jag i hans rum?

– Det gjorde du.

– Det var tråkigt, Sam, sade Hash med uppriktig ledsnad. Det var en ansträngande natt i natt.

Han gäspade och blottade ett fullkomligt Ginungagap. Hash Todhunter var en smal, senig man i trettioårsåldern. Han hade hög panna och tungsint blick. Missnöjda skanskamrater, som spelat poker med honom, hade understundom jämfört hans blick med den hos en död kolja; men för en kritiker, som inte var påverkad och uppretad av tidigare pekuniära förluster, skulle den mera ha liknat den hos en papegoja som sett på världen och funnit den full av besvikelse. Hash var en pessimist av stora mått, och i stunder av alkoholisk depression brukade han ofta helt dystert antyda att om alla människor fick vad dem tillkom, så skulle han stå i tur att ärva en adlig titel. Det var en lång och invecklad historia, som i hög grad misskrediterade alla berörda parter; men eftersom han aldrig berättade den lika, vann den föga tilltro hos ett skarpsinnigt auditorium. För övrigt lagade han den bästa köttpuddingen på Stilla havet utan att skryta över den saken.

– Hash, sade Sam. Jag skall resa till England.

– Jag också. Vi seglar på måndag.

– Det var som katten, sade Sam fundersamt. De vill att jag skall resa med *Mauretania* på lördag, men jag funderar nästan på att komma med dig i stället. Jag gillar inte riktigt tanken på en sex dagars tête-à-tête med lord Tilbury.

– Vem är det?

– Han är ägare till Mammoths Bokförlagsaktiebolag, där jag har fått jobb.

– Har du fått sparken här då?

Det sårade Sam en smula att den här obildade mannen så klart hade fattat situationen. Han fastställde dessutom att Hash hade burit sig taktlöst åt. Han borde åtminstone ha låtsats att han trodde att det var fråga om ett frivilligt avsked.

– Ja, man kanske kan kalla det så.

– Det var väl inte för att jag satt i hans stol?

– Nej då. Det råkar vara en hel del orsaker. Hash, det är ganska underligt att morbror fått för sig att deportera mig till England. Häromdagen sa en spåkäring att jag inom kort skulle företa en lång resa och att jag i slutet på den skulle möta en vacker flicka ... Hash.

– Ja?

– Här ska du få se.

Han sökte i sina fickor och fick fram en plånbok. Efter att ha gjort detta gjorde han ett uppehåll. Efter att synbarligen ha övervunnit en viss tvekan öppnade han plånboken och plockade fram ett hopvikt papper med högtidligheten och vördnaden hos en indisk präst, som handskas med ett dyrbart relikskrin.

En tillfällig åskådare skulle – på grund av det glättiga uppträdande som kännetecknade Sam Shotter – ha placerat honom bland de i hög grad materialistiska unga män i vars pansar romantiken inte hade lätt att finna en blotta. Han skulle emellertid ta fel härvidlag. Trots att han vägde sina modiga åttio kilo och trots att hans skratt då han var glad – vilket var ofta – liknade en hyenas tjut ute i djungeln, fanns det vekare känslor hos Sam. I annat fall hade detta papper näppeligen varit i hans ägo.

– Men innan du får se det, sade han och gav Hash en genomträngande blick, så vill jag fråga dig en sak. Kan du finna något lustigt, någonting att skratta åt, över huvud taget något löjligt i att en man reser till Kanada för att fiska, och att han, då han fastnar i en hydda långt bortom ära och redlighet utan att ha någonting att läsa och ingenting att lyssna till förutom vildgässens lockrop och pladdret från en fransk-kanadensisk förare, som inte kan mera än tre engelska ord –

– Nej, sade Hash.

– Jag har inte slutat än. Kan du – för att fortsätta – finna något konstigt i det förhållandet att en sån man i en sån situation, då

han finner en vacker flickas porträtt uppspikat på väggen av någon tidigare inneboende och då han inte har något annat att se på under fem hela veckor, blir kär i detta fotografi. Tänk dig för innan du svarar.

– Nej, svarade Hash efter en stunds funderande. Han var en man som inte lätt insåg det lustiga i någonting.

– Fint, sade Sam. Det var för resten tur för dej. För hade du flinat det minsta, så skulle jag ha gett dej en smocka. Jag gjorde det.

– Gjorde vad?

– Fann det här fotografiet spikat på väggen och blev kär i det. Titta här!

Han vecklade upp papperet högtidligt. Det visade sig vara en del av en sida ur en av de där illustrerade tidningarna, som förljuvar engelsmannens tillvaro mitt i veckan. Dess vistelse på väggen i hyddan hade inte förskönat det. Det var blekt och gulnat, och över ena hörnet visade ett fult märke att dess förre ägare handskats en smula vårdslöst med det. Sam stirrade inte desto mindre på det på samma sätt som en ung riddare torde ha stirrat på den Heliga Graal.

– Nå?

– Det där är biffstekssås, sade han och pekade på märket i det han bildade sig en sakkunnig uppfattning om saken. Den är för mörk. Sam betraktade sin vän med en blick så fylld av koncentrerad vämjelse att det skulle ha förskräckt en mera känslig person.

– Här visar jag dig detta älskliga ansikte fyllt av ungdom och livsglädje, skrek han, och det enda som tycks intressera dig är att någon gemen vandal, som jag skulle vilja vrida nacken av, har spillt sin eländiga middag på det. Titta då på den här flickan, människa. Har du nånsin sett något liknande?

– Hon är inte så illa.

– Inte så illa! Kan du inte se att hon är underbar?

Fotografiet gav verkligen belägg för Sams förtjusning. Det föreställde en flicka i riddräkt bredvid sin häst. Hon var en slank artonåring med pojkaktigt utseende, något över medellängd; och hon tittade ut från fotografiet med klara, allvarliga ögon. Hennes mun var något litet neddragen i ena mungipan. Det var en vacker

mun; men Sam, som ingående hade studerat fotografiet och ansåg sig som världens främsta kännare av det, tyckte att den skulle vara ännu vackrare om den log.

Under bilden stod med stora bokstäver

En vacker Nimrods dotter.

Efter denna poetiska inledning måste vi anta att det funnits mera noggranna upplysningar om föremålets identitet, men den klumpiga hand som rivit ut bilden hade olyckligtvis råkat riva bort återstoden av underskriften.

– Helt enkelt underbar, sade Sam rörd. Vad är det Tennyson säger om en liten engelsk rosenknopp?

– Tennyson? Det var en kille ombord på *Sea Bird* som hette Pennyman –

– Tyst! Är hon inte ett under, Hash? Och vad mer – vacker, inte sant?

Hash strök sig om hakan. Han var en man som gärna ville tänka över en sak.

– Hon är mörk, sade han.

– Idiot! Du vill väl inte inbilla mig att de där ögonen inte är blå?

– Det kan dom vara, medgav Hash motvilligt.

– Och håret är guldglänsande, eller möjligtvis ljusbrunt.

– Hur ska jag kunna veta de?

– Hash, sade Sam, det första jag ska göra i England är att ta reda på den här flickan.

– Det är lätt gjort. Hash pekade med pipskaftet på underskriften. – Nimrods dotter. Du behöver bara slå upp en telefonkatalog och se efter, så får du adressen på köpet.

– Hur kan du tänka ut något sådant, sade Sam beundrande. Det sorgliga vore ju, förstås, om den här gamle Nimrod bodde på landet. Det låter som om han vore jägare.

– Ah! sade Hash. Det är ju möjligt, förstås.

– Nej, bästa planen är nog att försöka ta reda på vilken tidning den är tagen ur och på så vis leta rätt på bilden.

– Kanske det, sade Hash. Hans intresse för ämnet var synbarligen borta.

Sam stirrade drömmande på kortet.

– Ser du den där lilla gropen i hakan, Hash. Gode Gud, jag skulle vilja ge vad som helst för att få se den här flickan skratta! Han lade tillbaka papperet i plånboken och suckade. – Kärleken är en härlig sak, Hash.

Mr Todhunters stora mun kröktes föraktligt.

– Då du har sett så mycket av livet som jag, svarade han, vill du hellre ha en kopp te.

Kay från Valley Fields

Den okände individ som rivit ur det fotografi som i så hög grad uppväckt Sam Shotters förtjusning hade, som tidigare påpekats, rivit slarvigt. Hade han varit mera varsam, så hade den från sin själs älskade skilde unge mannen kunnat läsa följande under bilden:

Miss Kay Derrick, dotter till överste Eustace Derrick, Midways Hall, Wilts.

Och om han hade råkat vara på Piccadilly Circus en viss eftermiddag tre veckor efter samtalet med Hash Todhunter, så skulle han ha fått se henne i verkligheten. Ty hon stod på refugen och väntade på en buss.

Hans första intryck av henne, om han hade sett henne just då, skulle alldeles säkert ha varit, att fotografiet, trots att det var mycket vackert, inte gjorde henne full rättvisa. Fyra år hade förflutit sedan det hade tagits, och mellan arton och tjugotvå år förändrar sig många flickor till det bättre i fråga om utseende. Kay Derrick hörde till dem. Han skulle vidare ha funnit att hans åsikt om hennes utseende hade varit riktig. Hennes ögon var, som han förutsagt, blå – varma och mörkblå som himlen en sommarnatt – och hennes hår, åtminstone de delar av det som syntes under en liten chic hatt, var blont med en dragning åt brunt. För det tredje skulle han ha lagt märke till att hon såg trött ut. Vilket hon också i verkligheten var. Hennes dagliga arbete

bestod i att inställa sig i en viss mrs Winnington-Bates hus vid Thurloe Square för att läsa högt för den värda damen samt hjälpa henne med hennes vidlyftiga korrespondens. Och ingen som kände mrs Winnington-Bates mera intimt skulle ha förnekat det rättmätiga i att vilken ung dam som helst, som hade ett sådant arbete, såg hur trött ut hon ville.

Bussen kom och Kay klättrade upp och satte sig på taket. Konduktören kom med biljettväskan i högsta hugg.

– B'ljett'r!

– Valley Fields, sade Kay.

– Okay, sade konduktören.

Han lade inte i dagen någon oro då han gav henne biljetten, inte något sådant livligt intresse som en del personer visar då de möter oförskräckta människor, ty den tiden var länge sedan förbi då det ansågs vara ett oerhört äventyr att resa till Valley Fields. För tvåhundra år sedan, då landsvägsriddare plundrade West Kensington och man sköt beckasiner på Regent Street, var denna trivsamma förstad i 21. sydöstra postdistriktet en verklig avkrok, dit uttröttade kavaljerer och kurtisörer brukade rida då de önskade riktigt komma i kontakt med Naturen. Men nu har den vidsträckta tegel- och asfaltöknen London uppslukat den. Valley Fields av i dag är en kompakt samling hus, och man kan komma dit inte bara med buss utan också med tåg och spårvagn.

Kay kände platsen så väl nu att hon ibland tyckte sig ha bott där hela sitt liv; och då hade i själva verket endast ett par månader förflutit sedan hon spolats upp som en vrakspillra på dess stränder; eller, för att frångå bildspråket, från den dag då mr Wrenn, boende i villa San Rafael, Burberry Road, med anledning av hennes faders död hade erbjudit henne ett hem där. Denne mr Wrenn var den »förfärlige» farbror Matthew som i det dunkla förflutna – någon gång omkring år 1905 – hade satt en förfärlig fläck på den Derrickska vapenskölden genom att rymma med Kays faster Enid.

Kay var bara två år då detta hände, och hon fick inte höra det förrän vid åtta års ålder av unge Willoughby Braddock, den där tjocka pojken som under förmyndare ägde det stora huset och markerna intill Midways. Det var en romantisk historia – om en ung man, som hade kommit ned för att skildra Midways i Vackra

Engelska Hem-serien som förekom i den nyutgivna Pykeska *Hemmets Vän*. Han hade därunder gjort bekantskap med ägarens syster och några veckor senare lyckats övertala henne att rymma och gifta sig med honom och därigenom – enligt familjens åsikt – spolierat hennes chanser i detta livet och hennes utsikter i det nästa.

Under tjugo år hade Matthew Wrenn varit familjens svarta får, och nu hade tiden fullbordat ytterligare en av sina berömda revanscher. Överste Derricks död, som hade inträffat några månader efter hans makas, hade uppenbarat det förhållandet att förutom normandiskt blod hade han också haft den barnsliga förtröstan som skalden värderar så högt. Det senare hade tagit sig uttryck i fullständig tillit till affärsprojekt som inte skulle ha lurat ett barn, och, för att reparera förluster som uppstått på grund av jordegendomarnas värdeminskning, i spekulationer, av vilka var och en var både hopplösare och mera förlustbringande än den föregående. Hans kapital hade gått all världens väg, Midways hade gått till inteckningsinnehavarna, och Kay, som underrättats härom av en medlidsam familjeadvokat, hade gått till mr Matthew Wrenn, som nu sedan flera år tillbaka var redaktör för samma Pykes *Hemmets Vän* som han fordom bara varit en enkel medarbetare i.

Bussen stannade i hörnet av Burberry Road, och Kay steg av och vandrade i väg mot San Rafael. Burberry Road är inte en av Valley Fields fashionablaste gator, utan de flesta husen är hopbyggda två och två. San Rafael hörde till denna kategori och förenades likt en siamesisk murbrukstvilling oskiljaktligt med huset intill, Mon Repos. Framför huset fanns en smal sandremsa, två rabatter med vintergröna som såg ut att be om ursäkt, en häck och i häcken en grind med fem spjälor.

Då Kay kom närmare kom en äldre herre med grått hår och professorshatt ut genom grinden.

– Hej, älskling, sade Kay. Vart ska du ta vägen?

Hon gav sin farbroder en tillgiven kyss, ty hon hade kommit att tycka mycket bra om honom under de månader de varit tillsammans.

– Ska just kila och få mig en pratstund med Cornelius, sade mr Wrenn. Jag tänkte få mig ett parti schack också.

I fråga om antalet år befann sig Matthew Wrenn på rätt sida om de femtio; men i likhet med vad redaktörer för tidningar som Pykes *Hemmets Vän* har benägenhet för såg han äldre ut än vad han i verkligheten var. Han var en man med ett milt och drömmande utseende, och då det var svårt att tänka sig honom i samband med något djärvt företag antog Kay att den energi och den glöd som resulterat i den berömda rymningen hade kommit från den kvinnliga partens sida.

– Kom bara inte för sent till middagen, sade hon. Är Willoughby hemma?

– Jag lämnade honom i trädgården. Mr Wrenn tvekade. – Det är en konstig ung man, Kay.

– Det är skamligt att han har inkräktat hos dig, raring, sade Kay. Hans hushållerska körde ut honom ur hans eget hus, som du vet. Hon skulle ha storstädning. Och han avskyr att behöva besöka hotell och klubbar, och jag har känt honom hela mitt liv, och han frågade mig om vi kunde härbärgera honom, och – ja, så gick det till. Men var inte ledsen, det är bara för i natt.

– Kära du, du vet ju att det gläder mig att ta hand om vem som helst av dina vänner. Men han är en sådan egendomlig ung man. Jag har försökt att prata med honom en hel timme, men det enda han gör är att stirra på mej som en guldfisk.

– Som en guldfisk?

– Ja, med stirrande ögon och läppar som rör sig utan att det kommer ett ljud ifrån dem.

Kay skrattade.

– Det är hans tal. Jag glömde att berätta det för dig. Den stackarn skall hålla tal i kväll på Gamla Skolkamraternas årsmöte. Han har aldrig hållit tal förut, och han är fylld av onda aningar.

Mr Wrenn såg lättad ut.

– Åh, det visste jag inte. Jag måste ärligt bekänna att jag trodde honom vara sinnessvag. Han tittade på sin klocka. – Tror du att du kan ta hand om honom, så ger jag mig i väg.

Mr Wrenn fortsatte, och Kay gick in genom grinden, följde den lilla sandgången som omgav huset och kom in i trädgården. I likhet med de övriga trädgårdarna i trakten gjorde den sin ägare heder – den var liten, men mycket grönskande och nätt och

rogivande. Orsaken till att Valley Fields, trots att det är så tätt bebyggt, inte helt och hållet förlorat sin forna lantliga prägel ligger i ivern och glädjen hos dess trädgårdsodlare. Det säljs mera frö om vårarna i Valley Fields, det skjuts flera gräsklippningsmaskiner, det lånas flera trädgårdsvältar, det dödas flera sniglar, flera skadeinsekter besprutas med bekämpningsmedel än i någon annan förstad på Surreysidan av floden. Brixton må ha sitt Bon Marché och Sydenham sitt Kristallpalats; men då det gäller penséer, rosor, tulpaner, stockrosor och krasse, då leder Valley Fields stolt.

Förutom övriga tilldragande saker fanns i detta ögonblick i San Rafaels trädgård en rödkindad, ganska fetlagd ung man i bruna kläder, vandrande fram och tillbaka på gräsmattan med glasartad blick.

– Hej Willoughby, sade Kay. Den unge mannen vaknade upp ur sin trance med ett ryck.

– Jaså, är det du, Kay.

Han följde henne över gräsmattan till tebordet, som stod under ett vackert träd. Ty på denna gudabenådade plats finns det förutom blommor även träd.

– Vill du ha te, Willoughby? frågade Kay och sjönk behagfullt ned i en trädgårdsstol. Eller har du kanske redan druckit?

– Ja, jag drack lite ... Jag tror att – mr Braddock tänkte noga efter. Ja ... Ja, jag drack lite.

Kay fyllde koppen och smakade med välbehag på innehållet.

– Usch, vad jag är trött! sade hon.

– Har du haft det jobbigt?

– Ungefär som vanligt.

– Mrs Bates är visst inget vidare vänlig?

– Nej, inte just. Men olyckligtvis är hennes son och arvinge vänligheten personifierad.

Mr Braddock nickade.

– Han är tålamodsprövande, den grabben.

– Jo, något.

– Han skulle behöva stryk.

– Ja, och det ordentligt.

Kay ryste av avsmak. Officiellt bestod hennes plikter vid Thurloe Square i att läsa och att skriva mrs Winnington-Bates' brev,

men ibland inbillade hon sig att hon nog i själva verket var anställd för att vara ett slags andlig boxboll för sin arbetsgiverska. I dag hade den värda damen varit särskilt besvärlig. Hennes son däremot, som nyligen hade återvänt hem efter ett misslyckat försök att lära hönsavel i Sussex och som gick och drev utan att ha just någonting att göra, hade vid de få tillfällen han haft visat sig mer än vanligt uppmärksam. För att livet skulle vara lättare behövdes det, enligt Kays förmenande, en smula mera vänskap från mrs Bates' sida och en smula mindre från hennes sons.

– Jag minns honom från skolan, sade mr Braddock. Ett kräk.

– Gick ni i skola samtidigt?

– Ja. Han var yngre än jag. En otäck unge, som proppade i sig mat och huttrade framför brasan och skolkade från sporten. Jag kommer ihåg en gång då Sam Shotter klådde honom för att han hade knyckt marmeladsmörgåsar. Apropå det, så kommer Sam hitöver. Jag hade brev från honom häromdagen.

– Jaså gör han det. Vem är han för resten? Du har aldrig nämnt hans namn förut.

– Har jag inte berättat för dig om gamle Sam Shotter? frågade mr Braddock förvånad.

– Aldrig. Men han låter jättetrevlig. Den som har kommit sig för med att klå upp Claude Bates måste vara en bra karl.

– Vi var skolkamrater.

– Du tycks ha haft många skolkamrater!

– Ja, vi var ungefär sexhundra stycken. Sam och jag delade rum. Den grabben avundas jag verkligen. Han flackar jorden runt och har trevligt. Amerika ena dagen, Australien dagen därpå, Afrika ytterligare nästa dag.

– Ja, han sölar då inte, sade Kay.

– Sist jag hörde av honom var han på sin morbrors kontor i New York, men i det här brevet säger han att han skall komma över hit och jobba i Tilbury House.

– Tilbury House? Verkligen? Jag undrar om farbror kommer att träffa honom.

– Tycker du inte att jag skulle bjuda honom på middag tillsammans med några gamla kamrater. Dig och din farbror också, förstås – och så kanske jag kunde få tag på gamle Tilbury.

– Känner du lord Tilbury?

– Ja då; jag brukar spela bridge med honom ibland på klubben. Och så övertog han mina jaktmarker förra året.

– När kommer mr Shotter?

– Jag vet inte. Han kan inte säga bestämt. Ser du, han reser över med en lastbåt.

– En lastbåt? Varför då?

– Så där brukar han göra. Så skulle jag också vilja göra.

– Du? sade Kay förvånad.

Willoughby Braddock hade alltid förefallit henne vara en man för vars välbefinnande livets finesser och lyx var nödvändiga företeelser. Ett av hennes tidigaste minnen var ett tillfälle då hon var uppflugen i ett träd, varifrån hon i ungdomligt övermod skändade honom, eftersom det kommit till hennes kännedom på fullt trovärdiga vägar att han vanligtvis hade nattsockor.

– Så du pratar, Willoughby! Du skulle avsky att slita ont.

– Det skulle jag visst inte, sade mr Braddock envist. Jag skulle älska litet äventyr.

– Nå, men varför ger du dig inte ut på det då? Du har ju gott om pengar. Du kunde bli sjörövare på Spanska sjön, om du ville.

Mr Braddock skakade missmodigt på huvudet.

– Jag får inte för mrs Lippett.

Willoughby Braddock var en av dessa olyckliga ungkarlar som är dömda att leva i träldom antingen under en hushållerska eller också under en betjänt. Hans speciella prövning här i livet var hans hushållerska, och hans slaveri så mycket mera ofrånkomligt som mrs Lippett hade varit hans barnsköterska. Det finns män som kan trotsa en kvinna. Det finns män som kan bjuda en gammal trotjänarinna spetsen. Men om det finns män som kan ge sig i kast med en gammal trotjänarinna, som ofta klått dem med baksidan av en hårborste, så hörde inte Willoughby Braddock till dem.

– Hon skulle få ett hysteriskt anfall eller bli sjuk eller dylikt om jag försökte frigöra mig från hennes inflytande.

– Stackars gamle Willoughby! Livet har sina skuggsidor, eller hur? Apropå det, så mötte jag farbror utanför. Han påstod att du just inte var särskilt väl till mods.

– Jaså, sa han det?

– Han påstod att du satt och stirrade på honom likt en guld-

fisk.

– Åh, sade mr Braddock beklagande, det var ledsamt. Jag menar, då han har varit så hygglig och tagit hand om mig och allting. Jag hoppas du talade om för honom att jag med rätta var orolig för det här talet.

– Ja, det gjorde jag. Men jag kan inte förstå varför du är det. Det är ju så enkelt att hålla tal. Speciellt på en kamratmiddag, där förväntningarna inte är så stora. Om jag vore som du, skulle jag stiga upp och berätta en eller ett par roliga historier och så sätta mig igen.

– Jag har en historia, sade mr Braddock en aning mera hoppfull. Den handlar om en irländare.

– Pat eller Mike?

– Jag tänker kalla honom Pat. Han är i New York och går ner till hamnen, och där får han se en dykare komma upp ur vattnet – i dykardräkt, förstås – och då tror han att den där gossen – dykaren har vandrat över Atlanten och önskar att han hade tänkt på att göra likadant för att spara biljetten, förstår du.

– Jag förstår. En sån där tokig irländare.

– Tror du att de kommer att skratta åt den? frågade mr Braddock ängsligt.

– De kommer allra minst att trilla av stolarna.

– Tror du verkligen det? Han tystnade och sträckte ut en varnande hand. – Hör du, du tänker väl inte äta en sån där tekaka?

– Jo visst. Men jag skall låta bli, om du vill. Är de inte goda?

– Goda? Kära vän, sade mr Braddock allvarligt, de är av Claires sämsta sort – absolut sämsta. Jag var tvungen att äta en därför att hon kom hit och tvingade mig att göra det. Jag förstår inte varför ni inte gör er av med den där flickan. Hon är en urusel kokerska.

– Göra oss av med Claire! Kay log. – Då kunde du lika gärna försöka avskeda hennes mamma.

– Jag förmodar att du har rätt.

– Det går inte att avskeda en Lippett!

– Jag förstår vad du menar. Men jag önskar att hon inte vore så vådligt familjär emot en.

– Ja, men hon har ju känt dig lika länge som jag. Mrs Lippett har ju alltid varit som en mor för dig, så jag antar att Claire tycker

sig vara som en syster!

– Ja, det kan väl inte hjälpas, sade mr Braddock tappert. Han såg på klockan. – Jag måste kila och klä om mig. Träffas vi innan jag ger mig i väg?

– Ja visst.

– Nå, då kilar jag. Hör du, tycker du verkligen att den där historien om irländaren är bra?

– Den bästa jag hört, sade Kay lojalt.

Hon satt med slutna ögon i några minuter efter det han lämnat henne och njöt av den härliga trädgårdens kvällsstillhet.

– Druckit upp teet, miss Kay?

Kay öppnade ögonen. En liten fyllig person i bomullsklänning stod bredvid henne. En prydlig serveringsmössa höjde sig över hennes linfärgade hår. Hon hade en käck näsa och en stor, vänlig mun, och hon strålade tillgivet mot Kay.

– Tog med de här, sade hon och släppte en filt, två kuddar och en fotpall, under vilken börda hon vacklat över gräsmattan likt en liten packåsna. – Gör det skönt och bekvämt och ta en liten lur. Jag ser att miss är alldeles uttröttad.

– Det var hemskt rart, Claire. Men det var alldeles för mycket besvär.

Claire Lippett, dotter till Willoughby Braddocks tyranniska hushållerska och tillika kokerska och ensamjungfru i San Rafael, var en kvarleva från Midwaystiden. Hon hade börjat sin tjänst i det Derrickska hemmet vid tolv års ålder, varvid hennes plikter var vagt angivna och gav henne gott om tid till att i hemlighet plundra fågelbon tillsammans med Kay, som då var tretton. På sin artonde födelsedag hade hon utnämnts till Kays kammarjungfru och kan från den tidpunkten sägas ha övertagit ledningen. Det Lippettska mottot var »Trofasthet», och inte ens den berömda ekonomiska kraschen hade lyckats driva bort denna utmärkta dotter av sin klass. Efter att utan tvekan ha följt Kay i landsflykten blev hon, som förut omtalats, mr Wrenns kokerska. Och, efter vad mr Braddock nyss fullt riktigt anmärkt, en mycket dålig kokerska dessutom.

– Ni borde inte trötta ut er på det här viset, miss Kay. Ni borde ta det litet lugnare.

– Ja, men det gör jag ju, sade Kay. Det gavs tillfällen då hon i

likhet med mr Braddock fann den Lippettska moderligheten en smula tröttande. Hon var en stolt flicka och ville se världen i ansiktet med ett trotsigt »Vad bekymrar det mig?». Men det var inte lätt att göra detta när Claire klemade med henne som om hon vore en späd och bräcklig planta. Motstånd var emellertid lönlöst. Ingen hade hittills lyckats hämma den Lippettska moderligheten, och troligtvis skulle heller ingen lyckas därmed.

– Menade, förklarade Claire i det hon rättade till fotpallen, att ni inte borde smutsa ner era händer med arbete. Det är en ren skam att ni måste ...

Hon tystnade tvärt. Hon hade tagit tebrickan och gjort en smärtsam upptäckt.

– Ni har inte rört mina tekakor, sade hon med en stämma i vilken förebråelse och besvikelse var lika fördelade, och jag som gjort dem speciellt för er.

– Jag ville inte fördärva middagen, sade Kay hastigt. Claire var en temperamentsfull tös, som var kvick att harmas över anmärkningar på arbetet. – Du har säkert något gott åt oss.

Claire begrundade detta yttrande.

– Nåja, både ja och nej, sade hon. Om ni tänker på puddingen, så är jag rädd att den inte blir av. Kattungen ramlade i smeten.

– Nej, verkligen!

– Joo då. Och när jag fiskat upp den fanns det knappt någonting kvar. Den hade sugit i sig den som en svamp. Nåja, det finns kvar så mycket att det räcker till er, om inte mr Wrenn vill ha något.

– Nej tack, det gör detsamma, sade Kay allvarligt.

– Jag ska försöka en ny soppa i stället. Den står beskriven i en bok. Den kallas *pottage ar lar princess*. Är det säkert att ni inte vill ha en tekaka, miss Kay? Den ger er kraft.

– Nej, tack.

– Som ni vill då.

Miss Lippett försvann över gräsmattan, och en ljuvlig frid sänkte sig över trädgården. Några ögonblick senare, just då Kays huvud började nicka, skar emellertid genom den stilla rymden en hög och skrovlig stämma, som påminde om grönsaksförsäljarna då de utbjuder sin brysselkål eller om dem som kallar in boskapen från sanddynerna om kvällarna.

– Ett yttrande av herr ordföranden har påmint mig, vrålade rösten, om en liten historia som kanhända är ny för några av de här närvarande. Det förefaller som om en viss irländare hade gått ner till New York – jag menar, han var i New York och hade gått ner till hamnen – och medan han var där – medan han var där –

Rösten dog bort. Tydligen var lungorna villiga men minnet svagt. Plötsligt hördes den på annat håll.

– Ty skolan, mina herrar, vår kära gamla skola äger en plats i vårt hjärta – en plats i våra hjärtan – i allas våra hjärtan, mina herrar – som ingenting annat kan fylla. Den bildar, om jag får säga det, herr ordförande och mina herrar – bildar – bildar – bildar en länk som länkar ihop generationerna. Vare sig vi är femtio år eller fyrtio eller trettio eller tjugo, så är vi inte desto mindre alla samtida. Och varför? Därför, mina herrar, att vi är alla – eh – länkade samman av den länken.

– Finfint! mumlade Kay imponerad.

– Därför, herr ordförande och mina herrar, fast jag är glad, förtjust, belåten, lycklig och – eh – överlycklig att se så många av er möta upp till att fira årsmöte till minne av vår kära gamla skola, är jag inte förvånad.

Från köksdörren uppenbarade sig Claire Lippetts satta gestalt med en kniv i ena handen och en halvskalad rödlök i den andra. Hon stirrade argt upp mot fönstret.

– Ohoj!

– Nej, inte förvånad.

– Ohoj!

– Och apropå förvånad, så påminner jag mig en liten historia, som kanske är ny för en del av de här närvarande. Det förefaller som om en viss irländare –

Från den tiden, då deras kvinnliga förfäder hade hjälpt männen att komma plundrande danskar att önska att de stannat i Danmark, hade de kvinnliga medlemmarna av Claire Lippetts släkt varit handlingskraftiga kvinnor. Efter att ha ropat "Ohoj!" två gånger tycktes deras avkomling i det tjugonde århundradet anse att hon hade gjort allt vad man rimligtvis kunde begära i fråga om ord. Med en graciös rörelse med högra armen kastade hon rödlöken uppåt. Och så utomordentlig var denna kraftfulla flickas skicklighet att den susade in genom det öppna fönstret, i vilket

efter några ögonblicks uppehåll mr Willoughby Braddocks med stärkskjorta och vit rosett försedda överkropp uppenbarade sig. Han gned sitt öra.

– Kan ni inte hålla tyst, sade miss Lippett.

Mr Braddock stirrade allvarligt ned i djupet. Om man bortser från att rollerna var ombytta och dialogen en smula olika, så kunde det ha varit den stora scenen ur Romeo och Julia.

– Vad säger ni?

– Håll tyst, sa jag. Miss Kay behöver sova en stund. Och hur ska hon kunna sova när ni för sånt oväsen?

– Clara! sade mr Braddock olycksbådande.

– Claire, rättade flickan kallt.

Mr Braddock svalde häftigt.

– Jag ska – eh – tala med er mor, sade han.

Det var en värdelös hotelse, och Claire visade detta genom att rycka på axlarna på ett ilsket och förringande sätt innan hon klampade tillbaka in i huset. Hon visste – och mr Braddock visste att hon visste – att klagomål beträffande hennes älsklingsdotter skulle mottagas med kyla av mrs Lippett.

Mr Braddock försvann ur fönstret och uppenbarade sig i trädgården i full stass.

– Nej men Willoughby, sade Kay beundrande, vad du är stilig.

Denna vänliga komplimang bidrog i hög grad att blidka mr Braddocks sårade känslor.

– Tycker du det? sade han och kände, liksom han så ofta känt förut, att Kay var en flicka på miljonen och att om bara inte tanken på äktenskap förskräckte en i så hög grad, så borde man ta chansen att se vad som skulle hända om man bad henne gifta sig med en.

– Och talet lät fint.

– Verkligen? Ser du jag var rädd att min röst inte skulle höras ordentligt.

– Den hörs, försäkrade Kay honom.

De moln som hennes komplimanger hade jagat från hans panna återkom.

– Hör du, Kay, ni borde verkligen göra någonting åt den där Clara. Hon är omöjlig. Tänk bara att kasta rödlökar på folk.

– Bry dig inte om den saken. Bry dig inte om henne alls; det

kommer dig bara att glömma ditt tal. Hur länge väntar man att du ska hålla på?

– Ungefär tio minuter, tror jag. Det här kommer absolut att ta kål på mig.

– Det enda du kan göra är att dricka massor av champagne.

– Men det blir jag lurvig av.

– Ja, bli lurvig då. Jag ska inte ta illa upp.

Mr Braddock funderade.

– Det skall jag göra, sade han. Det är en fin idé. Nej, nu måste jag visst ge mig i väg.

– Har du nycklar? Det är bra. Du kommer inte hem förrän sent, förstås. Jag skall säga åt Claire att inte låsa dörren.

Då Kay kom in i köket fann hon att hennes trogna följeslagare hade övergivit rollen ur Romeo och Julia och i stället övergått till Macbeth. Hon stod böjd över en kittel, i vilken hon släppte ned diverse ingredienser. Kattungen, som nu var jämförelsevis torr och smetfri, satt och tittade med stort intresse från en hylla vid serveringsbordet.

– Det här är den nya soppan, miss Kay, sade hon med blygsam stolthet.

– Den luktar gott, sade Kay och ryste lätt då en plågsam doft av vidbränt träffade hennes näsa. Hör nu, Claire, jag önskar att du låter bli att kasta rödlök på mr Braddock.

– Jag gick upp och hämtade den, sade Claire. Den är i soppan nu.

– Det blir just en skön soppa, om du fortsätter på det här viset. Vad ska grannarna säga, sade Kay med sedesam min.

– Det finns inga grannar, påpekade Claire. Ett längtansfullt uttryck kom i hennes ansikte. – Jag skulle önska att någon skyndade sig att flytta in i Mon Repos, sade hon. Jag trivs inte utan grannar. Det är ensamt att inte ha några att prata med på hela dagen.

– Ja, men i varje fall får du inte tala till mr Braddock med så hög röst. Jag tycker inte om det.

– Nu är ni ond på mig, sade Claire. Och utan vidare förebud brast hon ut i en flod av tårar.

Det var denna hennes känslighet som gjorde det så svårt för den unga husfrun på San Rafael att handskas med tjänstepersona-

len. Kay var en ömsint varelse, och en ömsint varelse känner sig inte lätt om hjärtat då hon fått en kokerska att gråta. Det tog tio minuter av oförtrutet tröstande för att återföra den lättrörda miss Lippett till hennes naturliga glättighet.

– Jag ska aldrig mer än viska till karlen, sade hon ångerfullt vid slutet av den perioden. Men i alla fall –

Kay hade ingen önskan att återuppta fallet Braddock.

– Det är bra, Claire. Egentligen kom jag för att säga – lägg inte på kedjan i porten i kväll, för mr Braddock kommer sent hem. Men han kommer att gå helt tyst utan att störa dig.

– Det är bäst han låter bli, sade Claire bistert. Jag har skaffat en revolver.

– En revolver!

– Ja! Claire böjde sig hotfullt över sin kittel. – Man vet aldrig när det kan komma inbrottstjuvar i de här avkrokarna. Flickan på Pontresina, ett stycke nedåt gatan, talade om för mig att de fick ett par mjölkflaskor bortstulna från förstutrappan i går. Och jag ska tala om en annan sak för er, miss Kay. Jag tror att det har varit inbrott i Mon Repos.

– Varför det? Där är ju tomt.

– Det var inte tomt i går. Jag hade en av mina vanliga nervösa huvudvärkar och tittade ut genom fönstret – någon gång mellan två och tre på morgonen – och det var mystiska ljus som gick upp och ned för trappan.

– Det inbillade du dig nog.

– Förlåt, miss Kay, men jag inbillade mig ingenting. De fanns där, så sant som amen i kyrkan. Det kan ha varit en sån där ficklampa som de kriminella använder. Om ni vill veta vad jag tror, miss Kay, så är det att Mon Repos är ett mystiskt hus, och jag ska inte bli ledsen då någon respektabel människa flyttar in där. Som det nu är kan vi lika gärna vakna en morgon och finna oss mördade i våra sängar.

– Du är alldeles för uppskrämd.

– Uppskrämd? fnös Claire ilsket. Uppskrämd? Det behövs mer än en inbrottstjuv för att få mig uppskrämd. Jag säjer bara att jag är förberedd.

– Skjut bara inte mr Braddock.

– Det, sade miss Lippet, beror sig på.

Sjömän struntar i allt

Ungefär fem timmar efter Willoughby Braddocks avresa från San Rafael kom en ung man gående uppför Villiers Street, vek av in på Strand och vandrade långsamt österut. Strand var en enda oljudsfylld ström av människor och åkdon, ty det var den timmen då teatrarna hade börjat tömma ut sitt innehåll; och han betraktade den livliga tavlan som en person som finner Londons hets ny och lockande. Han var en ung man med tilldragande utseende, men vad man genast fäste sig vid hos honom var hans ytterst sjaskiga kläder. Båda skorna var spruckna i tån, hans händer var nedstoppade i fickorna på ett par fläckiga och illa medfarna blå byxor, och han tittade fram under brättet på en filthatt som en fågelskrämma utan att knota skulle ha tagit på sig.

Hans yttre var så slående att två snobbar, som kom ut från Savoy Hotel och stannade på trottoaren för att vänta på en ledig bil, såg på honom med tydlig avsmak då han närmade sig, för att plötsligt med största häpnad stirra på varandra.

– Gode Gud! sade den ene snobben.

– Du milde himmel! sade den andre.

– Ser du vem det är?

– S. P. Shotter. Han gick i vår skola.

– Kapten i fotbollslaget sista året jag gick där.

– Men det är väl inte möjligt! Klädd så där, menar jag!

– Det är han.

– Milde himmel!

– Du store!

Dessa två hade beträffande klädsel höga fordringar. Själva strikta och samvetsgranna i sitt yttre uppträdande bedömde de sina medmänniskor strängt. Men till och med en skonsam kritiker skulle ha funnit det svårt att inte skaka på huvudet åt den syn som Sam Shotter utgjorde då han promenerade på Strand den kvällen.

Faktum är att det är inte lätt för en ung man med äventyrlig och nyfiken läggning att hålla sig prydlig under en resa med en lastbåt. *Araminta,* som anlänt till Milwall Dock samma eftermiddag, hade använt fjorton dagar för att komma över Atlanten, och under dessa fjorton dagar hade Sam till fullo trängt in i det

mångsidiga livet ombord. Han hade tillbragt mycken tid i ett oljigt maskinrum; han hade hjälpt till med att måla; han hade följt förste maskinisten på hans strövtåg genom kolboxarna; och vid mer än ett tillfälle hade han gjort sig omtyckt av eldarna genom att ta deras skovlar och utföra en smula amatöreldning. Man kan inte göra sådana saker och förbli sprättig.

Inte desto mindre skulle det ha förvånat honom storligen om han hade vetat att hans yttre blev illa kritiserat, ty han var i en sådan där lycklig sinnesstämning då män glömmer bort att de har ett yttre. Han hade ätit en god middag med sin gamle vän Hash Todhunter som gäst. Han hade sett en verkligt bra film. Och efter att ha satt Hash på ett tåg i östlig riktning var han nu fylld av den där känslan av välbehag och tillfredsställelse som kommer vid de sällsynta tillfällen då allting är som det skall vara. Så långt ifrån att vara förlägen över sitt sjaskiga yttre hade Sam i stället, under det han vandrade framåt Strand, en behaglig känsla av att han köpt hela omgivningen. Han kände sig som den unge godsherren som återvänt från sina resor och nu gjorde ett besök i den gamla byn.

Fastän han av naturen var en sällskaplig ung man, inverkade inte heller det förhållandet att han var ensam nedslående på honom. Hur mycket han än tyckte om Hash Todhunter, så hade han utan saknad skilts från honom. Hash, som i vanliga fall var en underhållande kamrat, hade denna kväll varit en smula trött-sam, vilket berodde på hans tendens att inskränka konversationen till en hund, som skulle deltaga i en hundkapplöpning vid Hackney Marshes dagen därpå och som tillhörde en krogvän till honom. Hash hade av allt att döma satsat alla sina besparingar på detta djur och inte nöjd med detta tjatat på Sam att låna honom sin återstående kassa för att öka insatsen, och fastän det inte hade varit svårt för Sam att vara avvisande, så är det alltid tråkigt att behöva säga nej.

De båda snobbarna tittade ängsligt på varandra.

– Hör du, vi smiter innan han slår en vigg av oss, sade den ene.

– Vi måste absolut smita, sade den andre.

Det var för sent. Deras kamrat från skolåren hade kommit ifatt dem, och efter att ha ämnat fortsätta förbi hade han stannat och

tittat på dem under en hatt som kom dem att få kalla kårar utmed ryggen, lik en som sökte i sitt minne för att identifiera ett till hälften bekant ansikte.

– Bates och Tresidder! utropade han till slut. För katten!

– Hej! sade den ene snobben.

– Hej! sade den andre.

– Tjänare! Tjänare! sade Sam.

Därpå följde en av dessa besvärande pauser som så ofta inställer sig då gamla skolkamrater träffas. De båda snobbarna undrade ängsligt när den oundvikliga »viggen» skulle komma, och Sam hade just kommit ihåg att de här båda var knölar som han, då han var *in statu pupillari*, tyckt speciellt illa om. Inte desto mindre fordrade etiketten att ett visst minimum av konversation skulle följa.

– Vad har ni roat er med? frågade Sam. Ni ser helt festklädda ut.

– Ätit middag, sade den ene snobben.

– Gamla Wrykyn-middagen, sade den andre.

– Javisst, ja. Den var alltid vid den här tiden på året, inte sant? Fullt med gamla gossar där, förmodar jag?

– Ja då.

– God middag?

– Ganska god, sade den ene snobben.

– Inte så illa, sade den andre.

– Men urusla tal, förstås.

– Förfärliga.

– Jag kan inte förstå var man gräver upp sådana där sorgliga individer.

– Inte jag heller.

– Den där Braddock.

– Fasansfull.

– Ni vill väl inte påstå att gamle Bradder verkligen höll tal, sade Sam förtjust. Var han svag?

– Den sämste man kan tänka sig.

– Absolut.

– Den där historien om irländaren.

– Fantastisk!

– Och allt det där svamlet om den kära, gamla skolan.

– Rysligt!

– Jag skulle vilja påstå, sade den ene snobben allvarligt, att han var full som en alika.

– Ja, ända upp till ögonbrynen, sade den andre.

– Jag satt och såg på honom under middagen, och han sög i sig spriten som en dammsugare.

Det uppstod en paus.

– Ja, sade den ene snobben besvärat, vi måste kila vidare.

– Kila vidare, sade den andre.

– Vi ska supera på *Arga Osten*.

– På vad för något? frågade Sam.

– *Arga Osten*. Ny nattklubb på Panton Street. Vi träffas väl någon gång, eller hur?

– Säkert, sade Sam.

En ny paus höll på att uppstå då en bil körde fram, och de båda snobbarna hoppade glatt in.

– Det är förfärligt att en person kan sjunka så djupt, sade den ene.

– Fasansfullt, sade den andre.

– Det var tur att vi slapp undan.

– Ja.

– Han väntade bara på tillfälle att vigga av oss, sade den ene snobben.

– Han hade det på tungan, sade den andre.

Sam vandrade vidare. Ehuru herrar Bates och Tresidder aldrig hade hört till hans favoriter, så hörde de dock till vad mr Braddock skulle ha kallat – och i själva verket hade kallat inte mindre än elva gånger i sitt tal den kvällen – den kära, gamla skolan; och mötet med dem hade märkbart stimulerat honom. Känslan av att vara en *seigneur* som besökte sina domäner efter en lång bortovaro växte under det att han trängde sig fram genom folkmassan. Han såg på de förbipasserande på ett vänligt, nedlåtande sätt i det han önskade att han kände dem tillräckligt väl för att dunka dem i ryggen, och då han kom fram till hörnet av Wellington Street och fann en sångare med håret i oordning sjungande dystert i rännstenen, kunde han inte låta bli att känna det som en personlig skymf, att en dylik sak skulle få försiggå i hans domäner. Han blev medveten om en känsla av att vara personligt

ansvarig för denna stackars människas torftiga omständigheter, och läget tycktes honom kräva en riklig gåva.

Innan han gick ut tidigare på kvällen hade Sam delat sina pengar i två delar. Hans bagage hade tillsammans med hans kreditiv gått före honom över Atlanten med *Mauretania*; och som det skulle dröja en eller annan dag innan han kunde få tag på det, hade han omtänksamt placerat huvuddelen av sina kontanter i plånboken, i avsikt att tjäna till inköp av nya kläder och andra tillbehör, så att han under morgondagen skulle vara i stånd att göra sitt första besök i Tilbury House i passande skick. Återstoden, fullt tillräcklig för kvällens festligheter, hade han stoppat i byxfickan.

Han sökte nu därför i högra byxfickan. Hans fingrar slöt sig om en tvåkrona. Han släppte den genast. Han kände sig *seigneurial*, men ändå inte *så seigneurial*. Han sökte efter några kopparslantar, och det förvånade honom att byxfickan, så när som på tvåkronan, var tom. Han kände efter i den andra fickan. Den var också tom.

Förklaringen låg givetvis däri att ett nöjesfyllt liv är dyrbart. Man kan inte proppa i sig själv och en glupsk lastbåtskock mat på restauranger, åka buss och tunnelbana stan runt och till slut slinka in på en biograf utan att ta djupt på kapitalet. Sam kom motvilligt till den slutsatsen att tvåkronan var hans enda återstående lösmynt. Han stod därför just i begrepp att avfärda tanken på givmildhet och fortsätta, då sångaren, som just hade arbetat sig igenom "Du är den sortens flicka som männen glömmer", började sjunga den där andra populära balladen, som heter "Sjömän struntar i allt". Och det var utan tvekan en önskan att gendriva de förklenande orden om det stora brödraskap av vilket han var en amatörmedlem som kom Sam att bli slösaktig.

Tvåkronan bytte ägare.

Sam fortsatte sin vandring. En kvart över elva på kvällen finns det föga som kan intressera vandraren öster om Wellington Street, så han gick över gatan och fortsatte västerut. Och han hade inte gått mer än några få steg förrän han fann sig stirra in i ett rikt upplyst fönster till en liten restaurang, som tycktes ha skaldjur som specialitet. Fönstret var fyllt av de mest förföriska ostron. Överväldigad av sinnesrörelse stannade Sam.

Det är någonting visst hos ostronet, inkrupet i sitt skal, som under de timmar som följde på teatrarnas stängning och då London börjar hänge sig åt nattligt festande verkar som en trumpetsignal på rättänkande män. Sam greps plötsligt av en gnagande längtan efter föda. Ostron med brunt bröd och ett glas öl var just vad denna underbara kväll behövde för att få en värdig avslutning. Han tog fram plånboken. Även om det betydde en enklare kostym dagen därpå, så måste ett av de värdepapper som låg där komma till ögonblicklig användning.

Det tycktes Sam, då han senare såg tillbaka på detta ögonblick, som om plånboken vid första beröringen hade förefallit honom anmärkningsvärt tunn. Den föreföll att ha förlorat sin fulla, behagliga tjockhet, som om någon förhärjande feber hade gripit den. Den gav också intryck av att vara absolut tom, då han öppnade den.

Den var inte alldeles tom. Det är sant, att inget av värdepapperna fanns kvar, men det fanns någonting annat i den – en smutsig bit papper med ord skrivna med blyerts på. Han läste dem i ljuset från restaurangfönstret:

"Kära Sam, – Du kommer utan tvivel att bli förvånad, Sam, över att finna att jag har lånat dina pengar. Kära Sam, jag skall sända dom tillbaka i morgon bitti, säkert. Ingen kan slå den jycken, Sam, så jag har lånat dina pengar.

I förhoppning att detta träffar dig vid god vigör.

Din tillgivne
C. Todhunter."

Sam stod och stirrade på detta förfinade meddelande med hängande haka. För ett ögonblick förbryllade det honom, speciellt ordet "jycken" kom honom att grubbla.

Därpå fattade han vidden av det hela.

Trafiken var nu betydligt mindre, och larmet för några minuter sedan hade övergått till ett svagt buller. Det var nästan som om London, sympatiserande med honom i hans sorg, hade finkänsligt dämpat sin jättestämma. Dess stämma var i själva verket dämpad i så hög grad att sångaren vid Wellington Street ånyo hördes, och det fanns i hans sång en bitter sanning som Sam inte

hade lagt märke till då han först hörde den.

"Sjömän struntar i allt", sjöng sångaren. "Sjömän struntar i allt. Det beror på att blodet deras är salt. Sjömän struntar i allt."

Händelser utanför en fashionabel nattklubb

Det själsliga tillståndet hos en man, som klockan halv tolv på natten plötsligt finner sig utan pengar och utan skydd mitt i hjärtat av en stor stad, måste nödvändigtvis några ögonblick vara förvirrat. Sams första sammanhängande tanke var att gå tillbaka och försöka återfå tvåkronan från den vandrande trubaduren. Efter något övervägande övergav han emellertid denna plan såsom varande alltför fantastisk för ett genomförande i praktiken. Hans sammanträffande med den andre hade varit flyktigt, men han hade sett nog av honom för att fatta att han inte var en av dessa sällsynta överjordiska människor, som ger tillbaka två kronor. Trubaduren var gammal och skröplig, men det skulle dröja många år ännu innan han blev tillräckligt ålderdomssvag för en dylik handling. Nej, lösningen måste sökas på annat sätt; och Sam började i djupa tankar vandra mot Charing Cross.

Han var ännu långt ifrån modfälld. I själva verket torde man kunna säga att han var optimistisk; ty han insåg att om de här tråkigheterna hade blivit beslutade av Ödet i tidernas begynnelse – och det trodde han, trots att spåkvinnan inte hade nämnt något därom – så kunde det knappast ha hänt på en lämpligare plats. Den Gamla Wrykyn-middagen hade just slutat, vilket innebar att den här delen av London måste vara full av män som hade gått i skola tillsammans med honom och som utan tvivel med förtjusning skulle hjälpa honom med ett tillfälligt lån. I vilket ögonblick som helst kunde han springa i armarna på någon gammal bussig skolkamrat.

Vilket han också nästan ögonblickligen gjorde. Eller rättare sagt, den gamla skolkamraten sprang rätt i armarna på honom. Han hade kommit till Vaudeville Theatre och hade stannat för att överlägga med sig själv om han inte borde gå över på andra sidan

gatan för att se hur jaktlyckan var där, då en bastant kropp träffade honom i ryggen.

– Åh, förlåt! Förfärligt ledsen! Jag är verkligt ledsen!

Det var en röst som Sam inte hade hört på flera år, men han kände igen den redan innan han återvunnit balansen. Han vände sig förtjust mot den fetlagde och rödmosige unge mannen, som med stort besvär sökte plocka upp sin hatt ur rännstenen.

– Förlåt, sade han, men ni är så kolossalt lik en gammal vän till mig vid namn J. W. Braddock.

– Jag är J. W. Braddock.

– Aha, sade Sam, det förklarar likheten.

Han betraktade sin forne rumskamrat med tillgivenhet. Det skulle ha glatt honom när som helst att träffa gamle Bradder, men det gladde honom speciellt just nu. Han var, som mr Braddock skulle ha sagt, glad, förtjust, nöjd, lycklig och överlycklig. Willoughby Braddock befann sig i överensstämmelse med vad de båda snobbarna påstått i ett ganska vinbemängt tillstånd, men Sam var inte någon godtemplare och tog inte illa vid sig därav. Vad han främst fäste sig vid hos mr Braddock var att denne såg synnerligen välbärgad ut. Han hade den där uppsynen, som är den mest hänförande av alla, av att vara en man som utan ett ögonblicks tvekan skulle låna bort en hundralapp.

Willoughby Braddock hade räddat sin hatt och satte den svajigt på huvudet. Hans ansikte var blossande rött, och hans ögon, som alltid stått ut en smula, tycktes skjuta ut som ögonen hos en snigel – och en ytterligt berusad snigel till på köpet.

– Jaöllettal, sade han.

– Vad sa du? frågade Sam.

– Jag höll ett tal.

– Ja, det hörde jag.

– Hörde du mitt tal?

– Jag hörde att du hade hållit ett.

– Hur kunde du höra mitt tal? sade mr Braddock märkbart förvånad. Du var inte på middan –

– Nej, men –

– Du kan inte ha varit på middan, fortsatte mr Braddock helt logiskt, därför att frack var obligatorisk och du är inte obligatorisk. Jag ska säja dej en sak – oss emellan sagt vet jag inte vad du

är för en jycke.

– Känner du inte igen mig?

– Nej, det gör jag inte.

– Ryck upp dig, Bradder. Jag är Sam Shotter.

– Sham Sotter?

– Ja, om du föredrar det så. Själv har jag alltid uttalat det Sam Shotter.

– Sam Shotter?

– Just det ja.

Mr Braddock stirrade noga på honom.

– Hör på, sade han, jag kan berätta nåt för dej – nåt som kommer att intressera dej mycket. Du är Sam Shotter.

– Alldeles riktigt.

– Vi gick i skola tillsammans.

– Det gjorde vi.

– Den kära, gamla skolan.

– Just precis.

Ytterlig förtjusning kom till synes i mr Braddocks ansikte. Han fattade Sams hand och skakade den varmt.

– Hur mår du, käre gamle vän, hur mår du? ropade han. Gamle Sham Spotter, ta mej katten! För sjutton! Helige Josafat! Gode Gud! Kan man tänka sig! Ja, adjöss då.

Och med ett strålande leende rusade han över gatan och försvann.

Även den tappraste själ kan ha sina mörka stunder. Modlösheten överväldigade Sam. Det finns inga kval som går upp emot dem man känner då man har haft för avsikt att låna pengar och uppskjutit frågan till för sent. Med hängande axlar började han vandra österut. Han tog av på Charing Cross Road och kom så via Green Street in på Leicester Square. Han vandrade likgiltigt utefter ena sidan av torget, då han plötsligt på en husvägg fick se en skylt med orden "Panton Street".

Han stannade. Namnet föreföll honom på något sätt bekant. Så kom han ihåg. *Arga Osten*, detta välståndets och elegansens tillhåll, dit de där gynnarna Bates och Tresidder hade varit på väg, låg på Panton Street.

Hoppet levde upp i Sam. Bara för ett par ögonblick sedan hade han tyckt sig få dödsstöten, men nu rätade han på ryggen och

ökade farten. Gamle bussige Bates! Gamle hedersknyffeln Tresidder! De var männen att hjälpa honom ut ur knipan.

Han såg nu klart hur felaktiga de omogna domar vi fäller som unga är. Som skolpojke hade han betraktat Bates och Tresidder med sneda blickar. Han hade på ungdomens brådstörtade sätt ansett dem vara parasiter och kräk. Ja, och inte ens då han träffade dem för en halv timme sedan efter så många års uppehåll hade deras sanna själsliga adel gått upp för honom. Det var först nu, då han hastade Panton Street fram lik en leopard på spåret, som han insåg vilka utomordentliga människor de var och hur förtjust han var i dem. De var präktiga pojkar – *jättebussiga*, båda två. Och då han kom ihåg att han i sin barnsliga förblindelse hade givit Bates sex kraftiga rapp med en promenadkäpp, rodnade han av ånger och skam.

Det var inte svårt att hitta *Arga Osten*. Det fanns inte någonting av blyghet eller tillbakadragenhet hos denna Londons nyaste nattklubb. Dörrarna till gatan stod på vid gavel, och en jämn ström av bilar körde fram och lämnade av vackra kvinnor och välklädda män.

Till yttermera visso stod på trottoaren utanför, för att fånga uppmärksamheten, en jättelik portvakt, praktfullt skrudad i en tjeckoslovakisk fältmarskalks paraduniform med en toppig huvudbonad, runt vilken löpte ett rött band med orden *Arga Osten* i stora guldbokstäver.

– God afton, sade Sam och hoppade spänstigt fram till denne dekorative person. Jag skulle vilja tala med mr Bates.

Fältmarskalken stirrade frånvarande på honom. Man skulle kunna säga att han inte sympatiserade med honom. Sam kunde inte förstå orsaken. Med en lån inom nära räckhåll sympatiserade han för sin del med hela världen.

– Mistervem?

– Mr Bates.

– Mr Yates?

– Mr Bates. Mr Bates. Ni känner väl mr Bates? sade Sam, och rytmen i den melodi som den osynliga musiken just hade spelat upp var så medryckande att han höll på att tillägga "Han är en björn, han är en björn, han är en björn".

– Bates?

– Eller Tresidder.

– Var så god och bestäm er, sade fältmarskalken retligt.

I detta ögonblick uppenbarade sig på andra sidan gatan mr Willoughby Braddocks gestalt med spänstig gång. Hans ögon stirrade rakt ut. Han hade blivit av med sin hatt.

– Bradder! skrek Sam.

Mr Braddock vände på huvudet, vinkade, log ett vänligt leende och försvann hastigt i natten.

Sam befann sig i ett tillstånd av obeslutsamhet. Skulle han förfölja den där vålnaden, eller skulle han hålla sig till det mera konkreta och vigga av Bates eller Tresidder? Hur skulle Napoleon ha handlat?

Han beslöt sig för att stanna.

– En gammal skolkamrat till mig, sade han förklarande.

– Åhå, sade fältmarskalken och såg ut som en uppblåst fanjunkare.

– Och nu, sade Sam, kan jag få tala med mr Bates?

– Det får ni inte.

– Men han är därinne.

– Och ni härute, sade fältmarskalken.

Han gick fram till en bil för att hjälpa ut en förtjusande ung dam. Och i samma ögonblick hördes en röst från trappan:

– Se där är du ju!

Sam tittade lättad upp. Den käre gamle Bates stod i den upplysta entrén.

Av de fyra personer som bildade en liten grupp utanför porten till *Arga Osten* talade nu tre stycken på en gång.

Käre gamle Bates sade: Det är underbart! Jag trodde inte du skulle komma.

Damen sade: Jag är ledsen att jag kommer så sent, gamle vän!

Sam sade: Nej, se Bates!

Han stod en smula avsides från huvudstyrkan, och hans ord nådde inte fram. Damen försvann in i huset. Bates stod just i begrepp att följa efter henne, då Sam ånyo tog till orda. Och den här gången kunde ingen inom räckhåll undgå att höra honom.

– Hallå, Bates!

– Hallå! sade fältmarskalken och gned sitt öra med ett uttryck av förebråelse och ogillande.

Bates vände sig om, och då han fick se Sam spred sig över hans ansikte samma förfärade uttryck som hos den som glatt vandrar utmed någon blomstrande stig och plötsligt finner framför sig en gapande avgrund eller en skräckinjagande orm eller något hotfullt lejon i snårskogen. I detta kritiska ögonblick tvekade Claude Bates inte. Med ett jättelikt hopp bakåt – vilket skulle ha skänkt honom allas beundran, om han hade kunnat komma ihåg och kunnat återge det på dansgolvet – försvann han och lämnade Sam stirrande med tom blick efter sig.

En stor, fet hand, lagd utan särskild vänlighet på hans axel, väckte Sam ur hans drömmar. Fältmarskalken stirrade på honom med en motvilja som han nu inte försökte dölja.

– Ge dig i väg, sade fältmarskalken. Vi vill inte ha några av din typ här.

– Men vi var skolkamrater, stammade Sam. Händelsen hade kommit så överraskande att han ännu inte hade hunnit fatta att hans eget kött och blod hade övergivit honom.

– Jaså, du var skolkamrat med honom, du? sade fältmarskalken. Den enda skola du har gått i är väl Borstal[1]. Ge dig i väg och det kvickt, annars kallar jag på polisen.

Inne på nattklubben restaurerade Claude Bates sitt nervsystem med en whiskygrogg och berättade för sin vän Tresidder historien om sin knappa räddning.

– Han fullkomligt låg på lur på trappan! sade Bates.

– Fasansfullt! sade Tresidder.

Pinsamt intermezzo vid ett kaffestånd

London var lugnt och stilla. En djup tystnad hade lägrat sig över staden, endast då och då avbruten av någon skramlande droska eller av fotstegen från någon nattvandrare som letade efter sin bostad. Lyktskenet föll på blänkande gator, på allvarsamma poliser, på smidiga, kringstrykande katter och på en rysligt klädd ung man, vars tilltro till mänskligheten stod på nollpunkten.

[1] Ungdomsvårdsskola.

Sam hade inte något bestämt mål längre. Han vandrade bara på måfå för att få tiden att gå. Han gick och gick och fann plötsligt att han hade lämnat de förnäma klassernas tillhåll och kommit in i ett fattigare grannskap. Husen hade blivit smutsigare, de kringstrykande katternas utseende var lömskare och simplare. Han hade i verkligheten kommit till det distrikt som, trots invånarnas försök att få kalla det Lower Belgravia, fortfarande är känt under namnet Pimlico. Och det var helt nära början av Lupus Street som han väcktes ur sina drömmar av åsynen av ett kaffestånd.

Det kom honom att tvärstanna. Än en gång hade han blivit medveten om den där gnagande hungern, som hade ansatt honom utanför ostronrestaurangen. Han skulle inte ha kunnat förklara varför han var hungrig, eftersom han hade satt i sig en förträfflig middag för bara några timmar sedan. Hade en psykolog varit närvarande, skulle denne ha kunnat tala om för honom att de där hungerkvalen, som han trodde sig lida av, var ren inbillning och att det endast var hans undermedvetna jag som reagerade inför tanken på föda. Sam däremot hade reell invärtes upplysning om motsatsen; och han stannade framför kaffeståndet och stirrade glupskt.

Det var inte något större antal kunder där. Det var endast tre stycken. En av dem var en uniformerad man som tycktes ha sopat gatorna, de båda andra såg ut att vara medlemmar av ledighetskommittén.

De stod fridfullt lutade mot disken och åt hårdkokta ägg.

Sam stirrade avundsjukt på dem. Det var just sådana här självisk a utslag av epikurism, kände han, som var den kräftsjukdom som förstörde riken. Och då mannen i uniform, tydligen trött på ägg, övergick till att utöka dem med en kumminsmörgås, var det som om han bevittnade de orgier som föregick Babylons fall. Med glänsande ögon gick han ett steg närmare och kom därigenom i tillfälle att höra de där sybariternas konversation.

I likhet med alla kaffeståndskunder talade de om kungliga familjen, och till en början föreföll det som om fullständig frid skulle komma att råda. Men så utslungade den uniformsklädde det påståendet att hertigen av York hade mustascher, och de båda medlemmarna av ledighetskommittén bildade omedelbart ett oppositionsparti.

– 'An 'ar inga mustascher, sade den ene.

– 'An 'ar visst inte nåra mustascher, sade den andre.

– 'Ur kunde du få en sån dum idé i skallen att 'an 'ar mustascher? frågade den förstnämnde medlemmen av ledighetskommittén.

– 'An 'ar e' lita kortklippt mustasch, sade den uniformsklädde envist.

– E' lita kortklippt mustasch?

– E' lita kortklippt mustasch.

– Du påstår att 'an 'ar e' lita kortklippt mustasch?

– Ja! E' lita kortklippt mustasch.

– I så fall, sade ledaren av oppositionen med minen hos en korsförhörande advokat, som skickligt tvingat ett motsträvigt vittne till ett skadligt medgivande, har du fel. För 'an 'ar ingen lita kortklippt mustasch.

Det föreföll Sam som om en smula skicklig diplomati vid detta laget skulle gynna hans intressen. Han hade inte nöjet att känna hertigen och var därför inte berättigad att uppträda som expert, men han beslöt sig för att stödja den uniformerade mannen. Det var mödan värt att söka en så sorglös och välsituerad människas gunst. I ett ögonblick av högt driven optimism ansåg han att ett hårdkokt ägg och en kopp kaffe var den minsta belöning en lojal anhängare kunde vänta sig. Han klev fram i skenet från fotogenlampan och talade med fasthet.

– Den här herrn har rätt, sade han. Hertigen av York har en liten kortklippt mustasch.

Hans yttrande slog ned bland de tre gentlemännen likt en bomb. Det verkade på dem på samma sätt som en opåkallad meningsyttring från en ung nyinskriven medlem på en samling biskopar och generaler i Athenæumklubbens rökrum. Under några ögonblick rådde en förfärad tystnad; så talade mannen i uniform.

– Va äre ni vill? Sticker in er otäcka, tjocka skalle? frågade han kyligt.

Shakespeare, som visste för mycket för att förvånas över människors otacksamhet, skulle förmodligen med stoiskt lugn ha godtagit detta sista bevis därpå. Sam förstummade det totalt. Han hade väntat en smula missnöje från medlemmarna i ledig-

hetskommittén, men att hans sympati och understöd skulle mottagas på sådant sätt av den uniformerade mannen var helt enkelt uppskakande. Det föreföll att vara hans öde i natt att finna brist på förståelse hos män i uniform.

– Just de ja, instämde ledaren för oppositionen, vem ba er komma in?

– Komma å sticka in skallen! fnyste mannen i uniform.

Alla tre deltagarna i supén betraktade honom med tydligt missnöje. Innehavaren av ståndet, en tystlåten, långhårig man, sade ingenting; men även han kastade en kylig och högdragen blick i riktning mot Sam. Det var en tryckt stämning.

– Jag sa bara – började Sam.

– Å vem ba er om de? fräste den uniformerade mannen.

Situationen började bli pinsam. I detta kritiska ögonblick kom emellertid en droska skramlande, med skrikande bromsar stannade den vid trottoaren, och ut ur dess inre sköt mr Willoughby Braddock.

– Ska ha mej en kopp kaffe, sade mr Braddock förklarande till universum.

En vän i nöden

Det är inte lätt att skildra vissa oförlikneliga ögonblick i livet. Den medelmåttige historieberättaren, vars begåvning, om där finns någon, ligger mera för att återge händelser än att analysera känslor, känner sig bragt ur fattningen av dem. Det skulle vara påtagligt otillräckligt att säga att Sam Shotter blev lättad vid sin gamle väns plötsliga uppdykande. Och ändå är det svårt att finna lämpliga ord. Kanske är det enklast att säga att hans känslor vid detta kritiska tillfälle var praktiskt taget identiska med dem hos en av vildar belägrad garnison i sista akten på en film då plötsligt på duken läses "Hurra! Här kommer Förenta Staternas armé!"

Och tillsammans med denna hjärtinnerliga tacksamhet greps han genast av ett beslut att inte låta den stackarn försvinna igen.

– Vad nu då! sade mr Braddock, i det han blev medveten om en hand som fattade honom i rockuppslaget.

– Det är ingen fara, gamle Bradder, sade Sam. Det är bara jag.
– Vem?
– Jag.
– Vem är du?
– Sam Shotter.
– Sam Shotter?
– Sam Shotter.
– Sam Shotter som gick i skola med mej?
– Just densamma.
– Är du Sam Shotter?
– Ja, det är jag.
– Ja, det är ju du! sade mr Braddock fullt övertygad. Han lade i dagen den största förtjusning över denna återförening. – Höst-eendomlit sammanträffande, sade han allt under det han kärleks-fullt dunkade Sam i ryggen. Jag talade med en jycke på Strand om dej alldeles nyss.
– Gjorde du det gamle Bradder?
– Ja, en ruskig typ. Jag råkade knuffa till honom, och han vände sej om och det första han sa var: Känner ni Sam Shotter? Han berättade en hel massa intressanta saker om dej också – en massa intressanta saker. Jag har glömt vad det var – men du förstår vad jag menar.
– Jag förstår dig precis, Bradder. Var har du gjort av hatten?
Ett skimmer av återvunnen lycka spred sig över Willoughby Braddocks ansikte.
– Har du min hatt? Var är den?
– Jag har inte din hatt.
– Du sa att du hade min hatt.
– Nej, det gjorde jag inte.
– Åh, sade mr Braddock besviket. Nå då så, kom och drick en kopp kaffe.
Det var med känslan hos en resenär som efter mycken kamp äntligen kommer till sitt mål som Sam ställde sig vid disken, som så länge hade varit enbart Det Förlovade Landet sett från något avlägset Mount Pisgah. De båda medlemmarna av ledighets-kommittén hade försvunnit i natten, men den uniformsklädde satt kvar och åt kumminsmörgås med en släng av trots.
– Är den här herrn en vän till dej, Sam? frågade mr Braddock

efter att ha beställt kaffe och ägg.

– Absolut inte, sade Sam med tydlig motvilja. Vet du vad, han tror att hertigen av York har en liten kortklippt mustasch!

– Nej, vad säjer du! sade mr Braddock förfärad.

– Det tror han.

– Han måste vara en genuin åsna.

– De kanske tappade honom i golvet med huvudet före då han var liten.

– Det är bäst att inte ha något med honom att göra, sade mr Braddock i ett förtroligt rytande.

Måltiden fortskred angenämt. Sam hade alltid tyckt om Willoughby Braddock, och det frikostiga sätt på vilket han nu beställde mera hårdkokta ägg visade att hans ungdomliga beundran inte hade varit malplacerad. En angenäm känsla smög sig över honom. Kaffet var sådant att man efter en första klunk tar en till för att känna efter om det verkligen var så dåligt som man tyckte först, men det värmde och skänkte en känsla av välbehag. Det dröjde inte länge förrän världen ånyo föreföll Sam underbar. Han strömmade över av vänlighet. Han lyssnade med artig uppmärksamhet till mr Braddocks mångordiga beskrivning av sitt tal vid Gamla Wrykyn-middagen och smälte till och med i så hög grad att han räckte olivkvisten till den uniformerade mannen.

– Ser ut som om det skulle bli regn, sade han vänligt.

– Vem ser ut så? frågade mr Braddock förvånad.

– Jag talade till den där herrn bakom dig, sade Sam. Mr Braddock såg sig försiktigt om.

– Ja, men ska vi tala med honom? frågade han allvarligt. Jag trodde –

– Javisst, sade Sam tolerant. Jag tror dock att han är en bra karl. Man måste bara lära känna honom.

– Varför sa du att han ser ut som regn? frågade mr Braddock intresserat.

Droskkusken sällade sig nu till dem. Han sade att han inte kände till mr Braddocks planer, men att han själv var angelägen om att komma i säng. Mr Braddock klappade honom på axeln strålande av välvilja.

– Det här, sade han till Sam, är en förtjusande människa. Jag har glömt hans namn.

Droskkusken sade att hans namn var Evans.

– Evans! Naturligtvis. Jag visste att det var någonting som började med G. De här är min vän Evans, Sam. Jag minns inte var vi råkades, men han ska köra mej hem.

– Var bor du, Bradder?

– Var bor jag, Evans?

– I Valley Fields efter vad ni sa mej, sade droskkusken.

– Var bor du, Sam?

– Ingenstans.

– Vad menar du – ingenstans?

– Jag har inget hem, sade Sam patetiskt.

– Jag skulle vilja gräva ett åt er, sade den uniformsklädde mannen.

– Inget hem? utbrast mr Braddock djupt rörd. Ingenstans att sova i natt, menar du? Hör på, du måste absolut följa med mej hem. Evans, gamle gosse, finns det plats för en till i den här droskan? För jag vill absolut att den här herrn ska följa med mej hem. Käre, gamle Sam, jag vill inte höra några invändningar.

– Det ska du också slippa.

– Du kan få sova på soffan i vardagsrummet. Är ni klar Evans? Finfint! Då kör vi.

Från Lupus Street, Pimlico, till Burberry Road, Valley Fields, är det flera kilometer, men för Sam föreföll åkturen helt kort. Detta berodde inte så mycket på det fascinerande i mr Braddocks konversation, ehuru den vällde fram oavbrutet, utan fastmera på det förhållandet att han, uttröttad av nattens upplevelser, somnade strax efter det de hade farit över floden. Han vaknade vid att droskan stannade utanför en grind, från vilken en kort gång ledde upp till ett hus, som var försett med gipsornament. En svagt lysande gatlykta medgav dock att man kunde läsa namnet San Rafael. Mr Braddock betalade droskkusken och sköt Sam framför sig genom grinden. Efter en stunds letande fick han fram en nyckel och öppnade ytterdörren. Sam fann sig stå inne i en hall, som sparsamt lystes upp av en nedskruvad gaslåga.

– Gå bara rätt in, sade mr Braddock. Jag är tillbaka om ett ögonblick. Måste träffa en person.

– Vad måste du? sade Sam förvånad.

– Måste träffa en person ett slag. En man vid namn Evans,

som gick i skola samtidigt med mej. Ytterst viktigt.

Och på samma egendomliga beckasinlika sätt som karakteriserat hans rörelser under natten slängde Willoughby Braddock igen dörren och försvann.

Till följd av värdens något impulsiva försvinnande var Sams känslor något blandade. På debetsidan i liggaren kunde han notera det förhållandet att han befann sig under tak, vilket han inte hade väntat sig för en timme sedan, men han skulle ha föredragit att hans vän före försvinnandet hade givit honom en vink om var vardagsrummet, på vars soffa han skulle tillbringa natten, var beläget.

Emellertid skulle väl en flyktig undersökning röja det fördolda rummet. Det kunde till och med vara det rum vars dörr han hade framför sig på andra sidan hallen.

Han hade just tagit i dörrhandtaget för att pröva detta antagande, då en röst bakom honom milt men med förvånansvärd bestämdhet sade: "Upp med händerna!"

Längst ner på trappan, med den stora munnen beslutsamt hopknipen, det linfärgade håret översållat av glänsande papiljotter, stod en ung kvinna i gul morgonrock och tofflor. I högra handen höll hon en revolver, riktad mot hans huvud.

Sam i San Rafael

Det är inte alla flickor givet att finna de profetior som de uttalat gå i uppfyllelse redan inom några få timmar, och Claire Lippetts känslor, då hon drabbade samman med Sam i hallen på San Rafael, var likartade med dem man känner då man ser golfbollen efter en lång drive lägga sig till rätta framför hålet eller då man helt oväntat finner korsordets lösning. Samma kväll hade hon förutsagt att inbrottstjuvar skulle bryta sig in i huset, och här var nu en livs levande. Därför blandades också hennes känslor av missnöje med denna midnattsmarodör med en känsla nästan av tacksamhet för att han hade kommit. Av fruktan kände hon inte ett spår. Hon höll pistolen med stadig hand.

Man kallar den för pistol på grund av dess tekniska konstruk-

tion. För Sams uppjagade sinnen tedde den sig som en minderårig kanon, och hans känslor gentemot den var av sådan art att han gjorde den till föremål för sitt första yttrande – vilket, enligt etikettens alla lagar, borde ha varit en välformulerad ursäkt för och förklaring till hans intrång.

– Håll den där mörsaren stilla, sade han.

– Vad då? sade Claire kallt.

– Det där dödsbringande vapnet – var försiktig med det. Det pekar på mig.

– Jag vet att det pekar på er.

– Nåja, så länge det bara pekar, sade Sam.

Han kände sig ganska lugnad av hennes stadiga och behärskade röst. Det här var tydligen inget av de där nervklena, oroliga fruntimren vars fingrar man för säkerhets skull inte kan låta komma i närheten av avtryckaren på en pistol.

Det blev tyst en stund. Claire skruvade upp gasen med vapnet alltjämt i vågrätt läge. Varpå Sam, som fullt riktigt kände på sig att konversationen borde återupptagas, talade ånyo.

– Det förvånar er säkerligen, sade han i det han plagierade mr Todhunters litterära stil, att finna mig här.

– Nej, visst inte.

– Inte?

– Nej. Upp med händerna bara.

Sam suckade.

– Ni skulle inte tala till mig i den tonen, sade han, om ni visste vad jag har gått igenom. Det är inte för mycket sagt om jag påstår att jag har blivit förföljd i natt.

– Ja, varför skall ni då komma och bryta er in hos folk, sade Claire stelt.

– Ni handlar på grundval av ett fullt förklarligt missförstånd, sade Sam. Jag har inte brutit mig in i detta förtjusande lilla hus. Min närvaro, mrs Braddock, är lätt förklarad, även om den förefaller underlig.

– Vem är det ni kallar mrs Braddock?

– Är ni inte mrs Braddock?

– Nej.

– Är ni inte gift med mr Braddock?

– Nej, det är jag inte.

Sam var en tolerant ung man.

– Nåja, sade han, inför Gud så –

– Jag är kokerskan.

– Åh, sade Sam lättad, det förklarar saken.

– Förklarar vad?

– Jo, förstår ni, det föreföll mig ett ögonblick konstigt att ni skulle kliva ut vid den här tiden på natten med papiljotter i håret och med era små vita vrister stickande fram under en morgonrock.

– Oh! sade Claire med blygsam oro. Hon rättade hastigt till sin klädsel.

– Men om ni är mr Braddocks kokerska –

– Vem har sagt att jag är mr Braddocks kokerska?

– Det gjorde ni själv.

– Det gjorde jag inte. Jag är mr Wrenns kokerska.

– Mr Vem?

– Mr Wrenn.

Detta var en komplicerande faktor, som Sam inte väntat sig.

– Låt oss klara ut den här saken, sade han. Om jag fattat rätt, så tillhör det här huset inte mr Braddock?

– Ja, så är det. Det är mr Wrenn som rår om det.

– Men mr Braddock hade ju nyckel hit.

– Han bor här.

– Aha!

– Vad menar ni med – aha?

– Jag tänkte tala om att saken ligger bättre till än jag trodde. Jag var rädd att jag hade kommit till fel hus. Men det är det rätta. Ser ni, jag träffade mr Braddock för en stund sedan, och han tog mig med sig hit för att ligga över natten.

– Åhå? sade Claire. Gjorde han det? Håhå! Jaså verkligen?

Sam såg oroligt på henne. Han tyckte inte om hennes sätt.

– Ni tror mig väl, eller hur?

– Nej, det gör jag inte.

– Men säkert –

– Om mr Braddock tog er med sig hit, så var är han?

– Han gick ut igen. Jag beklagar att jag måste säga det, men han var totalt berusad. Så fort han hade släppt in mig försvann han och slängde igen dörren efter sig.

– Mycket troligt!

– Men hör på, min kära tös –

– Lite mindre sånt där, sade Claire allvarligt. Det är verkligen för illa att en flicka inte skall kunna fånga en inbrottstjuv utan att han börjar flirta med henne.

– Ni bedömer mig fel! sade Sam. Ni bedömer mig fel. Jag sade bara –

– Låt bli det.

– Men det här är ju löjligt. För Guds skull, använd ert förstånd. Hur skulle jag kunna veta något om mr Braddock om inte min historia vore sann?

– Det kan ni ha tagit reda på. Jag vet bara det att om ni vore hederlig och om ni verkligen kände mr Braddock, så skulle ni inte gå omkring i såna där kläder. Ni ser ut som en luffare.

– Ja, men jag har just kommit i land från en lastbåt. Man skall inte döma folk efter deras utseende. Det trodde jag ni hade fått lära er i skolan.

– Bry er inte om vad jag fick lära mig i skolan.

– Ni har misstagit er kapitalt på mig. Jag är miljonär – eller rättare sagt, min morbror är det.

– Min är schah av Persien.

– Och för några veckor sedan sände han mig till England, och meningen var att jag skulle ha rest med *Mauretania*. Men det skulle ha inneburit att jag måst dela hytt med en viss lord Tilbury, och det tilltalade mig inte. Så jag kom för sent till båten och for över med en lastbåt i stället.

Han tystnade. Han hade en obehaglig känsla av att historien verkade tunn. Han lät den hastigt passera revy i minnet. Ja, tunn.

Och det framgick klart av den unga damens ansiktsuttryck att hon delade hans uppfattning.

Hon rynkade skeptiskt på sin lilla näsa, och då hon slutat upp med att rynka den, fnyste hon.

– Jag tror inte ett ord av den där historien, sade hon.

– Jag fruktade det, sade Sam. Fastän den är sann, har den en föga trovärdig klang. För att verkligt kunna smälta den måste man känna lord Tilbury. Om ni hade det tvivelaktiga nöjet att känna denne tråkmånsarnas konung, så skulle ni inse att jag handlade på det enda tänkbara sättet. Om detta emellertid är er

nöjligt, så låt det vara, och vi ska se saken från en annan sida. ela felet tycks ligga hos mina kläder, och jag skall ge er en ortslig chans. Överse med dem för tillfället, sätt er kvinnliga lit till mig och låt mig få sova på soffan i vardagsrummet i natt, h förutom himlens välsignelse skall jag också lova er – på ücken – att jag skall göra visit här om några dagar och visa mig r er i den snyggaste kostym en man någonsin burit. Tänk er ra! En splitterny kostym, modernaste snitt, silkesskjorta, ndsydd, och plisseringar på ficklocken – och så med mig inuti. kall vi slå vad om det?

– Nej.

– Tänk er noga för! När ni får se den där kostymen första ngen, så kommer ni att tycka att kavajen inte sitter riktigt bra. i har rätt. Kavajen kommer inte att sitta bra. Och varför? Jo, rför att i innerfickan skall finnas en stor ask med konfekt och oklad, avsedd som present åt en snäll flicka. Var hygglig nu! åt mig få sova på soffan i vardagsrummet i natt. Det är inte för ycket begärt.

Claire skakade obevekligt på huvudet.

– Det vågar jag inte, sade hon. Gjorde jag rätt skulle jag leda ut på gatan och överlämna er till polisen.

– Och låta honom få se er i papiljotter? Nej, nej!

– Vad är det för fel med mina papiljotter? frågade Claire argt.

– Ingenting, ingenting, sade Sam hastigt. Jag tycker om dem. et kom bara för mig att –

– Orsaken till att jag inte gör det är att jag är ömhjärtad och te vill vara hård mot en medmänniska.

– En sådan anda tilltalar mig, sade Sam. Det borde ha funnits era av den varan i London i natt.

– Ut med er därför, och låt mig inte se er mera. I väg bara, det r allt vad jag begär. Och det fort, för jag behöver sova.

– Det där med chokladen var ett misstag, sade Sam. Ett löjligt isstag. Vad som i verkligheten kommer att finnas i innerfickan r en vacker diamantbrosch.

– Och en bil och en rubinring och en ny klänning och en villa å landet, förmodar jag. Ut!

Sam erkände sig slagen. Shottrarnas mannamod var stort, men et kunde brytas.

– För all del, jag går. Någon dag då min bil stänker ga
smuts på er, kommer ni att ångra det här.

– Slå inte igen dörren för hårt efter er, befallde den hjärtlö
kvinnan.

Sam i Mon Repos

Medan han stod på trappan och stirrade ut i den svarta natte
märkte Sam att natten under tiden mellan hans entré i San Rafa
och hans sorti därifrån förutom att den var svart nu också hac
blivit våt. Ett fint regn silade ned och komplicerade situationen
hög grad.

Han förblev stående i några minuter i den förhoppningen att m
Braddock skulle komma tillbaka. Men tiden gick och inga ljud a
steg bröt tystnaden, och till slut beslöt han, efter en ko
besvärjelseakt i vilken man tydligt kunde urskilja namnen Has
Todhunter, Claude Bates och Willoughby Braddock, att gå vidd
re. Och då han kommit ned från trappan och gått ett par steg p
sandgången, fick han se en anslagstavla luta sig mot honom ba
ett par steg till vänster och läste på den orden "Att hyra. Möbl
rat".

Detta förde in hans tankar på helt nya vägar.

Det uppenbarade för honom något som han förut inte kunna
ana, nämligen att huset, som han stod utanför, inte var ett hu
utan två hus. Det antydde dessutom att det hus som anslagstav
lan alluderade på var tomt, och detta var ytterligt upplivande.

Han skyndade sig längs gången; och då han kom runt hörnet p
huset, såg han svagt genom mörkret fäst vid dess sida en kontu
som liknade ett växthus. Han klev in, och med en behaglig känsl
av att ha lurat Ödet slog han sig ned på en träbänk, som va
avsedd som viloläger för geranier i kruka.

Men Ödet är inte så lätt utmanövrerat. Ödet hade, av viss
outgrundliga orsaker, beslutat att Sam skulle bli förföljd hel
natten, och anfallet fortsattes omedelbart. Det hördes ett skarp
knakande ljud, och träbänken störtade ihop. Sam hade många
framstående egenskaper, men han liknade på inget sätt en gera

um i kruka utan åkte tvärs igenom trävirket som om det hade
rit papper. Och Ödet, som inte följer några boxningsregler och
te tvekar att slå till en man som blivit nedslagen för räkning,
rtsatte omedelbart med att genom ett hål i det trasiga taket
lla vatten nedför halsen på honom.

Sam reste sig mödosamt. Han insåg nu att han hade misstagit
g då han trodde att växthuset var ett hem långt bort från
mmets dörr. Han fällde upp rockkragen och gick ut i mörkret
lld av helig vrede. Han gick runt till baksidan för att utforska
n där fanns någon fristående kolkällare, varest en människa
nde finna torrhet, om också inte verklig komfort. Och medan
n trevade sig fram, fick han se det öppna fönstret.

Den saken hade han i det rådande mörkret likaväl kunnat
rbise, men lidandet hade skärpt hans sinnen och han såg det
dligt – ett öppet fönster knappt en meter över marken. Hittills
de tanken på att rent av bryta sig in i huset varit honom
mmande, men nu, utan hänsyn till alla de lagar som avskräck-
från ett dylikt förfarande, lade han händerna på fönsterkarmen
h kravlade sig in. Regnet började ösa ned, liksom om det vore
sinnigt över sitt offers flykt.

Sam fortsatte försiktigt. Han trevade sig fram och fann sig
ötsligt stående vid foten av en trappa. Han gick försiktigt
pför den och fick se ett par dörrar både till höger och vänster.
Rummet till höger var tomt, men det andra innehöll en säng.
t var emellertid en säng som hade reducerats till bara ett
elett, och han beslöt sig för att överge den och söka sin lycka en
ppa ned. Anslagstavlan utanför hade tillkännagivit "Att hyra.
öblerat", vilket antydde möjligheten av en vardagsrumssoffa.
n lämnade rummet och började gå nedför trappan.

Till en början, då han anträdde nedstigningen, hade de undre
gionerna legat i fullständigt mörker. Men nu genomborrade en
n ljusstråle det hemska dunklet – ett ljus som kunde härstam-
från en ficklampa. Det fladdrade obestämt, precis som om
n som befann sig bakom detsamma var rov för starka känslor
något slag.

Sam var också rov för en övermäktig känsla. Han stannade
n höll andan. Under några sekunder rådde fullständig tystnad.
andades han igen.

Det är mycket svårt att kunna ernå fullständig kontroll öv
andningsapparaten. Sångare behöver flera år för att lära sig d
Sams förmåga i den vägen var rudimentär. Han hade haft f
avsikt att försiktigt andas ut det befintliga förrådet av luft o
sedan med största försiktighet andas in ett nytt förråd. Men i de
ställe åstadkom han ett ljud som var så kraftigt och så hemskt
det gick kalla kårar utmed ryggen på honom. Det var till hälft
en snörvling och till hälften ett stönande, och det genljöd genc
det tomma huset liksom en röst från graven.

Det här måste vara slutet. Det var ställt utom all fråga
kunna hålla sig dold längre. Dovt hämndlysten på den förbann
se som tycktes vila över honom i natt stod han och väntade
det oundvikliga anropet nedifrån.

Det kom inget anrop. I stället hördes ett ljudligt klapprande
fötter, följt av ett avlägset skrapande ljud. Mannen bakom fi
lampan hade hastigt försvunnit ut genom det öppna fönstret.

Till en början stod Sam slagen av förvåning. Så fattade han c
verkliga förklaringen. Det var inte någon inneboende som ha
stått där nere, utan en inkräktare med lika litet rätt att vara
som han själv. Och efter att ha kommit till den slutsatsen befa
de han sig inte vidare med saken. Han kände sig förfärligt söm
vid det här laget, och funderingar på att identifiera inbrottstju
intresserade honom föga. Hans sinne var fyllt av frågan huruv
det fanns en soffa i vardagsrummet eller ej.

Det fanns det, och en riktigt bekväm soffa dessutom. Sam ha
nått det stadiet då han skulle ha kunnat sova på spik, och den
soffan föreföll honom lika inbjudande som det sista skriket i fr
om sängar, med alla de senaste moderna fjädrarna och lådm
rasserna. Han lade sig, och sömnen smög sig över honom likt
helbrägdagörande våg.

Frukost för en

Det var ljusan dag då han vaknade. Solen lyste här och dä
golvet, och utanför slamrade en kärra muntert. Han reste sig s
och blev medveten om ett sendrag i nacken och om den

revliga känslan av att vara halvkvävd, vilken infinner sig hos
m som tillbringar natten i ett oanvänt rum med stängda fönster.
an längtade efter frisk luft till och med mera än efter ett bad och
rakning. Han skyndade sig till fönstret som han hade kommit
igenom. Utanför skymtade delar av en trädgård. Han klättrade
och drog ett djupt andedrag.

Nattens regn hade gjort naturen ljuv och ren. Det ovårdade
äset glittrade som juveler i solskenet, och fåglar satt och sjöng i
a träd. Sam stod och insöp all denna friskhet och kände sig
ttre för varje minut.

Efter att ha utfört några sådana där böjningar och sträckningar
m så underbart rättar till sviterna av en genomliden natt, begav
n sig till slut nedför trädgårdsgången, i det han önskade att han
något sätt och i en inte alltför avlägsen framtid kunde komma
er en smula frukost.

- För Guds skull! sade en röst.

Han tittade upp. Över häcken, som skilde trädgården från den
ill, syntes ett välbekant ansikte. Det var hans värdinna från
n gångna natten. Men under det att hon då hade varit papiljot-
ad och morgonrockad, så var hon nu klädd i kattun och hade
tilldragande serveringsmössa på huvudet. Dessutom var hen-
s ansikte, som hade varit hårt och fientligt, nu mildrat av ett
nligt grin.

- God morgon, sade Sam.

- Hur har ni kommit dit?

- Då ni körde ut mig i natten, sade Sam, sökte jag skydd i
set intill.

- Hör ni, jag är ledsen för det där, sade flickan ångerfullt. Men
skulle jag kunna veta att ni talade sanning? Hon fnissade
tt. Mr Braddock kom hem en halvtimme sedan ni hade gått.
n förde ett sånt förfärligt liv att jag gick ned igen –

Och sköt honom, hoppas jag. Inte? Ett förbiseende, antar

Och så frågade han var ni fanns. Han påstod att ni hette
ans.

Han var lite konfunderad. Mitt namn är Shotter. Jag förbe-
de er ju på att han inte var sig själv. Vad blev det av honom
an?

– Han gick och lade sig. Jag har just varit uppe med en brick
hos honom, men han bara tittade på den och stönade och slö
ögonen igen. Säg, har ni fått någon frukost?

– Plåga mig inte.

– Hoppa över häcken då. Ni skall få det på momangen.

Sam hoppade. Solen föreföll honom särskilt underbar, oc
fåglarna sjöng enastående vackert.

– Skulle man rent av kunna få bada och raka sig? frågade ha
medan de gick mot huset.

– Ni finner mr Wrenns rakgrejor i badrummet.

– Är det här himlen? sade Sam. Kanske kommer jag att träff
mr Wrenn också?

– Nej visst inte; han och miss Kay har gett sig i väg för e
halvtimme sedan.

– Utmärkt! Var är badrummet?

– Uppför trappan där, första dörren till vänster. När ni kor
mer ner igen, så gå in i det där rummet, så skall jag ta in bricka
dit. Det är vardagsrummet, men matsalsbordet är inte avdukt
än.

– Det skulle glädja mig att få se det vardagsrum som jag hört t
mycket talas om.

– Tycker ni om ägg?

– Det gör jag – och mycket ägg till och med. Vidare skinka
mycket skinka. Och, apropå det – tillade Sam och lutade sig öv
barriären.

– Ja?

– Rostat bröd – oändliga massor av rostat bröd.

– Jag skall ge er så mycket ni orkar äta.

– Skall ni det? Säg mig, sade Sam, det är en sak som h
förvånat mig storligen. Hur bär ni er åt för att få den där klä
ningen över era vingar?

Sam hittar ett fotografi

Då Sam ungefär tjugo minuter senare kom nedför trappan befa
han sig i vad mr Hash Todhunter skulle ha kallat "toppforn

Natten hade varit förfärlig, men morgonen hade bringat glädje. Åsynen av frukostbrickan på ett litet bord vid fönstret blev slutklämmen på hans känsla av välbefinnande, och under en lång, gyllene minut hade han inte öga för någonting annat. Först sedan han hade konsumerat äggen, skinkan, det rostade brödet, kaffet och marmeladen, gav han efter för den impuls som vanligen griper en människa då hon kommer in i ett främmande rum och började utforska det.

Ungefär trettio sekunder senare skrämdes Claire Lippett, som höll på att duka av i matsalen, i så hög grad av ett högt rop eller skrik, som tycktes komma från det rum där hon hade lämnat sin gäst, att hon tappade en smörtallrik.

Hon skyndade dit och fann honom uppträda högst egendomligt. Han pekade på ett fotografi på spiselfrisen och gestikulerade vilt.

– Vem är det där? skrek han då hon kom in. Han tycktes ha svårigheter med stämbanden.

– Vad då?

– Vem sjutton är det där?

– Ett sånt språk!

– Vem är det? Den där flickan – vem är hon? Vad heter hon?

– Ni behöver inte skrika, sade Claire misslynt.

Fotografiet, som så hade upprört den unge mannen, var det stora som stod mitt på spiselfrisen. Det föreställde en ung dam i riddräkt stående bredvid sin häst, och det var Claires älsklingsfotografi. Hon, som for fram som en orkan då hon dammade, behandlade alltid detta konstverk med utsökt försiktighet.

– Det där? sade hon. Det är ju miss Kay, vetja.

Hon kom närmare och torkade bort ett dammkorn från glaset.

– Det där togs på Midways, sade hon, för ett par tre år sedan innan gamle översten förlorade sina pengar. Jag var miss Kays kammarjungfru då, tillade hon med stolthet. Hon betraktade fotografiet längtansfullt, ty det påminde henne om en förgången tids pomp och ståt, om den härliga tid då det hade funnits hästar och jaktdräkter och gamla röda skorstenar mot en blå himmel och kaniner i parken och solglitter på sjön och alla de andra sakerna som betydde Midways och rikedom.

– Jag kommer ihåg dagen då det där fotografiet togs. Det kom

in i tidningarna, det där fotografiet.

Sam var fortfarande feberaktigt upphetsad.

– Miss Kay? Vem är miss Kay?

– Miss Kay Derrick, mr Wrenns systerdotter.

– Menar ni han som bor här?

– Ja. Han gav miss Kay ett hem här när kraschen kom. Det är därför som jag är här. Jag kunde ha stannat på Midways om jag hade velat, sade hon. De nya ägarna skulle ha behållit mig om jag hade velat. Men jag sa "nej", sa jag. Jag följer med miss Kay, sa jag. Jag tänker inte överge henne i nöden, sa jag.

Sam ryckte till häftigt.

– Ni menar inte – ni kan väl inte mena – ni menar väl inte att hon bor här i verkligheten?

– Visst gör hon det.

– Att hon verkligen bor här – i det här huset?

– Naturligtvis.

– Gode Gud!

Sam darrade från topp till tå. Han hade fått en häpnadsväckande idé.

– Gode Gud! skrek han igen med ögon som nästan trängde ut ur huvudet. Därpå, utan att säga ett ord – ty detta var ett ögonblick som inte krävde ord utan handling – störtade han ut ur rummet.

Att slinka ut genom dörren och dundra i väg nedför trappan till anslagstavlan, som stod lutad mot häcken, var ett ögonblicks verk för Sam. Under de stora bokstäverna "Att hyra. Möblerat" upptäckte han nu mindre bokstäver, som omtalade för alla eventuellt intresserade att hänvändelse angående uthyrningen av detta förtjusande, halvfristående residens, Mon Repos, kunde göras hos Messrs Matters & Cornelius, Uthyrningsbyrå, Ogilvy Street, Valley Fields S. E. Han galopperade uppför trappan och bultade vilt på dörren.

– Vad nu då? frågade Claire.

– Var ligger Ogilvy Street?

– Första gatan på vänster hand åt det där hållet.

– Tackar!

– Åh, för all del.

Ute på sandgången stannade han, funderade och gick tillbaka

igen.

– Tillbaks igen? sade Claire.

– Sa ni vänster eller höger?

– Vänster.

– Tusen tack.

– Ingenting att tala om, sade Claire.

Den här gången tog Sam trappan i ett enda skutt. Men då han kom till grinden, slogs han av en tanke.

– Ni tycker om motion, eller hur? sade Claire tålmodigt.

– Jag kom plötsligt ihåg, sade Sam, att jag inte har några pengar.

– Vad vill ni att jag skall göra åt den saken?

– Den här uthyrningsbyrån vill säkert ha en del pengar i förskott, eller vad tror ni?

– Låter troligt. Tänker ni hyra ett hus?

– Jag tänker hyra Mon Repos, sade Sam. Och jag måste ha pengar. Var är mr Braddock?

– I sängen.

– Var ligger hans rum?

– I översta våningen.

– Tack så mycket.

– Föör-tjust, sade Claire.

Hennes påstående att husets gäst befann sig i sängen visade sig riktigt. Då Sam trädde in i det angivna rummet, fann han sin gamle skolkamrat ligga på rygg med öppen mun och tovigt hår. Han snarkade melodiskt. På en stol bredvid honom stod en bricka med en tekanna, rostat bröd och kalla kokta ägg i ett så slarvigt tillstånd att Sam vände blicken därifrån, under det han hastigt förflyttade sig till toalettbordet.

Toalettbordet erbjöd en betydligt mera behaglig anblick. Bredvid mr Braddocks kragask och hårborstar låg ett litet berg av sedlar och silvermynt upptornat – en fascinerande bild med morgonsolen skinande på dem. Med darrande fingrar skyfflade Sam ihop dem, och efter att ha fått tag på penna och papper stod han ett ögonblick och sökte efter ord.

Det är dåraktigt att söka förbättra en mästares stil. Hash Todhunter hade visat sig stå i särklass då det gällde sådana här litterära alster, och Sam nöjde sig med att ta honom som förebild.

Han skrev:

"Käre Bradder. Du kommer givetvis att bli förvånad över att jag har lånat dina pengar. Du skall få tillbaka dem någon gång. Dessutom, som Sir Philip Sidney sade till den sårade soldaten, min nöd är större än din.

I förhoppning att detta finner dig vid god vigör.

Din tillgivne
S. Shotter"

Efter att ha ställt brevlappen mot kragasken lämnade han rummet.

En känsla av att han försummat något, att han glömt en vänlig gärning, kom honom att stanna vid trappan. Han återvände, tog det kokta ägget och lade det bredvid sin väns huvud. Efter att ha gjort detta gick han nedför trapporna och ut på den stora breda vägen, som förde till Messrs Matters & Cornelius' Uthyrningsbyrås lokaler på Ogilvy Street.

Sam hyr ett hus

Vi kommer aldrig att få veta vad mr Matters skulle ha tänkt om Sam vid dennes käcka entré på kontoret, ty mr Matters dog 1910. Mr Cornelius fann honom avgjort förfärlig. Efter en hastig, taxerande blick genom sina guldbågade glasögon gick han till och med så långt att han meddelade denna sin uppfattning till besökaren.

– Jag ger aldrig någonting åt tiggare, sade han. Han var en vördnadsbjudande gammal man med vitt skägg och buskiga ögonbryn, och han talade på samma mässande sätt som en druidpräst, då han förrättar altartjänst innan han går att sticka kniven i det mänskliga offret. – Jag tror inte på urskillningslös välgörenhet.

– Jag skall gärna höra er bikta er någon annan gång, sade Sam. Låt oss för ögonblicket tala om hus. Jag vill hyra Mon Repos på Burberry Road.

Druidprästen stod just i begrepp att recitera det där åldriga kvädet, som innehåller en högtidlig åkallan av en polisman, då han med verklig förvåning fick se att hans unge besökare strödde stora kvantiteter av gångbara mynt och sedlar på bordet. Han svalde häftigt. Det var synnerligen ovanligt att hans klienter genomförde affärstransaktionerna på kontoret på ett sätt som mera lämpade sig för *Tusen och en natts* Bagdad än för en respektabel, modern förstad. Han kunde knappast ha blivit mera förvånad om en procession av kameler, lastade med juveler och kryddor, hade uppträtt på Ogilvy Street.

– Vad är det där för något? sade han och blinkade.

– Pengar, sade Sam.

– Var har ni fått dem ifrån?

Han sneglade på Sam. Och Sam, som på grund av ett bad, en rakning, frukost och besittningen av pengar ånyo hade glömt att det var något märkvärdigt med hans yttre, fann att här var ytterligare en av dessa många kritiker som inte hade upptäckt hans sanna värde från början.

– Döm mig inte av mitt yttre skal, sade han. Jag är sjaskig därför att jag har gått igenom en hel del. När jag gick ombord på båten i New York, var jag den propraste unge man ni skulle kunna önska er. Folk knuffade varandra i sidan, då jag gick längs med kajen, och frågade varandra: Vem är han?

– Kommer ni från Amerika?

– Från Amerika.

– Ah! sade mr Cornelius, som om det förklarade allt.

– Min morbror, sade Sam, som märkte den gynnsamma atmosfären och fullföljde framgången, är mr John B. Pynsent, den kände miljonären, som ni säkert hört talas om ... Inte det? En av våra största industrimagnater. Han har gjort sig en förmögenhet på pälsverk.

– På pälsverk? Verkligen?

– Han fick ensamrätt till att förse ormarna i Bronx Zoo med öronmuffar, och från den tiden har det ständigt gått framåt.

– Ni förvånar mig, sade mr Cornelius. Högst intressant.

– En romantisk affär, medgav Sam. För att nu återvända till det här huset –

– Jaha, sade mr Cornelius. Han stirrade på pengarna på bor-

det, och hans röst var mild och ljuv. Han såg fortfarande ut som en druidpräst, men som en druidpräst på sin frisöndag. – För hur lång tid önskar ni hyra Mon Repos, mr – eh –

– Shotter är mitt namn ... På obestämd tid.

– Skall vi säga tre månaders hyra i förskott?

– Låt oss säga just precis det.

– Och i fråga om referenser –

Sam var på vippen att uppge mr Wrenns namn, men kom ihåg att han ännu inte hade träffat herrn i fråga. Att ha använt hans rakborste och rakkniv och ätit mat ur hans skafferi tycktes dock föra dem tillsammans. Han funderade.

– Lord Tilbury, sade han. Det är grabben!

– Lord Tilbury, Mammoths Bokförlagsaktiebolag? sade mr Cornelius tydligt förvånad. Känner ni honom?

– Känner honom? Vi är mera som bröder än något annat. Det är inte mycket lord Tilbury gör utan att fråga mig. Det är en bra idé att ringa upp honom nu. Jag borde låta honom veta att jag är här.

Mr Cornelius tog telefonen, lyckades så småningom få numret, och efter att ha talat med ett stort antal osynliga underordnade bugade han sig vördnadsfullt då han fann sig tala med "den store mannen" personligen. Han räckte mikrofonen till Sam.

– Hans nåd önskar tala med er, mr Shotter.

– Jag visste det, jag visste det, sade Sam. Hallå! Lord Tilbury? Det här är Sam. Hur står det till? Jag har just kommit. Jag kom över med en lastångare och har varit med om de mest fantastiska äventyr. Ni kommer att få er ett gott skratt. För närvarande är jag i Valley Fields och hyr ett hus. Jag har refererat till er. Ni tar inte illa upp? Utmärkt! Lunch? Förtjust. Kommer så fort jag kan. Måste ha en ny kostym först. Sov i kläderna i natt ... Ja, adjö då. Referenserna är all right, sade han och vände sig till mr Cornelius. Raska på.

– Jag skall genast skriva ut kontraktet, mr Shotter. Vill ni bara säga mig vart jag kan sända det –

– Sända det? sade Sam förvånat. Till Mon Repos, förstås.

– Men –

– Kan jag inte flytta in genast?

– Det tror jag nog ni kan, om ni så önskar. Men jag tror

knappast att det är i sådant skick att det lämpar sig för omedelbar inflyttning. Ni behöver linne.

– Det är bra. Det ordnar sig med ett par timmars uppköp.

Mr Cornelius log förtjust. Han stod helt och hållet på Sams sida nu.

– Sann amerikansk fart, sade han och tvinnade sitt vita skägg. Nåja. Jag kan inte se något skäl emot det. Jag skall hämta nyckeln åt er. Säg mig, mr Shotter, sade han under det han vände upp och ned på skrivbordslådorna, vad är det som har skapat denna längtan hos er att slå er ned i Valley Fields? Naturligtvis borde en så lokalpatriotisk invånare som jag inte förvånas. Jag har bott i Valley Fields i hela mitt liv, och jag skulle inte vilja bo någon annanstans, om ni så erbjöd mig en miljon.

– Det tänker jag inte göra.

– Jag föddes i Valley Fields, mr Shotter, och jag älskar platsen, och jag skäms inte att säga det heller. – Finns där en man med själ så svag, frågade mr Cornelius, att han ej sagt sig någon dag: Här är mitt land, mitt Fosterland! Som hjärtats slag ej hårt har känt, när hemåt han har stegen vänt, från vandringar på främmand' strand?

– Ah! sade Sam. Det är just vad litet var skulle vilja veta, inte sant?

– Om dylik finns, fortsatte mr Cornelius, minns honom väl! Ej slår för honom bardens själ! I trots av namn och titlars rang, all världens skatters trolska klang, trots dessa titlar, makt och gull, det kräket, av sig själv så full – skall –

– Jag har stämt möte för att äta lunch klockan 1.30, sade Sam.

– – I livet mista ryktets fröjd och ramla ner ifrån sin höjd, till mullen åter, helt betvungen, ej sörjd, ej ärad, ej besjungen. Dessa ord, mr Shotter –

– En liten sak som ni själv skrivit?

– Dessa ord, mr Shotter, kommer att stå på första sidan i Valley Fields historia, som jag håller på att sammanfatta – en historieskildring, som inte blott relaterar dess rent historiska minnen, vilka är legio, utan även sådana sidor av livet där som mitt arbete såsom husagent har givit mig rika tillfällen att studera. Jag har fått en del lustiga klienter, mr Shotter.

Sam stod just i begrepp att säga att klienterna hade fått en

lustig husagent, för att dymedelst göra det hela symmetriskt, men han avhöll sig därifrån.

– Det kanske kan intressera er att veta att en mycket beryktad brottsling, en man som kan beskrivas som en andre Charles Peace, en gång bodde i det hus som ni just förhyrt.

– Jag skall höja dess anseende.

– I likhet med Charles Peace var han till det yttre en synnerligen respektabel människa. Han hette Finglass. Ingen hade haft en aning om hans verkliga karaktär, förrän polisen, på grundval av erhållna underrättelser, ämnade häkta honom för förövandet av en stor bankstöld.

– Fick de honom? frågade Sam med ringa intresse.

– Nej, han undkom och lyckades lämna landet. Men jag frågade er varför ni kom att slå er ned i Valley Fields. Ni tycks ha bestämt er mycket hastigt.

– Jo, jag råkade få syn på mina grannar, och det kom för mig att det skulle vara trevligt att vara granne till dem.

Mr Cornelius nickade.

– Mr Wrenn har stort anseende hos alla som känner honom.

– Jag tyckte om hans rakhyvel, sade Sam.

– Ni kanske träffar honom om ni skall till Tilbury House. Han är redaktör för Pykes *Hemmets Vän*.

– Jaså, sade Sam. Pykes *Hemmets Vän*, sa ni?

– Jag köper den alltid.

– Och mr Wrenns systerdotter? En förtjusande flicka efter vad jag kan förstå.

– Jag känner henne knappt, sade mr Cornelius likgiltigt. Unga kvinnor intresserar mig inte.

Sam kom att tänka på ordspråket om att kasta pärlor för svin.

– Jag måste ge mig i väg, sade han kyligt. Skynda på med det där kontraktet är ni snäll. Och om några andra tittar in och vill hyra huset så slå dem i huvudet med linjalen.

– Mr Wrenn och jag brukar spela schack då och då, sade mr Cornelius.

Sam intresserade sig inte för hans senila tidsfördriv.

– God morgon, sade han stelt och försvann ut på Ogilvy Street.

Sam är alldeles för impulsiv

1

Londons klockor slog just tolv då Sam nådde Strand, tog av till vänster och begav sig mot Fleet Street för att enligt avtal träffa lord Tilbury på Mammoths Bokförlagsaktiebolags kontor.

Under den tid som hade förflutit från det han skilts från mr Cornelius hade hans yttre undergått en slående förändring, ty han hade besökt den där fascinerande affären nära Covent Garden som på sin dörr bär inskriften "Bröderna Cohen, Färdigsydda Kläder" och som är ett Mecka för alla dem som föredrar att plocka den mogna frukten framför att se den växa. De hyggliga bröderna hade försett honom med en tweedkostym med iögonenfallande mönster, en förstklassig skjorta, underkläder, strumpor, en krage, strumpeband, en näsduk, en kråsnål och en hatt på samma raska och oberörda sätt som de, ifall han så hade önskat, skulle ha trollat fram en utrustning för en polarresande, för en hertig som skulle på visit i Buckingham Palace eller en storviltsjägare på väg till Östafrika. De hade inte heller svikit honom då det gällde nya skor och en spatserkäpp. Det var, kort sagt, en lyxupplaga av S. Pynsent Shotter, praktfullt inbunden och frikostigt illustrerad, som nu presenterades för allmänheten.

Var och en som studerat den mänskliga naturen känner väl till nya kläders magiska inverkan. Sam promenerade med vårlik spänstighet, och hans glättiga uppsyn i förening med hans färgglada yttre drog många par ögon till sig.

Ett par av dessa ögon tillhörde en smal, senig man med dystert utseende, som rörde sig i motsatt riktning, bort från Londons tidningscentrum. Ett ögonblick vilade de på Sam med något som liknade avsmak, som om dess ägare tog illa upp att behöva varsebli en dylik glättighet. Därpå övergick de till att visa förfäran, och mannen tvärstannade. En fotgängare, som hade bråttom, törnade ihop med honom bakifrån och knuffade honom framåt, och Sam, som ilade fram med en hastighet av sex kilometer i timmen, törnade ihop med honom framifrån. Resultatet av kollisionen blev en invecklad omfamning, ur vilken Sam unde

livliga ursäkter höll på att frigöra sig, då han varseblev att den person som han kommit i kontakt med inte var en främling utan en gammal vän.

– Hash! ropade han.

Det fanns ingenting hos Hash som tydde på återseendets glädje. Han andades tungt och sade inte ett ord.

– Hash, din gamle skojare! sade Sam förtjust.

Mr Todhunter fuktade besvärat läpparna. Han kastade en hastig blick över axeln, liksom om han övervägde möjligheten av att kasta sig ut i trafiken. Han försökte utan framgång frigöra sig från Sams grepp i hans rockuppslag.

– Vad är det du skruvar dig för? frågade Sam, då han märkte detta.

– Jag skruvar mej inte, sade Hash. Han talade grötigt och med en stämma som föreföll måttligt inställsam. Om mr Cornelius' röst hade liknat en druidpräst, så kunde Hash Todhunters ha liknats vid offrets på altaret. – Jag skruvar mej inte, Sam. Varför skulle jag vilja skruva mej?

– Var kommer du ifrån, Hash?

Mr Todhunter hostade.

– Jag har just varit och lämnat ett brev till dej Sam, på den där platsen, Tilbury House, där du sa mej att du skulle vara.

– Du är en flitig brevskrivare du, inte sant?

Anspelningen var inte bortkastad på mr Todhunter. Han svalde, och hans andhämtning blev nästan snarkande.

– Jag skulle vilja förklara det där, Sam, sade han. Förklara, om jag så får säja. Sam, sade mr Todhunter sluddrigt, vad jag säjer och vad jag alltid har sagt är att då det har varit något missförstånd mellan två kompisar – kompisar, om jag får säja, som har stått samman sida vid sida genom tjockt och genom tunt - kompisar som har delat och delat lika – Han tystnade. Han var ingen skarpsinnig människa, men han förstod att denna fras, på grund av omständigheterna, var olyckligt vald. – Vad jag säjer är, Sam, att när det är så – ser du, så finns det ingenting bättre än att låta gömt vara glömt, och så att säja begrava det förflutna. Som en man av värld, du är en och jag en annan –

– Jag kan förstå, sade Sam, av någonting visst i ditt sätt att din gamla malätna vinthund inte vann sin löpning.

– Sam, sade mr Todhunter, jag vill inte dölja det för dej. Jag ska vara öppen, ärlig och renhårig. Den där jycken vann inte.

– Då kommer dina pengar – och mina – att fröjda någon bookmaker, förmodar jag.

– Dom är väck, Sam, medgav mr Todhunter med dödsbäddsliknande röst. Dom är väck, Sam.

– Kom med då och ta en drink, sade Sam vänligt.

– En drink?

– Eller två.

Han gick före till en krog, som skyggt låg på lur bland butiker och kontorsbyggnader. Hash följde efter, fylld av förundran. Den första lamslående skräcken hade släppt honom, och hans hjärna sysslade så gott den kunde med det olösliga problemet varför Sam, med nakna fakta beträffande den sorgliga hundaffären framför sig, var så förvånansvärt älskvärd.

Eftersom timmen var tidig till och med för ett vanligtvis så törstigt samhälle som Fleet Street var baren, som de gick in i, fri från den trängsel som skulle ha kunnat störa en trevlig pratstund mellan gamla vänner. Två herrar, som såg ut som typografer, drack öl i ett hörn under det att vid disken en stursk servitris höll på att blanda en cocktail åt en ensam festprisse med filthatt. Denne individ hade just fällt något yttrande om vädret med en mörk och behaglig stämma, och hans uttal var så typiskt amerikanskt att Sam tittade på honom då han gick förbi; och nästan stannade slagen av något bekant i mannens anletsdrag.

Det var ett ansikte som man inte gärna kunde glömma, om man hade sett det ofta, och eftersom det inte förde med sig några minnen till Sam, kom det honom att tro att han aldrig hade träffat denne frappante man utan endast sett honom någon gång på gatan eller på något hotell. Han var en ståtlig, medelålders man med öppet ansikte.

– Jag har sett den där gossen någonstans förut, sade han då han satt med Hash vid ett bord vid fönstret.

– Jaså, sade Hash, och det var en sådan brist på intresse i hans röst att Sam, förvånad över hans korta sätt, plötsligt kom under fund med att han ännu inte hade beställt in några förfriskningar. Han reparerade sin underlåtenhet, och Hashs bistra ansikte ljusnade.

– Hash, sade Sam, jag är skyldig dig en hel del.

– Mej? sade Hash förbluffad.

– Ja. Kommer du ihåg det där fotografiet jag visade dig?

– Flickan – Nimrod?

– Ja, Hash, jag har funnit henne och absolut tack vare dig. Om inte du hade tagit de där pengarna, så hade det aldrig hänt.

Ehuru mr Todhunter långt ifrån begrep någonting, lyckades han frambringa ett modest, altruistiskt leende. Han lyssnade uppmärksamt, medan Sam relaterade nattens händelser.

– Och jag har hyrt huset bredvid, slutade Sam, och flyttar dit i dag. Så, om du vill ha ett jobb på landbacken, så står platsen som kock i det Shotterska hushållet öppen för dig. Vad säger du om det?

Ett slags spasm överfor Hashs träansikte.

– Vill du att jag ska komma och laga maten?

– Jag måste ju ha en kock. Kan du lämna båten?

– Om jag kan lämna båten? Gosse, du ska få se hur kvickt jag ska lämna den där röda, atlantgående ånggrytan. Jag har längtat efter ett jobb på landbacken ända sen jag var tjockskallig nog att gå till sjöss.

– Du förvånar mig, sade Sam. Jag har alltid ansett dig som en av de där verkliga sjöbussarna, som inte trivs borta från världshaven. Jag trodde att du sjöng sjömanssånger i sömnen. Det var utmärkt. Ge dig av raka vägen till huset och få det en smula i ordning. Här är nyckeln. Skriv ned adressen – Mon Repos, Burberry Road, Valley Fields.

Ett ljudligt brak hördes genom rummet. Mannen vid bardisken, som hade satt i sig cocktailen och höll på med en grogg, hade tappat sitt glas.

– Vad nu då? ropade servitrisen förskräckt med en stor hand på vänstra sidan av den sidenhöljda barmen.

Mannen lade inte märke till hennes skrik. Han stirrade med märkbar upphetsning på Sam och hans följeslagare.

– Hur kommer jag dit? frågade Hash.

– Med tåg eller buss – det finns många sätt.

– Kan jag bara gå rakt in?

– Ja, jag har hyrt det från och med i dag.

Sam skyndade ut. Hash, som dröjde för att skriva ner adres-

sen, märkte plötsligt att någon talade till honom.

– Ursäkta mej, sade den ståtlige mannen och grep honom i ärmen. Får jag tala ett par ord med dej, broder?

– Vad är det? frågade Hash misstänksamt. Förra gången en amerikan hade kallat honom broder hade det kostat honom elva dollar och sjuttiofem cents.

– Hörde jag rätt att din kompis, som nyss gick, sade att han hade hyrt ett hus som heter Mon Repos i Valley Fields?

– Ja, det gjorde du. Vad är det med det då?

Mannen svarade inte. Bestörtning stod skriven i hans ansikte, och han förde en darrande hand över sin höga panna. Tystnaden bröts av servitrisens kyliga röst.

– Det blir tjugofem öre för glaset, sade flickan. Och, tillade hon med skärpa, om ni vore tvungen att betala mej för den chock ni gav mej, så skulle det kosta er en hundralapp.

– Flicka, sade mannen dystert, i det han stirrade efter Hash som försvann ut genom dörren, ni är inte den enda som har fått en chock.

2

Under det att Sam vandrade nerför Fleet Street på väg till Tilbury House, fylld av livsglädje och glatt svängande med sin nyförvärvade käpp, vandrade i Tilbury House ägaren av Mammoths Bokförlagsaktiebolag av och an på golvet i sitt kontor, med tummarna i armhålorna på västen och med ögon som dystert stirrade rakt fram.

Lord Tilbury var en kortväxt, fet man med befallande drag, och nästan allt vad han företog sig hade något av Napoleon över sig. Hans uppträdande just nu förde tanken på Napoleon i fångenskapen, vandrande fram och tillbaka på *Bellerophons* däck med gamarna slitande i bröstet.

Hans uppsyn var så skräckinjagande att hans syster, mrs Frances Hammond, som hade kommit för att hälsa på honom, blev förfärad stående i dörren, under det att den underdånige ynglingen i livré, som hade visat henne in, öppet tappade besinningen och flydde.

– Du store tid, Georgie! skrek hon. Vad är det fatt?

Hans nåd stannade, och något som svagt liknade lättnad visade sig i hans fyrkantiga ansikte. Alltsedan den tid då han bara hade varit George Pyke, som började med litet kapital och mycken ambition, hade hans syster Frances alltid varit en klippa i nödens stund. Kanhända skulle hennes råd kunna hjälpa honom att lösa det problem som just nu tyngde honom.

– Sitt ned Francie, sade han. Tack och lov för att du kom. Du är just precis den som jag vill tala med.

– Vad är det som är på tok?

– Hör på. Kommer du ihåg att då jag var i Amerika, så träffade jag en man vid namn Pynsent?

– Ja.

– Den där Pynsent var ägare till en ö utanför Maines kust.

– Ja, jag vet. Och du –

– En ö, fortsatte lord Tilbury, tätt bevuxen med träd. Han använde den endast som en tillflyktsort för vila, jakt och fiske, men då han bjöd mig dit, så insåg jag omedelbart dess kommersiella möjligheter.

– Ja, det har du berättat. Du –

– Jag sade mig, fortsatte lord Tilbury – en av hans minst tilldragande egenskaper var att han aldrig tillät ett auditorium, som kände till en historia, att hindra sig från att berätta den igen. – Jag sade mig "Den här ön, rätt utnyttjad, skulle kunna producera allt det papper som Mammoths behöver och spara mig tusentals kronor om året". Jag tänkte köpa ön och bygga pappersbruk.

– Ja, och –

– Pappersbruk, sade lord Tilbury bestämt. Jag gav Pynsent ett anbud. Han kvånglade. Jag höjde anbudet. Han ville ändå inte ge mig bestämt besked. Ena minuten var han villig att sälja, och minuten därpå ville han inte, och just som jag var tvungen att resa tillbaka till England fick jag en idé. Han hade talat om sin systerson och om hur ivrig han var att denne skulle stadga sig och göra någonting –

– Och då erbjöd du honom att ta med honom hit över och ge honom en plats på Mammoths, sade mrs Hammond med ett stänk av otålighet. Hon älskade och beundrade sin broder, men hon kunde inte dölja för sig att han då och då var benägen att bli

långrandig. Du ansåg att det skulle ställa honom i tacksamhetsskuld.

– Precis. Jag föreställde mig att detta var ett klokt drag. Jag trodde att jag gav affären den där lilla mänskliga anstrykningen som ibland gör susen. Nåja, det har givit mig en dyrköpt läxa att inte vara alltför listig. Hälften av alla affärer här i världen går om intet bara för att den ena eller andra parten försöker vara alltför listig.

– Men George, vad har hänt? Vad är det som är på tok?

Lord Tilbury återtog sitt patrullerande på mattan.

– Hör på. Det var överenskommet att han skulle resa över med mig på *Mauretania*, men då båten lagt ut stod han inte att finna, och så, efter två dygns resa, fick jag ett telegram som sade: "Ledsen att inte vara med er. Kommer *Araminta*. Hälsa alla." Jag fattade ingenting.

– Nej, sade mrs Hammond tankfullt, det var verkligen förvånande. Jag tror att det kan ha betytt –

– Jag vet vad det betydde – nu. Lösningen, sade lord Tilbury bittert, uppenbarades för en timme sedan av gossen själv.

– Har han kommit då?

– Ja, han har kommit. Och han har rest med en lastångare.

– En lastångare! Men varför?

– Varför? Varför? Hur skulle jag kunna veta varför? I natt, sade han mig, sov han i sina kläder.

– Sov i sina kläder? Varför?

– Hur skulle jag kunna veta varför? Vem är väl jag, att jag skulle kunna analysera motiven hos en yngling som förefaller att vara spritt språngande galen.

– Har du träffat honom?

– Nej. Han ringde upp mig från en husagents kontor i Valley Fields. Han har hyrt ett hus där och ville nämna mitt namn som referens.

– Valley Fields? Varför Valley Fields?

– Sluta upp med att fråga varför, skrek lord Tilbury ilsket. Har jag inte sagt dig ett dussin gånger att jag inte vet varför – att jag inte har den ringaste aning om varför?

– Han förefaller att vara en excentrisk yngling.

– Excentrisk? Jag känner mig som om jag hade åtagit mig att

vakta en dansande dervisch. Och då jag tänker på att Pynsent säkert ställer mig till ansvar, om den här unge idioten råkar i klistret under min vård, så skulle jag vilja sparka mig själv för att jag varit dum nog att ta honom över hit.

– Du får inte klandra dig själv, Georgie.

– Det är inte fråga om att klandra mig själv. Det är fråga om att Pynsent klandrar mig och blir arg och låter affären med ön gå om intet.

Och lord Tilbury, som hade tagit tummarna ur armhålorna på västen för att lättare kunna sträcka dem mot himlen, utstötte ett invecklat läte, som fonetiskt skulle kunna återgivas med ordet "Cor!", som är mjukare och värdigare än det "Coo!", som den enklare Londonbon begagnar sig av då han vill ge uttryck för liknande känslor.

Under den djupa tystnad som följde ringde plötsligt telefonen på skrivbordet.

– Ja? Eh? Ja, skicka upp honom. Lord Tilbury lade ifrån sig luren och vände sig dystert till sin syster. – Shotter är därnere, sade han. Nu får du själv se honom.

Mrs Hammonds första intryck då hon fick se Sam var att hon plötsligt hade konfronterats med något mitt emellan en cyklon och en stor newfoundlandsvalp klädd i ljus tweed. Sams exalterade sinnesstämning hade stadigt ökats hela vägen utmed Fleet Street, och han stormade in hos sin blivande arbetsgivare som skjuten ur en kanon.

– Hur står det till? skrek han och fattade lord Tilburys hand i ett grepp som kom denne att ge ifrån sig ett skri av smärta.

Så märkte han för första gången en skön främlings närvaro och moderade sin översvallande hjärtlighet och stirrade hövligt.

– Min syster, mrs Hammond, sade lord Tilbury och rätade på sina fingrar.

Sam bugade sig. Mrs Hammond bugade sig.

– Jag kanske borde lämna er ensamma, sade mrs Hammond. Ni vill nog tala ostörda.

– Nej gå inte, sade Sam gästfritt.

– Jag har några affärer att göra på Lombard Street, sade mrs Hammond med en kylig blick, som avsåg att avskräcka den unge mannen från en viss benägenhet att, efter vad det med rätt eller

orätt föreföll henne, uppträda som värd och så som om han försökte göra troligt att Tilbury House var hans personliga egendom, men att vilka som helst av lord Tilburys släktingar var välkomna där. Jag måste gå på banken.

– Det måste jag också göra illa kvickt, sade Sam, för i annat fall kommer björnarna att överfalla mig.

– Om ni har ont om slantar – började lord Tilbury.

– Tack, men jag klarar mig för stunden. Jag knyckte nästan tusen kronor från en man i morse.

– Vad gjorde ni? sade lord Tilbury förbluffat.

– Knyckte tusen kronor. Det var konstigt att han hade så mycket på sig. Men tur – för mig.

– Gjorde han ingen invändning mot ert remarkabla förfarande?

– Han låg och sov, och jag väckte honom inte. Jag lade bara ett kokt ägg på hans huvudkudde och kilade.

Lord Tilbury svalde konvulsiviskt, och han sände mrs Hammond en plågad blick.

– Ett kokt ägg? viskade han.

– Ja, så att han skulle hitta det då han vaknade, förklarade Sam.

Mrs Hammond hade övergivit sin avsikt att dra sig tillbaka och lämna de båda herrarna för en stilla pratstund. Att döma av Georgies ansiktsuttryck, så behövde han en kvinnas kärleksfulla stöd. Sam tycktes ha haft samma inverkan på honom som någon otäck drog, som kommer ögonen att rulla och musklerna att krampaktigt dra ihop sig.

– Det var otur att ni missade *Mauretania*, mr Shotter, sade hon. Min bror hade hoppats att få ert sällskap, så att ni kunnat diskutera vad ni skall göra nu då ni trätt i hans tjänst.

– Stor otur, sade Sam, som underlät att påpeka att det var för den sakens skull som han hade låtit *Mauretania* gå ifrån sig. Men det har ordnat sig. Jag har funnit min plats.

– Vad har ni gjort?

– Jag har valt mitt livskall. Han tog ut en skrynklad tidning ur fickan. – Jag skulle vilja arbeta på Pykes *Hemmets Vän*. Jag köpte ett nummer på vägen hit, och det är prima. Ni läser väl händelsevis inte följetongen, eller hur – "Hjärtan i Brand" av Cordelia Blair? En succé. Jag hade bara tid att ögna igenom

dagens avsnitt, men det räckte för att jag skulle besluta mig för att gräva fram de tidigare numren så snart som möjligt. För den händelse ni inte har läst den, så är det Leslie Mordykes bröllopsdag, och en beslöjad kvinna med främmande accent har just rest sig i kyrkan och förbjudit äktenskapet. Och, sade Sam varmt, jag klandrar henne inte. Det visar sig att för några år sedan –

Lord Tilbury gjorde lidande rörelser, och mrs Hammond böjde sig oroligt över honom, som vid en sjukbädd, för att fånga hans febersjuka viskning.

– Min bror, tillkännagav hon, vill – hoppades, korrigerade lord Tilbury – hoppades, sade mrs Hammond och godtog rättelsen, att ni skulle vilja arbeta på *Daily Record*, så att han kunde hålla ett öga på er.

Sam tittade på lord Tilburys öga, fann att han inte önskade komma under det och skakade på huvudet.

– *Hemmets Vän*, sade lord Tilbury i det han vaknade till liv igen, är en obetydlig medlem av min tidningskoncern.

– Fastän den har stor spridning, sade mrs Hammond lojalt.

– Mycket stor spridning, förstås, sade lord Tilbury, men den erbjuder föga möjligheter för en ung man i er ställning, intresserad av att göra en journalistisk karriär. Den är inte – hur skall jag säga? – den är inte någon betydelsefull tidning, den har föga betydelse.

– I jämförelse med min brors andra tidningar, sade mrs Hammond.

– I jämförelse med mina andra tidningar, förstås.

– Jag tror att ni tar fel, sade Sam. Jag kan inte föreställa mig ett ädlare livsverk för en människa än att hjälpa till och framställa Pykes *Hemmets Vän*. Anvisningar hur man kan sprida ljus och välsignelse! Pykes *Hemmets Vän* är den tidning som gör detta. Hör bara på här: "A. M. B. (Brixton). Ni ber mig säga er en enkel och billig metod att bota liktornar. Tag en ordinär rova, gräv ut ett hål i toppen, fyll detta hål med vanligt salt och låt rovan stå till dess saltet löst upp sig. Mjuka upp liktornen morgon och kväll med den bildade vätskan."

– Genom att börja på reporteravdelningen på *Daily Record*, sade lord Tilbury, så får ni tillfälle –

– Försök att förstå vad detta innebär, fortsatte Sam. Det bety-

der att författaren till det där med ett penndrag har gjort världen till en bättre värld. Han har förljuvat ett hemliv. Troligtvis har han avvärjt allvarliga gräl mellan man och hustru, A. M. B. skaffar sig en ordinär rova, gräver hålet i toppen, häller i saltet, och en vecka senare har hon slutat upp med att tjata på maken och slå barnet och är hela husets lilla solstråle – och allt tack vare Pykes *Hemmets Vän*.

– Min bror menar – sade mrs Hammond.

– Likadant, sade Sam, med G. D. H. (Tulse Hill), som vill veta hur man förbättrar smaken på syltade plommon. Ni eller jag skulle säga att smaken på plommon står utom mänsklig makt och att det enda man har att göra om man kommer i kontakt med dylika, är att sätta tänderna i dem och sluka dem så fort som möjligt. Annorlunda är det med Pykes –

– Han menar –

– *Hemmets Vän*. "En smula ättika på syltade plommon", säger författaren, "ökar smaken betydligt. Och ehuru det må synas underligt, så gör detta att man behöver mindre socker." Vad händer? Vad blir resultatet? G. D. H:s man kommer hem trött och hungrig efter dagens id. "Är det plommon till middag i dag igen?" frågar han dystert. "Ja, älskling", säger G. D. H., "men med betydligt bättre smak." Nåja, han tror henne inte, förstås. Han sätter sig missbelåtet. Men så, då han lägger den första kärnan på tallriken, får hans ansikte ett belåtet skimmer. "Sannerligen!" skriker han. "Smaken är betydligt bättre. Dom smakar fortfarande som omslagspapper doppat i symaskinsolja, men ett mycket bättre slags papper. Hur har du hittat på det." "Det är inte jag, käraste", säger G. D. H., "utan *Hemmets Vän*. På grund av deras råd satte jag till en smula ättika, med följd att inte bara smaken blivit bättre utan också, hur underligt det må synas, har det gått åt mindre socker." "Välsignad vare Pykes *Hemmets Vän!*" ropar mannen. Med er tillåtelse, sade Sam, så går jag därför direkt till mr Wrenn och talar om för honom att jag har kommit för att kämpa en ädel strid under hans baner. "Mr Wrenn", skall jag säga –

Lord Tilbury var slagen av häpnad.

– Känner ni Wrenn? Hur kan ni känna Wrenn?

– Jag har inte haft det nöjet att träffa honom ännu, men vi är

grannar. Jag har hyrt huset bredvid hans. Mon Repos, Burberry Road är adressen. Ni kan ju själv inse hur lämpligt detta är. Vi kommer inte bara att träla tillsammans om dagarna på kontoret för att mer och mer göra *Hemmets Vän* till en makt bland Englands *intelligentsia*, utan även på kvällarna, då vi odlar våra rädisor, skall jag titta över häcken och säga "Wrenn" och Wrenn säger "Hallå, Shotter?" Och då säger jag "Wrenn, hur skulle det vara att ta in en serie artiklar om utrotandet av finnar hos kanariefåglar?" "Shotter", svarar han då och kastar spaden i pur entusiasm, "det är genialiskt. Det var en lycklig dag för gamla *Hemmets Vän* då du kom till oss." Men jag förslösar tiden. Jag borde vara på mitt arbete. Farväl, mrs Hammond. Farväl, lord Tilbury. Bry er inte om att följa mig. Jag hittar säkert.

Han lämnade rummet med en affärsmans energiska gång, och lord Tilbury utstötte ett läte som nästan var en kvidan.

– Sinnesrubbad! utstötte han. Fullkomligt sinnesrubbad!

Likt alla kvinnor nöjde sig mrs Hammond inte med enkla förklaringar.

– Det ligger något under, George!

– Och jag kan ingenting göra, stönade hans nåd, som i likhet med alla viljekraftiga män stretade mot Ödets bojor. Jag måste rent av hålla med den här gossen, ty annars vet jag att han ger sig i väg på något vansinnigt upptåg, och Pynsent kommer att bombardera mig med telegram och fråga varför han har lämnat mig.

– Det ligger något bakom, upprepade mrs Hammond med eftertryck. Det säger sunda förnuftet. Inte ens en sådan som den här unge Shotter skulle hyra sig ett hus bredvid mr Wrenn det första han steg i land, om det inte låg någonting bakom. George, det finns en flicka bakom det hela.

Lord Tilbury skakades av en lindrig konvulsion. Hans ögon nästan trängde ut ur huvudet, och han grep tag i armstöden.

– Gode Gud, Francie! Det menar du inte! Pynsent tog mig avsides innan jag for och varnade mig uttryckligen för att låta den här unge mannen komma i kontakt med – eh – medlemmar av det motsatta könet.

– Flickor, sade mrs Hammond.

– Just flickor, sade lord Tilbury, liksom förtjust över detta enkla sätt att framställa det. Han sade att det hade varit en del

bekymmer för ett år sedan –

– Mr Wrenn måste ha en dotter, sade mrs Hammond i det hon fortsatte sin tankegång. Har mr Wrenn någon dotter?

– Hur i hela världen skall jag kunna veta det? frågade hans nåd, med rätta irriterad. Jag håller inte reda på hur varenda människa här har det hemma.

– Ring upp honom och fråga.

– Det vill jag inte. Jag vill inte att mina underlydande skall tro att jag har blivit tokig. För resten har du kanske alldeles fel.

– Det skulle i hög grad förvåna mig om så vore fallet.

Lord Tilbury satt och stirrade på henne, full av förtvivlan. Han visste att Francie hade ett sjätte sinne på det området.

3

Ungefär samtidigt med att Sam trädde in i Mammoths Bokförlagsaktiebolags ägares och chefs luxuöst möblerade kontor, satt mr Matthew Wrenn vid sitt skrivbord i ett mindre och inte fullt så elegant rum i samma byggnad, totalt omedveten om den stora lycka som skulle vederfaras honom i form av utökning av personalen med en livlig och framåtsträvande ung medhjälpare. Han var strängt sysselsatt med att främja den vitt spridda veckotidningen, Pykes *Hemmets Vän*. Han höll just på med att korrekturläsa en artikel – ganska välskriven, men för lång att här relateras – betitlad "Vad kan en ung kvinna göra på sin fritid". Nummer 3. Biskötsel.

Han avbröts i sitt arbete av att dörren öppnades, och då han tittade upp fick han till sin förvåning se sin systerdotter, Kay Derrick.

– Nej men se Kay! sade mr Wrenn. Hon hade aldrig besökt honom så tidigt förut, ty mrs Winnington-Bates fordrade att hennes trälar skulle stanna i tjänst till åtminstone klockan fyra. Dessutom hade hennes blå ögon en glans som kom honom att känna sig obehaglig till mods. – Men Kay, vad gör du här?

Kay satte sig på skrivbordet. Efter att ha rufsat till hans gråsprängda hår satt hon tyst en stund i tankar.

– Jag hatar unga män! sade hon till slut. Varför är inte alla rara

och gamla. Jag menar äldre men väl bibehållna, som du, raring?

– Vad har hänt? frågade mr Wrenn oroligt.

– Ingenting särskilt. Jag har slutat hos mrs Bates.

– Det gläder mig att höra, kära du. Det finns ingen rimlig anledning till att du skall öda tid med att slava –

– Du är värre än Claire, sade Kay, och hennes ögon miste sin glans. Ni håller ihop för att klema bort mig. Jag är ung och stark, och jag borde kunna förtjäna mitt uppehälle. Men, sade hon och knackade med ett finger i huvudet på honom för att ge eftertryck åt sina ord, jag vill inte fortsätta ett jobb som medför att man blir kysst av sådana kräk som Claude Bates. Nej, nej, nej!

Mr Wrenn tittade upp, förfärad och förargad.

– Kysste han dig?

– Ja. Du hade inne en artikel i *Hemmets Vän* förra veckan, morbror, som omtalade hur helig och underbar den första kyssen är. Claude Bates' var det i varje fall inte. Han hade inte rakat sig och var klädd i nattrock. Dessutom var han blek och glåmig och såg ut som om han hade varit ute hela natten. Någonting mindre heligt och underbart har jag aldrig skådat.

– Kysste han dig! Vad gjorde du?

– Jag slog till honom det hårdaste jag orkade med en bok, som jag höll på att läsa för mrs Bates. Det var pastor Aubrey Jerninghams *Finns det ett Helvete?*, och jag slår vad om att Claude Bates tror att det finns. Intill den stunden hade jag alltid avskytt mrs Bates' litterära smak, vilket visar hur dåraktig jag var. Vad skulle jag ha gjort, om hon hade föredragit novellmagasin? Här var det sexhundra sidor Aubrey Jerningham i klotband och han gav Claude ett blått öga både vetenskapligt och gentlemannamässigt. Och just i det ögonblicket kom mrs Bates in.

– Ja? sade mr Wrenn gripen.

– Ja, en gosses bästa vän är ju hans mor. Har du någonsin sett en sådan där wild-westfilm, där det blir bråk i barsalongen? Det var likadant. Mrs Bates skulle till att ge mig sparken, men jag kom före med min begäran om avsked, ungefär som om jag hade skjutit från höften. Och så gav jag mig i väg, och här är jag nu.

– Den där ynglingen skulle ha ett kok stryk, sade mr Wrenn och andades tungt.

– Han är inte värd att man bekymrar sig om honom, sade Kay.

Hon hade blivit förvånad över det vilda känslosvall som den orakade Bates' närmanden hade framkallat. Det var pinsamt att behöva förmoda något så avskyvärt, men hon kände på sig att det hade legat ringaktning i hans omfamning. Om hon hade varit miss Derrick från Midways, så skulle han ha behövt en miljon år för att skapa så mycket mod att han vågade kyssa henne ... men hans moders sekreterare och sällskapsdam skrämde honom inte. Och vid tanken därpå genomströmmades hon av en innerlig tacksamhet mot pastor Aubrey Jerningham. Hur många gånger måste inte den där utomordentlige prästmannen, uttröttad av arbetet inom församlingen, ha frestats att fuska med sitt arbete och slinka ifrån mödan med att foga till de där par tusen extra orden, som just betyder så mycket för litterära alster sedda ur kastvapenssynpunkt.

Men han hade varit stark. Han hade fullbordat sina sexhundra sidor och dessutom sett till att bandet hade blivit tjockt och hårt och skarpt i kanterna. Medan hon satt där föreföll henne pastor Aubrey Jerningham för ett ögonblick vara den enda ljuspunkten i en för övrigt mörk och dyster värld.

Hon satt fortfarande och tänkte på honom, då det hördes en ljudlig knackning på dörren och Sam kom in.

– God morgon, god morgon, sade han glatt.

Så fick han se Kay, och hans ögon vidgades omedelbart till ett vilt stirrande, hans mun öppnades, hans fingrar snappade förgäves efter något obefintligt, och han blev stående och bara gapade.

Kay mötte hans stirrande med trotsig blick. I sin nuvarande sinnesstämning avskydde hon alla unga män, och det syntes inte vara något speciellt hos den här som kunde undandra honom hennes motvilja. Snarare då tvärtom, ty hans yttre harmonierade inte med hennes kritiska smak.

Om Bröderna Cohen från Covent Garden har ett fel, så består det i att de då och då tillåter sina kunder att välja ut kläder som är en aning för färgglada för den som inte samtidigt köper en banjo och en halmhatt med karmosinrött band. Provningen äger rum i svagt upplysta lokaler, vilket har till följd att kostymer, som ute i det fria skulle komma flegmatiska hästar att skygga, inne i lokalen förefaller att ha en riktigt trevlig färg. Sam hade köpt en sådan kostym, och det var en blunder från hans sida. Om han hade haft

för avsikt att sjunga komiska sånger från en roddbåt vid Henley-regattan, så skulle han ha varit passande, ja beundransvärt utstyrd. Men för att vara gentleman var han en smula för färgstark. Han såg i själva verket ut som en bookmaker som vunnit biljardmästerskapet, och Kay stirrade med avsky på honom.

Han, å andra sidan, stirrade på henne med stum beundran. Porträttet borde ha förberett honom på någonting anmärkningsvärt i fråga om kvinnlig skönhet; men det föreföll honom, allt under det han insöp henne med ögon som medelstora tallrikar, att det hade varit en smädelse, ett nidingsdåd, en skändlig karikatyr. Flickan framför honom var underbar. Den Sköna Helena från Troja kunde inte ha varit någonting jämfört med henne. Han älskade hennes strålande ögon omedveten om att de strålade av motvilja. Han dyrkade hennes rodnande kinder, utan att veta att de rodnat därför att han stirrat på henne i trettiotre sekunder utan att blinka och därför att hon blivit ilsken över hans stirrande.

Mr Wrenn var den förste som yttrade sig.

– Är det någonting ni önskar? frågade han.

– Vad? sade Sam.

– Är det någonting jag kan stå till tjänst med?

– Eh?

Mr Wrenn angrep saken från en annan sida.

– Det här är kontoret för Pykes *Hemmets Vän*. Jag är redaktör Wrenn. Är det mig ni söker?

– Vem? sade Sam.

Vid detta laget vände Kay sig mot fönstret, och hennes blicks försvinnande hade till följd att Sam frigjordes ur sin trance. Han blev medveten om att en gråhårig man, som han hade ett svagt minne av att han sett då han kom in i rummet för några timmar sedan, talade till honom.

– Förlåt hur sa ni?

– Vill ni träffa mig?

– Ja, sade Sam, ja, ja.

– Vad rör det sig om? frågade mr Wrenn tålmodigt.

Denna direkta och enkla fråga tycktes bringa reda i Sams hjärna. Han kom nu ihåg varför han hade kommit dit.

– Jag har kommit från Amerika för att arbeta på Pykes *Hemmets Väns* redaktion.

– Vad då!

– Lord Tilbury har bett mig göra det.

– Lord Tilbury?

– Ja, jag har just varit hos honom.

– Men han har inte sagt någonting till mig om det här mr –

– – Shotter. Nej, vi ordnade den saken nyss.

Mr Wrenn var en mycket hövisk man, och fastän han trodde att hans besökare yrade, så visade han det inte.

– Jag borde kanske tala med lord Tilbury, föreslog han och reste sig. Apropå det, min systerdotter, miss Derrick. Kära Kay, mr Shotter.

Den tredje partens försvinnande och det plötsligt inträffade förtroliga förhållandet hos en *tête-à-tête* framkallade som vanligt ett ögonblicks tystnad. Så gick Kay från fönstret till bordet.

– Jag tyckte ni sa att ni kom från Amerika? frågade hon och lekte med mr Wrenns redaktionella penna. Hon hade ingen önskan att få veta det, men hon antog att hon måste prata med den här människan.

– Från Amerika, ja. Ja, från Amerika.

– Är det här ert första besök i England? frågade Kay och kvävde en gäspning.

– Nej visst inte. Jag har gått i skola i England.

– Verkligen? Var då?

– I Wrykyn.

Kays attityd av stel högdragenhet försvann. Hon blev intresserad.

– Du lilla värld! Naturligtvis! Hon stirrade helt välvilligt på honom. En av era vänner talade med mig om er så sent som i går – Willoughby Braddock.

– Känner ni Bradder? flämtade Sam förvånad.

– Jag har känt honom hela mitt liv.

Sam genomilades av en alldeles överväldigande känsla. Den var svår att analysera, men dess följder var fullkomligt definierbara. Vid upptäckten av att denna förtjusande flicka kände gamle Bradder och att de kunde stenlägga vägen till en underbar vänskap genom att tala om gamle Bradder, blev Pykes *Hemmets Väns* kontor med ens fyllt av strålande solsken. Fåglar kvittrade i taket, och blandade med deras toner hördes harpors och violi-

ners milda musik.

– Känner ni verkligen Bradder?

– Vi har lekt som barn.

– En verkligt bussig grabb!

– Ja, han är en raring.

– En verklig hejare.

– Ja!

– "Grabben me' chokla' i!"

– Ja. Säg mig, mr Shotter, sade Kay, som tröttnat på detta lovsjungande, kommer ni ihåg en skolkamrat vid namn Bates?

Sams ansikte förmörkades. Tiden hade mildrat det pinsamma minnet av händelsen utanför *Arga Osten* men det fanns ändå tillräckligt kvar.

– Ja, det gör jag.

– Willoughby Braddock berättade att ni en gång klådde Bates med en promenadkäpp.

– Ja.

– En grov promenadkäpp?

– Ja.

– Slog ni honom hårt?

– Ja, så hårt jag någonsin orkade.

En liten glädjens suck undslapp Kay.

– Ah! sade hon.

Under loppet av samtalet hade de båda kontrahenterna tum för tum minskat det avstånd som från början varit rådande, så att de hade kommit att stå tätt intill varandra; och nu, då hon hörde dessa underbara ord, tittade Kay upp i Sams ansikte med en kamratlig, lyckönskande vänlighet, som kom honom att skälva som en förälskad blancmangé. Då, medan han fortfarande raglade, log hon. Och det är vid denna punkt som uppgiften att skildra ordningsföljden i händelserna blir svår för historieskrivaren.

Ty kort sagt vad som hände därnäst var att Sam, famlande sig fram i omtöcknat tillstånd, tog henne klumpigt i famn och kysste henne.

Det är naturligtvis möjligt att inte tillmäta denna händelse någon betydelse – att ignorera den och fortsätta. I kyssandet, såsom kyssande betraktat, finns det ingenting väsentligt klandervärt. De första kristna brukade kyssa alla de mötte. Men krönikören är alltför medveten om de ärade läsarnas rynkade ögonbryn för att våga sig på något dylikt. Han inser att någon förklaring, något motiv till varför Sam inte bör dömas omedelbart, är nödvändig.

Under sådana förhållanden fattar man lätt krönikörens tilltrasslade läge. Bara för en kort stund sedan förmådde han läsarna att rysa av avsky vid tanke på Claude Bates, kyssande den här flickan, och nu, ett tu tre, finner han sig nödsakad att försöka överskyla Sam Shotters uppträdande på liknande sätt.

Nåja, han får göra så gott han kan. Låt oss lägga fram fakta.

För det första så stod där på mr Wrenns bord, liksom på alla andra bord i Tilbury House, ett stort inramat kort med orden *Gör det genast!*. Vem kan säga, om inte detta omedvetet inverkat på den unge mannen?

För det andra, så när man har burit en flickas porträtt i bröstfickan i fyra månader och hängt över det ett flertal gånger varje dag med klappande hjärta, så är det svårt att betrakta den flickan, om man händelsevis skulle träffa henne, som en fullkomlig främling.

Och för det tredje – och här har vi pudelns kärna – var det leendet.

Flickor som är lika vackra som Kay Derrick borde vara ytterligt försiktiga med hur och när de ler, särskilt om deras ansikten av naturen är en smula allvarliga. Det fanns någonting visst i Kays ansikte då det var i vila, som, även om hon bara funderade på något slags prydnad att sätta på en hatt, gav främlingar intryck av att här var det en absolut snövit själ, som sorgset grubblade över livets dysterhet. Följden var att då hon log var det som om solen plötsligen hade lyst fram genom molnen. Hennes leende kom jorden att ögonblickligen verka som en ljuvare och bättre plats. Poliser, som visat henne vägen och fått ett sådant leende, blev genast gladare och lyckligare poliser och sjöng medan de dirigerade trafiken. Tiggare, som fick det tillsammans med en

mindre donation, morskade upp sig och började antasta de förbipasserande med en energi som gjorde susen, och till och med babies i sina barnvagnar slutade vid detta leende upp med att se ut som skrynkliga löskokta ägg och blev nästan mänskliga.

Och det var detta leende som hon hade bestått Sam. Och Sam – måste man komma ihåg – hade väntat i månadtal på det leendet.

Vi har nu, antar vi, lagt fram ett gott försvar för Samuel Shotter, och det var synd att inte någon vänlig själ fanns på mr Wrenns kontor just då för att framlägga dessa synpunkter för Kay. Ty inte en enda av dem föll henne in just då. Hon kunde inte finna någon som helst ursäkt för Sams uppförande. Hon hade slitit sig lös ur hans famn och ställt sig på andra sidan bordet; och över detta stirrade hon nu på honom med ursinniga blickar. Hon hade knutit händerna och andades häftigt. Hon såg ut som om hon skulle ha velat betala ett års fickpengar för en kopia av pastor Aubrey Jerninghams *Finns det ett Helvete?*.

Den trevliga känslan av kamratskap, som hade kommit honom att verka som en bussig prick då han talade om sin ungdoms uppgörelse med Claude, hade försvunnit. Den där känslan av glädje, som hon hade erfarit då han försäkrat att han ingalunda klemat med Claude vid bruket av käppen, hade också försvunnit. Det enda hon nu kände var att hon hade bedömt den här unge mannen rätt från början och att hon hade blivit illa behandlad och förolämpad av en illasinnad slyngel, vars kläder i och för sig hade bort varna henne för hans medfödda uselhet. Det förefaller ofattbart att över huvud taget någon kan tänka så om någon annan, men faktum är att i det ögonblicket ansåg Kay Derrick Sam vara lägre stående på den graderade skalan av mänskliga underarter än Claude Winnington-Bates.

Sam däremot var fortfarande i trance.

Det finns ingenting som är så svårt för de berörda parterna som att veta vad som bör sägas omedelbart efter en sådan händelse. En upphetsad tystnad rådde i rummet, då nödvändigheten av att säga något försvann genom mr Wrenns återinträde.

Mr Wrenn var ingen vaken iakttagare. Han hade inte heller sinne för stämningar. Han såg inget ovanligt hos sin systerdotter, ingenting ovanligt hos Sam. Det förhållandet att atmosfären inne på kontoret till Pykes *Hemmets Vän* dallrade av upprörda käns-

lor undgick honom fullständigt.

Han vände sig vänligt till Sam.

– Det är alldeles i sin ordning, mr Shotter. Lord Tilbury önskar att ni börjar på *Vännen* genast.

Sam vände sig mot honom med den oförstående blicken hos en nyväckt sömngångare.

– Det skall bli trevligt att få er på kontoret, sade mr Wrenn vänligt. Jag har haft ont om folk. Apropå det, så bad lord Tilbury mig skicka i väg er genast. Han skulle just gå ut och äta lunch.

– Lunch? sade Sam.

– Han sade att ni skulle luncha tillsammans med honom.

– Javisst ja, sade Sam dystert.

Mr Wrenn följde hans sorti ur rummet med en vänlig blick.

– Kom så går vi också och får oss en bit mat, kära du, sade han och tog av sig den kavaj som han brukade bära på kontoret. Jag har inte lunchat med dig på jag vet inte när. Han sträckte sig efter hängaren, som uppbar hans andra kavaj. – Det skall bli trevligt att ha unge Shotter här på kontoret, sade han. Han förefaller att vara en sådan trevlig människa.

– Han är den mest avskyvärda varelse jag någonsin träffat, sade Kay.

Mr Wrenn ryckte till och tappade sin hatt.

– Såå? Vad menar du?

– Just vad jag säger. Han är fasaväckande.

– Men min kära flicka, du har ju bara känt honom i fem minuter.

– Det räcker.

Mr Wrenn böjde sig efter sin hatt och borstade av den i ganska upprört tillstånd.

– Det här är verkligen tråkigt, sade han.

– Vilket då?

– Dina känslor visavi unge Shotter.

– Det kan jag inte inse. Jag tror inte vi skall se varandra någon mer gång.

– Jo säkert. Jag kan inte förstå hur det skall kunna undvikas. Lord Tilbury berättade att den här unge mannen har hyrt Mon Repos.

– Mon Repos! Kay grep tag i bordet. Du menar väl inte Mon

Repos intill oss?

– Jo. Och det är så svårt att undvika sina närmaste grannar.

Kays tänder slog ihop med en smäll.

– Det kan man visst göra, sade hon.

Ett syndikat introduceras

Tvärs över gatan vid Tilbury House, huset intill det väldiga annex som innehöll kontorslokalerna för *Enkla människor, Sabbats-Anteckningar, Engelska Flickor* och *Pojkarnas äventyrsjournal* samt en del andra av Mammoths Bokförlagsaktiebolags yngre veckotidskrifter, reste sig ett fallfärdigt fyravåningshus med nästan otroligt smutsbrun färg, vilket lord Tilbury, såvida inte vissa föreskrifter rörande omodern belysning funnits, skulle ha uppslukat för flera år sedan, på samma sätt som han uppslukat resten av gatan.

De tre understa våningarna i denna byggning är upptagna av en vemodig sorts firmor, som knappast kan förväntas göra några affärer men som ändå med dyster envishet håller sig kvar det ena tiotalet år efter det andra. Deras fönster är smutsiga och eländiga, och det mesta av bokstäverna på dörrarna har nötts bort, så att man i andra våningen kan läsa att affärer utövas av Ja– & Sum–r Rub– Co, medan i våningen ovanför den mystiska firman Messrs Smith, R-bi-s n & C– gör affärer i någonting som kort och gott beskrives med c–. Det är inte förrän i fjärde våningen som vi finner en modernare ton anslagen.

Här är namnbokstäverna inte bara rena och förgyllda utan också stimulerande för fantasin. Man kan läsa

TILBURYS DETEKTIVBYRÅ, u.p.a.
J. Sheringham Adair, Mgr.

och man föreställer sig en hel rad med rum, fyllda av höknästa män i färd med att undersöka blodstänk genom mikroskop eller noggrant studerande anteckningarna om stölden av maharadjans rubin.

Samma morgon som Sam Shotter besökte Tilbury House satt emellertid endast en man på detektivbyråns kontor. Han var liten och klen och klädd i en kostym, som till och med var färggladare än den som Sam hade inköpt hos Bröderna Cohen. Och när det därtill meddelas att han hade vaxade mustascher och att hans näsduk, som var av kulört siden, fyllde luften med en stinkande parfym, fordras näppeligen flera bevis för att övertyga läsaren om att han blivit presenterad för en föga önskvärd personlighet. Inte desto mindre måste detta sista obehagliga faktum också röjas. Det är detta – karlen tittade inte ut genom fönstret.

Tilbury Street är mycket smal, och fönstren i detta fallfärdiga hus fjärde våning låg precis mitt emot fönstren i fjärde våningen i Tilbury House. Alexander Twist hade därför möjlighet att, om han så önskade, titta rakt in i det allra heligaste hos ägaren av Mammoths Bokförlagsaktiebolag och därigenom få den andliga uppryckning som givetvis måste bli följden av att se "den store mannen" i arbete. Ensam av Londons miljoner invånare hade han i sin makt att åse lord Tilburys vandringar fram och tillbaka, hans arbete vid skrivbordet eller hans intalande i diktafonen av vem vet vad för förfärliga tankar.

Och ändå föredrog han att sitta vid ett bord och lägga patience och – kan man nästan hålla vad om – fuska.

Mr Twist var så försjunken i sin idiotiska patience att hans sinnen till en början inte reagerade vid att någon knackade på dörren. Det var först då personen utanför blev otålig och drämde till dörren med något hårt föremål, som kunde ha varit knoppen på ett damparaply, som han ryckte till och tittade upp. Han skyfflade ner korten i en skrivbordslåda, gav kavajen en justerande lyftning och reste sig spänstigt. Knackningen lät som om det var fråga om affärer, och mr Twist, som inte bara var J. Sheringham Adair, Esq. utan även den stora och dugliga staben, var inte den som blev överraskad utan att vara förberedd.

– Kom in, ropade han.

Med en kvick handrörelse utströdde han ett lager till synes viktiga papper över bordet och stod böjd över dessa med tankfullt utseende, då dörren öppnades.

Vid åsynen av besökaren avlägsnade han detta uttryck av imponerande arbetsiver. Nykomlingen var en ung dam mellan

tjugo och trettio år med ett käckt men för tillfället ganska modstulet utseende. Hon hade ljusbruna ögon, vilket sällan hör ihop med ett ödmjukt och botfärdigt sinnelag. Hon hade livliga färger, och i ljuset från fönstret sken hennes hår med nästan metallisk glans.

– Nej men se tjänare, Dolly, sade mr Twist.

– Tjänare, sade flickan dystert.

– Jag har inte sett dej på ett helt år, Dolly. Visste över huvud taget inte att du var på den här sidan pölen. Sätt dej.

Besökaren satte sig.

– Du store Jehosafat, Chimp, sade hon och stirrade på honom med svag nyfikenhet, var har du fått tag på den där tangorabatten?

Mr Twist umgicks i enkla kretsar, och öknamnet Chimp – en förkortning av Chimpanzee, under vilket han var känd inte bara av sina intima vänner utan också av polismyndigheterna i Amerika, som gärna skulle ha velat vara mer intima än vad fallet var – hade han fått redan i ett tidigt stadium av sin karriär som ett erkännande av en viss aplik antydning, som kritiska människor tyckte sig spåra i hans anletsdrag.

– Den är stilig, tycker du inte det? frågade han och strök ömt sin mustasch. Den och pengar var det enda han brydde sig om.

– Tyck som du vill. Och jag förmodar att eftersom du vet att du kan åka in när som helst, så tycker du om att ha så mycket hår du kan, medan du kan.

Mr Twist kände sig en smula sårad. Han gillade inte att man skämtade om hans mustasch. Han tyckte inte heller om taktlösa anspelningar på fängelset. Och han förvånade sig över flickans oväntade bryskhet. Den Dora Gunn som han känt, hade varit en munter varelse, helt olik denna sammanbitna, dystert blickande kvinna, som nu satt framför honom.

Flickan såg sig omkring. Hon föreföll förvånad.

– Vad betyder det här? frågade hon och pekade med paraplyet på skriften på fönstret.

Mr Twist log belåtet och med en viss stolthet. Han smickrade sig med att vara en idérik människa, och denna idé, att utge sig för att vara privatdetektiv, ansåg han vara en av sina bästa.

– Bara camouflage, sade han. Det är utmärkt bra att ha en

sådan etikett. Den kommer folk att inte göra så mycket frågor.

– Det kommer inte att hålla mej ifrån att göra frågor. Det är därför jag har kommit. Säj, kan du tala sanning utan att överansträngа musklerna?

– Du känner mej, Dolly?

– Ja, det var därför jag frågade. Jag har kommit för att få dej att tala om något för mej. Ingen som lyssnar?

– Inte en själ.

– Kontorspojken då?

– Jag har ingen kontorspojke. Vem tar du mej för – Pierpont Morgan?

Så till vida lugnad plockade flickan fram en underbar näsduk, som tidigare tillhört Harrods varuhus och som utan detta etablissemangs vetskap försvunnit därifrån.

– Chimp, sade hon och torkade bort en tår, jag är fullkomligt nedbruten.

Chimp Twist var inte en man som likgiltigt kunde se på då en skönhet i trångmål grät inför honom. Han klev upp och höll på att lägga sin arm omkring henne, då hon slet sig lös.

– Du kan skrinlägga sådana där fasoner, sade hon med kvinnlig värdighet. Du bör kanske veta att jag är gift.

– Gift?

– Visst. I förrgår – med Soapy Molloy.

– Soapy! Mr Twist ryckte till. Varför i hela världen ville du gifta dej med det där stycket gorgonzola?

– Om du inte tar illa upp, så skall jag be att vänligt få anmoda dej, sade flickan med kylig röst, att inte fortsätta med att kalla min make ett stycke gorgonzola.

– Han är ett stycke gorgonzola.

– Det är han inte. I varje fall så hoppas jag att han inte är det. Jag har kommit hit för att klara ut den saken.

Mr Twists tankar hade återvänt till det förvånansvärda med giftermålet.

– Jag fattar inte det här, sade han. Jag träffade Soapy för ett par veckor sen, och han talade inte ens om att han träffat dej.

– Det hade han inte då. Vi stötte ihop för tio dar sen. Jag gick uppför Haymarket och fick syn på en herre bakom mej, och då svimmade jag i hans armar, förstår du.

– Jaså, du är fortfarande i den genren, eh?

– Nåja, det är väl det jag kan bäst, eller hur?

Chimp nickade. Dolly Molloy – Svimnings-Dolly för sina vänner – var utan tvekan en artist i sin speciella arbetsgren. Hon brukade svimma i armarna på välklädda herrar ute på gatan och rensa deras fickor medan de böjde sig ned för att hjälpa henne. Det behövs alla sorters folk för att utföra arbetet i världen.

– Så fick jag se att det var Soapy, och så gick vi och lunchade tillsammans och hade en trevlig pratstund. Jag har alltid gillat den grabben, och vi kände oss båda en smula ensamma här i London, så vi fixade det, och nu är jag fullkomligt nedbruten.

– Vad är det som gör dej ont? frågade mr Twist.

– Jo, det ska jag säja dej. Hör på vad som hände: I går natt kilar den här Soapy ut efter kvällsmålet och kommer inte hem förrän fyra på morgonen. Fyra på morgonen, vad säjer du om det, och vi som bara varit gifta i två dar. Nåja, om han tror att en ung brud tänker tåla sånt uppförande precis mitt i vad man skulle vilja kalla smekmånaden, så ska han minsann få umgälla det.

– Vad gjorde du? frågade mr Twist med deltagande men med en anstrykning av den salvelsefulla artighet som ungkarlar alltid visar vid ett sådant tillfälle.

– Jag gjorde mycket. Och han försökte komma med ett alibi genom att hitta på en historia. Den historien ska nu den stora juryn undersöka och undersöka ordentligt ... Chimp, har du nånsin hört talas om en man vid namn Finglass?

Det var något i mr Twists sätt som tycktes antyda en viss motsträvighet, men han svarade efter någon tvekan.

– Naturligtvis!

– Jaså, har du det? Nå, vem var han?

– Han var framstående, sade Chimp, och det låg vördnad i hans ton. – Gamle Finky var en av de mest framstående.

– På vad sätt var han framstående? Vad gjorde han för något?

– Jo, det var före din tid och hände häröver, så jag antar att du inte hört talas om det, men han tog ett par miljoner dollar från Nya Asiatiska Banken.

Mrs Molloy var otvivelaktigt imponerad. Det fruktansvärda allvaret i hennes sätt tycktes förminskas.

– Jobbade du och Soapy med honom?

– Var så säker! Vi var hans bästa kompisar.

– Lever han?

– Nej, han dog i Buenos Aires för en tid sedan.

Mrs Molloy bet sig tankfullt i underläppen.

– Hör du, det börjar se ut som om Soapys historia vore riktig i alla fall. Chimp, det är bäst att jag berättar allting för dej. När jag förhörde Soapy angående hans utevaro hela natten, så berättade han den här långa sagan om att han hade fått ett brev från en kille vid namn Finglass, som han kände, skrivet på hans dödsbädd, som sa att den här gossen Finglass inte hade kunnat komma undan med dom här pengarna som han hade nupit åt sej från Nya Asiatiska Banken, därför att bylingarna varit efter honom, och att han hade måst lämna dom gömda i ett hus nånstans i nån förstad. Och han talade om för Soapy var huset låg, och Soapy påstår att han hade varit ute så där länge, därför att han hade sökt igenom huset för att försöka lokalisera skatten. Och vad jag vill veta är, talade han sanning eller var han borta nånstans på nån av dom här nya förgyllda nattklubbarna tillsammans med en massa jäntor och bedrog mej?

Ånyo tycktes mr Twist beklaga nödvändigheten av att vittna fördelaktigt för en man som han tydligen avskydde. Han stred med sina känslor ett slag.

– Ja, det är sant, sade han till slut.

– Men hör nu på. Det här tycker jag inte går ihop. Om den här killen Finglass ville att Soapy skulle ha pengarna: varför väntade han så länge innan han talade om det för honom?

– Han trodde att han skulle få tillfälle att smyga sig tillbaka och hämta dom själv, förstås. Men han råkade i klammeri i Argentina nästan med detsamma, och dom stoppade undan honom i ett fängelse; och han kom ut lagom för att skriva breven och sedan lägga sej och dö.

– Hur vet du allt det här?

– Finky skrev till mej också.

– Jaså, gjorde han det. Nå, men då är det en annan sak som inte verkar klok: då han nu till slut bestämde sig för att tala om för Soapy angående dom här pengarna, varför kunde han inte tala om för honom var dom fanns? Jag menar, varför sa han inte att dom ligger under mattan eller instoppade i skorstenen eller något

dylikt, i stället för att låta honom jaga efter dom som om han lekte blindbock eller något sådant?

– Därför, sade mr Twist bittert, att Soapy och jag var hans kompisar, och han ville att vi skulle dela. Och för att vara säker på att allt skulle gå rätt till väga, så talade han om för Soapy var huset ligger och för mej var pengarna är gömda i huset.

– Då behöver ni ju bara lägga ihop era upplysningar för att klara biffen, skrek Dolly med vitt uppspärrade ögon.

– Just det.

– Men varför i hela friden har ni inte gjort det?

Mr Twist fnyste. Det är inte lätt att klassificera fnysningar, men den här var sådan att en expert omedelbart skulle ha igenkänt den såsom varande en förtvivlans fnysning, förorsakad av ett begrundande över de djup till vilka en mänsklig varelse kan sjunka.

– Därför, sade han, att Soapy, den ärans fähunden, tror att han kan föra mej bakom ljuset och håva in dom själv.

– Vad då? Mrs Molloy gav ifrån sig ett läte, fyllt av hustrulig stolthet. – Nej, men det var väl en fin idé av min rara gamla pajsare. Jag skulle aldrig ha trott att den käre gamle gossen skulle ha förstånd nog att tänka ut någonting sådant.

Mr Twist var inte i stånd att dela hennes förtjusande entusiasm.

– Det kommer att rendera honom en hel del, sade han argt.

– Två miljoner kalla kommer det att rendera honom, svarade Dolly.

– I helsefyr två miljoner kalla. Dom är gömda på ett ställe som det skulle ta honom mer än två miljoner år att tänka ut.

– Mej lurar du inte, Chimp Twist, sade Dolly och stirrade på honom med samma kyliga förakt som en prinsessa på en bomullsmask. Om han håller på att leta, så är det möjligt –

Hon tystnade. Dörren hade öppnats, och en ståtlig, medelålders man trädde in. Vid åsynen av denna person krympte Chimp Twists ögon av hat, medan Dolly däremot kastade sig i hans armar med ett ångerfullt skrik.

– Åh, Soapy, älskling! Tänk vad jag dömde dej orätt!

Nykomligen hade sett ut som en man den där tyngdes av största möjliga sorg en mänsklig varelse kan bära. Denna hand-

ling tycktes emellertid avlasta en del av bördan.

– Det gjorde ingenting, mitt gryn, sade han och slöt henne i sin famn.

– Var jag elak mot min egen kerub?

– Såja, såja, honungslamm!

Chimp Twist stirrade buttert på denna vämjeliga scen av äktenskaplig försoning.

– Åh, sluta upp med sånt där! muttrade han.

– Chimp har berättat allting för mej, babydocka, fortsatte mrs Molloy. Jag vet allt om pengarna, och håll du bara på, sötnos, och leta efter dom ensam. Jag skall inte bry mej om hur ofta du är ute om nätterna eller hur länge du är ute.

Det var ett generöst löfte, som många äkta män skulle ha varit tacksamma för, men Soapy Molloy log bara ett förvridet, plågat leende, fyllt av outsäglig dysterhet.

– Det är slut, honungsunge, sade han och skakade på huvudet. Allt är slut, raring. Vi måste låta Chimp bli med i alla fall, sötnos. Jag har kommit hit för att lägga korten på bordet och få till stånd en uppgörelse.

En spänd tystnad blev rådande i rummet. Mrs Molloy stirrade förfärad på sin make. Och vad Chimp beträffar, så var han fullkomligt slagen av häpnad. Den tanken att hans gamle kumpan hade förändrat sinnelag – att hans samvete efter en dålig start plötsligt hade satt i gång en spurt och kommit honom att ångra sin avsikt att föra en vän bakom ljuset – var alltför bisarr för att vara hållbar. Soapy Molloy hörde inte till den sortens män som ändrade sinnelag. Chimp hade en gång, under sina biografstudier, sett en film, där en förbrytare blev omvänd då han fick höra en kyrkorgel, men han kände mr Molloy tillräckligt väl för att veta att alla Londons kyrkorglar kunde samtidigt spela i hans öra utan att få honom att mer än knota över oljudet.

– Huset har blivit taget, sade Soapy modstulet.

– Taget? Vad menar du?

– Uthyrt.

– Uthyrt? När då?

– Jag fick höra det i morse. Jag var inne på en krog nere på Fleet Street, och det kom in två killar, och den ene killen höll just på att berätta för den andre att han hyrt den här kåken.

Chimp Twist gav ifrån sig ett disharmoniskt skratt.

– Jaså, det är så din förbaskade bedrägerikomedi har slutat! sade han elakt. Ja, jag misstänker att du gör bäst i att låta Chimp bli med på ett hörn. Nu behöver du en karl med hjärna, och inte en kille som aldrig har hittat på något klyftigare än att lura bönder med falska oljeaktier.

Mr Molloy böjde undergivet sitt huvud under skymfen. Hans hustru var gjord av bättre virke.

– Du pratar en hel del, eller hur? sade hon kallt.

– Och jag kan göra en hel del, svarade mr Twist och snodde sin vaxade mustasch. Så det är nog bäst att du är renhårig, Soapy, och kommer till en uppgörelse, som du sa. Var ligger den där kåken?

– Våga inte tala om det, innan han har talat om var pengarna är gömda, skrek mrs Molloy.

– Som du vill, sade Chimp obekymrat. Han skrev några ord på ett stycke papper och höll över det med handen. – Så där! Skriv nu ner din del, så kan Dolly få läsa upp dem.

– Har du verkligen tänkt ut någon plan? frågade mr Molloy ödmjukt.

– Jag har tänkt ut minst ett dussin.

Mr Molloy skrev nu i sin tur, och Dolly tog upp de båda papperna.

– I cisternen! läste hon.

– Och den andra? frågade mr Twist uppfordrande.

– Mon Repos, Burberry Road, sade mr Molloy.

– Ah! sade Chimp. Tänk bara att om jag hade vetat det där för en vecka sen, så hade vi varit värda en miljon dollar var vid det här laget.

– Hör på, sade Dolly, som var allvarlig och som hade börjat stirra på mr Twist på ett ganska otrevligt sätt. Dom där pengarna som gamle Finglass snöt från banken! Vad består dom av?

– Amerikanska obligationer, sötnos, sade hennes make och rullade orden kring tungan som om de var gammalt portvin. Lika säkra som sedlar. Vad har du tänkt ut för någonting, Chimpie? frågade han och petade underdånigt bort ett dammkorn från sin vapenbroders rockuppslag.

– Ett ögonblick! sade Dolly skarpt. Om förhållandet är så, hur

kan då pengarna vara i en cistern? Dom skulle ha blivit upplösta eller något sådant, om de varit i vatten hela tiden.

– Dom är i ett vattentätt fodral, förstås, sade Chimp.

– Jaså, dom är det, säjer du?

– Vad står på, raring? frågade mr Molloy. Du är så underlig.

– Är jag det? Nåja, om du vill veta, så undrar jag om den här killen är renhårig mot oss. Hur ska vi kunna veta att han säjer rätt ställe?

– Dolly! sade mr Twist sårad.

– Dolly! sade mr Molloy, inte så mycket sårad som orolig. Han hade en mycket blygsam uppfattning om sin egen förmåga att tänka ut en plan som kunde reda ut den uppkomna situationen, och det föreföll honom som om allt hängde på att man var hövlig mot Chimp Twist, som onekligen var en man med oändliga resurser och stor skarpsinnighet.

– Om ni tror mej om det – började mr Twist.

– Det gör vi inte, Chimp, det gör vi inte, avbröt mr Molloy hastigt. Madame är en smula ur gängorna. Hör inte på vad hon säjer. Vad är det du har tänkt ut, Chimpie?

Måhända var mrs Molloys värdering av makens strategiska begåvning lika med hans egen. I varje fall kvävde hon vissa ord, som hade kommit för henne, och stirrade frågande på Chimp.

– Det ska jag säja er, sade Chimp. Men först ska vi ordna upp våra affärer. Hur ska vi dela?

– Femti–femti, förstås, stammade mr Molloy, lamslagen av antydningen i hans ord att någonting annat över huvud taget kunde tänkas. Jag och madame räknas som en, förstås.

Chimp log ett sardoniskt leende.

– I helsefyr femti–femti! Det är jag som är hjärnan i det här syndikatet, och hjärnan i ett syndikat får alltid mest betalt. Se på Henry Ford! Se på ärkebiskopen av Canterbury!

– Vill du påstå, frågade Dolly, att om Soapy och ärkebiskopen av Canterbury hade slagit sig ihop för att lura någon idiot, så skulle inte ärkebiskopen dela med sig hälften?

– Det är inte alls så, svarade mr Twist med eftertryck. Det är som om Soapy gick till ärkebiskopen och bad honom tänka ut en plan för att skinna den där idioten.

– Nå, men i så fall, sade mr Molloy, vågar jag påstå att ärkebi-

skopen helt enkelt skulle säja till mej, "Molloy", skulle han säja –

Dolly tröttnade nu på en diskussion som föreföll henne för klerikal för att öda bort dyrbara ögonblick.

– Sexti–förti, sade hon bryskt.

– Sjutti–tretti, bättrade Chimp på.

– Sextifem–trettifem, sade mr Molloy.

– All right! sade Chimp. Nu ska jag tala om för er vad ni ska göra. Du får fem minuter på dej för att försöka tänka ut det själv, och om du inte kan det, så ska du sedan inte komma och mucka om att det är så enkelt och inte värt pengarna.

Fem minuters koncentrerad tankeverksamhet gav inte någon lösning åt mr Molloy, som utöver sitt valda yrke att sälja värdelösa oljeaktier åt en tillitsfull allmänhet, inte var så särskilt begåvad.

– Nå, då så, sade Chimp, hör på: ni ska gå till den där killen som har hyrt kåken och be att få köpa den av honom.

– Det var då det dummaste jag hört! skrek Dolly med gäll röst, och till och med mr Molloy var nära att fnysa.

– Ni tycker visst inte att det är något vidare? fortsatte Chimp oberörd. Hör då på resten. Dolly uppsöker den här killen först. Hon förefaller förvånad över att hennes far inte redan är där.

– Hennes vad för något?

– Hennes far. Så börjar hon vampa den här killen så mycket hon orkar. Om hon inte har glömt sina konster sen hon sist prövade på det där, så bör killen vara ganska färdig för Akt II, då ridån går upp. Och då kommer du in, Soapy.

– Är jag hennes farsa? frågade mr Molloy en smula dystert.

– Visst är du hennes farsa. Varför inte?

Mr Molloy, som var en smula känslig beträffande åldersskillnaden mellan hans brud och honom själv, tyckte att Chimp inte var lika taktfull som vanligt men mumlade något om att göra sig en smula grå vid tinningarna.

– Och sen då? frågade Dolly.

– Sen, sade Chimp, spelar Soapy teater.

Mr Molloy lyste upp. Han visste att han var som allra bäst när det gällde att spela teater.

– Soapy säjer att han föddes i den där kåken – för ohyggligt länge sen.

– Vad menar du – för ohyggligt länge sen? sade mr Molloy och brusade upp.

– För ohyggligt länge sen, upprepade Chimp bestämt, innan han var tvungen att emigrera till Amerika och låta det kära gamla hemmet gå på auktion. Han har massor av underbara barndomsminnen från trädgården, där han alltid lekte, och han dyrkar varenda tegelsten i huset. Hans förfäder liksom fyller huset och sånt där. Jag säjer det, slutade Chimp med eftertryck, att om den där killen har minsta känsla i kroppen och om Dolly har gjort förarbetet väl, så faller han.

Det blev tyst ett slag.

– Det går, sade Soapy.

– Det går kanske, sade Dolly tveksamt.

– Det går, sade Soapy. Jag ska spela fint. Jag ska ha den där hummern att gråta i sin näsduk inom tre minuter.

– En hel del beror på Dolly, påminde Chimp honom.

– Var inte rädd för den saken du, sade flickan högdraget. Jag ska också spela mina kort väl. Men hör på: Jag måste ha kläder till den här komedin. Till det här måste jag ha den där hatten med paradisfågelsfjädern, som jag såg på Regent Street i morse.

– Hur mycket? frågade återstoden av syndikatet i en samfälld suck.

– Tvåhundra kronor.

– Tvåhundra kronor! sade Chimp.

– Tvåhundra kronor! sade Soapy.

Bleka stirrade de på varandra medan Dolly, utan att låta sig bekomma, fantiserade om skepp som kom lastade med ...

– En ny dräkt, fortsatte hon. Och nya skor och ett nytt paraply och nya handskar och –

– Ha en smula hjärta i kroppen, raring, sade mr Molloy. Visa en smula besinning, sötnos.

Dolly stod på sig.

– En flicka, sade hon, kan inte komma till sin fulla rätt i en sjaskig trasa. Det vet ni mycket väl. Och ni vet lika väl som jag att det första en herre ser på är på en kvinnas fötter. Och vad beträffar handskar, så ber jag er bara titta på dom här gamla, som jag har på mej nu, och fråga er själva –

– Åh, all right, all right, sade Chimp.

– All right, sade mr Molloy som ett eko.

Deras ansikten hade fått ett spänt drag. De var tappra män, men de led.

Kvittret

Mr Wrenn såg upp från sin tallrik med plötslig häftighet och en vild och feberaktig blick av fasa. Gamla teaterhabituéer, om det hade funnits några där, skulle genom hans uppförande oemotståndligt ha kommit att tänka på framlidne Sir Henry Irving i "Klockorna".

Det var frukostdags på San Rafael, och som alltid vid denna måltid var luften laddad med elektricitet. Det är alltid så med frukostarna i förstäderna. Visionen av ett försvinnande tåg fördystrar måltiden och kommer män som i vanliga fall är flegmatiska att bli hypernervösa. Om ni mötte mr Wrenn på Fleet Street efter lunch, så skulle ni anse honom vara en angenäm, lugn, äldre gentleman med milt uppträdande. Vid frukosten skulle bengaliska tigrar kunna lära sig ett och annat av honom.

– Varevissl? mumlade han på den morgondialekt av förstadsspråket som är följden av en filtrering genom rostat bröd och marmelad.

– Nej, det var visst ingen vissling, raring, sade Kay lugnande. Jag har ju sagt att du har massor av tid.

Delvis lugnad fortsatte mr Wrenn sin måltid. Han svalde det rostade brödet och tog en klunk te.

– Vaäkockn?

– Bara en kvart över.

– Gårenätt.

– Jag ställde den i går.

I detta ögonblick hördes på avstånd ett svagt, melodiskt klockslag.

– Nu slår skolklockan kvart över, sade Kay.

Mr Wrenns feber försvann. Om hon bara var en kvart över, så var han på säkra sidan. Då kunde han stanna ett slag och prata. Han kunde rent av söla. Han sköt tillbaka stolen och tände en

cigarrett med minen hos en ledig människa.

– Kära Kay, sade han. Jag har tänkt – på den här Shotter.

Kay hoppade till. På grund av någon egendomlig slump, så hade hon själv tänkt på Sam just i det ögonblicket. Hon tyckte inte om att tänka på Sam, men hon överraskade sig ständigt med att göra det.

– Vi borde verkligen bjuda honom hit på middag en kväll.

– Nej!

– Men han vill så gärna bli vän med oss. Senast i går frågade han mig om han fick titta över någon gång och låna trädgårdsvälten. Han sade att han begrep att det var det första man gjorde i förstäderna för att knyta vänskapsförbindelser med grannarna.

– Om du bjuder honom på middag, så går jag ut och äter.

– Jag kan inte förstå varför du tycker så illa om honom?

– Ja, men nu gör jag det.

– Han tycks beundra dig kolossalt.

– Gör han det?

– Han talar alltid om dig – frågar hur du såg ut som liten och hur du bar ditt hår och sådana saker.

– Åh!

– Jag skulle önska att du inte hade så mycket emot honom. Jag skulle vilja träffa honom utanför kontoret. Jag tycker själv mycket bra om honom, och han är oerhört värdefull i sitt arbete. Han har övertagit hela den där "Tant Isabel"-spalten från mig. Du minns väl hur jag avskydde att behöva skriva det där.

– Är det allt han gör?

Mr Wrenn småskrattade.

– Ingalunda, sade han förtjust.

– Vad skrattar du åt?

– Jag kom att tänka på en sak som hände i går, förklarade mr Wrenn. Cordelia Blair sökte upp mig i går med ett av sina vanliga bekymmer –

– Nej, vad säger du! sade Kay deltagande. Hon visste att hennes morbror ofta blev besvärad av kvinnliga medarbetare, som kom med sina bekymmer på *Hemmets Väns* kontor; och av alla dessa begåvade varelser var Cordelia Blair den som han var mest rädd för. – Vad stod på den här gången?

– Synbarligen hade tecknaren som illustrerar *Hjärtan i Brand*

ritat Leslie Mordyke i kavaj i stället för frack.

– Varför snoppar du inte av de där fruntimren, då de kommer och besvärar dig? Du skulle inte vara så snäll mot dem.

– Jag kan inte, kära du, sade mr Wrenn melankoliskt. Jag vet inte varför, men blotta åsynen av en kvinnlig romanförfattare som är förargad kommer mig att totalt tappa modet. Jag önskar ibland att jag vore redaktör för sådana tidningar som *Små Räkneuppgifter* eller *Våra Befjädrade Vänner*. Jag skulle inte tro att ilskna barn kommer och grälar på Mason eller vreda kanariefåglar på Mortimer ... Men jag höll ju på att berätta för dig. – Då jag fick höra hennes röst i rummet utanför, så satte jag den här unge Shotter hastigt in i situationen, och han åtog sig helt ädelmodigt att gå ut och trösta henne.

– Jag kan inte föreställa mig honom trösta någon.

– Ja, i varje fall hade han en underbar inverkan på miss Blair. Han kom in efter en tio minuter och förklarade att allt var som det skulle och att hon hade gått därifrån riktigt lycklig.

– Han talade inte om hur han klarade den saken?

– Nej. Ytterligare ett skrockande undslapp mr Wrenn. Kay, det är väl inte möjligt – du kan väl inte tro det – du kan väl inte föreställa dig att han, efter en så kort bekantskap, skulle kunna ha kysst henne, eller hur?

– Det skulle jag hålla för mycket troligt.

– Ja, jag måste då –

– Låt bli att skratta på det där förfärliga, demoniska sättet, morbror!

– Jag kan inte låta bli. Jag kunde ju inte se någonting, förstår du, för jag var ju i det inre rummet, men det var absolut ljud som kom mig att förmoda –

Mr Wrenn tystnade. Ånyo hördes de där melodiska klockslagen. Men den här gången var effekten raka motsatsen mot lugnande. Han blev full av våldsam aktivitet. Han sprang hit och dit, ryckte åt sig hatten och tappade den, tog upp den och tappade portföljen, tog upp portföljen och tappade käppen. Sedan han äntligen hade flugit ut genom dörren med hatten på huvudet, portföljen i handen och käppen dinglande på armen, så var det som om en tornado hade gått igenom det inre av San Rafael, och Kay, som hade vinkat av honom, gick ut i trädgården för att ta

igen sig.

Det var en härlig, solig morgon, och hon gick till sin favoritplats i skuggan av det stora trädet som sträckte sig över hörnet av gräsmattan, ett ädelt träd, lika vittomfattande som det som en gång skyddade byn Blacksmith. Tekniskt sett hörde det till Mon Repos, ty dess rötter befann sig på dettas ägor, men grenarna hade vuxit ut över häcken, och San Rafael fick all glädje av dess skugga, vilket ju är så typiskt för det orättvisa här i världen.

Hon satte sig under detta, och medan en svag vind lekte med hennes lockar hängav hon sig åt sina tankar.

Hon kände sig bekymrad och ur gängorna och gripen av ett av sina sällsynta anfall av nedslagenhet. Hon hade vant sig vid att sörja så litet som möjligt över den försvunna lyxen från Midways, men då hon sörjde, så var det alltid vid denna tid på dagen. Ty fastän hon nästan fullkomligt hade anpassat sig efter livet i San Rafael, så hade hon ännu inte kunnat lära sig att stå ut med förstadsfrukostarna.

På Midways hade denna måltid varit så otvungen, så väl ordnad, så rundligt tilltagen i fråga om tid, så doftande av allt som är det underbara i de rikas lantliv, en måltid fylld av sakta prat och prasslande tidningar, av solsken på silvret under sommaren, av sprakande brasor vintertid; en lugn måltid; någonting värdigt och njutbart. Frukosten på San Rafael var blott och bart ett djuriskt sväljande av mat, och det pinade henne varenda morgon.

Den svaga brisen fortfor att fläkta i hennes hår. Fåglarna hoppade på gräsmattan. Ett stycke nedåt gatan hördes en gräsklippningsmaskin. Så småningom började känslan av att ha blivit ruskad och skakad av någon brutal kraft lämna Kay, och hon höll just på att nå den punkt där hennes sinne för humor åter skulle göra sig gällande, så att hon blev i stånd att se den lustiga sidan av den nyligen timade rusningen, då någonstans mellan himmel och jord en röst hördes.

– Ooo–ooo! sade rösten.

Kay var förvånad. Ehuru inte någon ornitolog hade hon blivit skapligt förtrogen med de klara toner som kom från de befjädrade vännerna, som höll till i trädgården, men denna föreföll inte att höra dit.

– Jag ser dej, fortsatte rösten kärleksfullt. Hur är det med ditt

stackars huvud, älskling.

Mysteriet fick till slut sin lösning. Kay tittade upp och fick tätt ovanför sig se, utsträckt på en gren, en smal, senig man med banditliknande utseende, vars i vanliga fall föga njutbara ansikte nu var speciellt förfärligt tack vare ett skälmskt och sentimentalt grin. Under en lång stund stirrade denna varelse på henne, och hon stirrade tillbaka på honom. Så med ett utrop som lät förvirrat urskuldande klättrade han tillbaka på grenen likt en människolik apa, hoppade ner på andra sidan häcken och sprang rodnande bort genom trädgården.

Kay sprang upp. Hon hade känt sig lugnad, men nu var hon fylld av en sjudande ilska. Det var illa nog att sådana lösdrivare som Sam Shotter skulle komma och campa i huset intill. Det var illa nog att de skulle plåga hennes morbror, en arbetets man, med dumma frågor om hur hon såg ut som barn och hur hon hade burit sitt hår. Men då deras usla tjänare gick så långt att de klättrade upp i träd och kvittrade åt henne därifrån, då, ansåg hon, hade det gått längre än en hygglig flicka skulle behöva tåla.

Hon återvände till huset, kokande av ilska, och då hon kom in i hallen ringde det på stora dörren.

När stora dörrklockan på San Rafael ringde, så var det Claire Lippets skyldighet att öppna, men Claire var en trappa upp och bäddade. Kay gick igenom hallen och fann sig, efter att ha öppnat dörren, stående inför en ungdom med underligt yttre, klädd i prålliga kläder och upptill försedd med en paradisfågelshatt, som var så mycket för fin för henne att Kays ögonblickliga reaktion vid åsynen till stor del bottnade i rena, rama avundsjukan. Det var en sådan hatt som hon skulle ha önskat att hon hade haft råd att kosta på sig, och dess befintlighet på en annans färgade hår befäste den fördom som den andras ansikte och ögon hade framkallat hos henne.

– Bor en kille vid namn Shotter här? frågade besökaren. Därpå, med minen hos en som kommit ihåg sin roll, sade hon med utsökt artighet: – Vore det möjligt att få träffa mr Shotter?

– Mr Shotter bor i huset intill, sade Kay iskallt.

– Åh, tackaar. Tackaar så mycket.

– För all del, sade Kay.

Hon stängde dörren och gick in i vardagsrummet. Känslan av

att leva i en värld, som i norr, öster, söder och väster var omgiven av Sam Shotter, hade fullkomligt förstört hennes dag.

Hon tog penna, bläck och papper och skrev hastigt några rader.

– Claire! ropade hon.

– Hallå! svarade en avlägsen röst.

– Jag lägger ett brev på bordet i hallen. Vill du lämna över det i huset bredvid.

– Ska ske! ropade den lydiga miss Lippett.

Mon Repos får besökare

Sam stod just i begrepp att bege sig till kontoret då hans besökare anlände. Han hade till och med öppnat dörren.

– Mr Shottah?

– Ja, sade Sam. Det förvånade honom att se mrs Molloy. Han hade inte väntat besök i ett så tidigt stadium av husägandet. Han antog att detta måste vara den förstadsaktiga motsvarigheten till besöket hos den nykomne ute på landet. Imponerad av hatten antog han Dolly tillhöra Valley Fields gamla, förnäma aristokrati. En viss utmanande lättsinnighet i hennes uppträdande omöjliggjorde misstanken att hon samlade pengar för välgörenhet. Vill ni stiga in?

– Tackar. Tackar så mycket. Husagenten sade mig ert namn.

– Cornelius?

– En jycke med full uppsättning av skägg, mustascher och polisonger i vitt. Hör ni, någon borde tala om för den där gossen om Gillettes underbara uppfinning – rakhyveln.

Sam medgav att detta borde vara i allmänhetens intresse, men han började revidera sin uppfattning om den gamla aristokratin.

– Jag är rädd för att ni kommer att finna det ganska stökigt, sade han urskuldande i det han visade vägen till vardagsrummet. Jag har just flyttat in.

Besökaren svarade att hon tvärtom fann det riktigt trevligt.

– Jag liksom känner till det i mitt hjärta, sade hon. Jag har hört så mycket talas om detta hus av gamle "paps".

– Jag tror inte jag känner mr Paps.

– Min pappa, menar jag. Han bodde här då han var en liten grabb.

– Verkligen? Jag skulle ha tagit er för amerikanska.

– Jag är amerikanska, och låt inte någon säga er något annat.

– Det skall jag inte.

– Hundraprocentig, det är vad jag är.

Sam nickade.

– Säg, ser du i gryningens första skimmer, sade han högtidligt.

– Det som så stolt – jag kan aldrig komma ihåg mera.

– Ingen, påminde henne Sam, känner till orden mer än argentinare –

– och portugiser och greker. Damen strålade. Hör på, ni är väl inte amerikan?

– Min mor var det.

– Nej, men det var fint. Paps kommer att bli jätteförvånad.

– Kommer er far hit också?

– Tacka sjutton för det! Ni tror väl inte att jag går på besök hos främmande herrar ensam, eller hur? sade damen skälmskt. Men hör på! Om ni också är amerikan, så är det utmärkt för oss, ty det är bara vi amerikaner – som har hjärta i kroppen. Är inte det sant?

– Jag förstår inte riktigt. Varför vill ni att jag skall ha hjärta i kroppen?

– Det får paps förklara då han kommer. Jag förstår inte att han inte har tittat hit ännu. Jag trodde inte att jag skulle hinna hit före honom. Hon såg sig omkring. Det är lustigt att tänka sig paps som barn här i rummet.

– Då är er far engelsman?

– Född i England – född här – född i det här huset. Att tänka sej att paps har lekt som barn i det här rummet.

Sam började önska att hon måtte sluta. Hennes konversation började komma platsen att verka underlig. Rummet föreföll med ens vara fyllt av en underlig varelse med medelålders ansikte och ungdomliga kläder. Och detta i så hög grad att då hon plötsligt ropade "Där är paps!" så hade han ett ögonblick den föreställningen att en polisongprydd åldring med lord Fauntleroy-kläder skulle dansa fram bakom soffan.

Så fick han se att hans besökare tittade ut genom fönstret, och när han följde hennes blick fick han se en herre med majestätisk hållning på stora trappan.

– Jag skall gå och släppa in honom, sade han.

– Bor ni här alldeles ensam? frågade hon, och Sam fick för sig att hon frågade nyfiket.

– Nej, visst inte. Jag har en betjänt. Men han är upptagen någonstans.

– Jaså, sade hon besviket.

Den nye besökaren hade endast skymtat förbi fönstret, och Sam hade bara fått ett vagt intryck av honom. Det var först då han öppnade dörren som han fick se honom hel och hållen. Och efter att ha gjort det blev han en smula överraskad. Det är alltid förbryllande att få se ett bekant ansikte när man har väntat ett obekant. Detta var den man som han hade sett på baren samma dag som han hade träffat Hash på Fleet Street.

– Mr Shotter?

– Ja.

Det föreföll Sam som om mannen hade åldrats sedan han sett honom sist. Förhållandet var det att mr Molloy vid anläggandet av sina grå tinningar i ganska hög grad hade överdrivit behandlingen. Ehuru ålderstigen såg han fortfarande ut som en sympatisk, vänlig, ärlig själ.

– Mitt namn är Gunn, mr Shotter – Thomas G. Gunn.

Det hade varit mr Molloys avsikt – ty han var en konstnär, och han älskade att göra en sak, som han sade, ordentligt – att för detta samtal lägga sig till med pseudonymen J. Felkin Haggenbakker, vilket för hans kritiska åskådning föreföll att vara den sortens namn en sentimental miljonär, som hade skapat sig en förmögenhet i Pittsburgh och nu var på besök i sitt barndomshem, borde bära. Förslaget hade mötts av veto från Dolly, som protesterade mot att behöva använda timmar av sin tid till onödiga repetitioner.

– Vill ni inte stiga in? sade Sam.

Han steg åt sidan för att släppa förbi sin besökare och funderade igen över var han hade sett den här mannen förut. Han avskydde att glömma bort ett ansikte och en personlighet som borde ha varit oförglömlig. Han visade mr Gunn in i vardags-

rummet fortfarande funderande.

– Se där är du ju, paps, sade damen. Hör du, paps, är det inte tjusigt? Mr Shotter är amerikan.

Mr Gunns frimodiga ögon lyste upp av tillfredsställelse.

– Ah! Då är ni en man med ett känsligt sinnelag, mr Shotter. Ni kommer att förstå. Ni kommer inte att finna det underligt att en man i hela sitt liv när en brinnande längtan efter den plats där han föddes.

– Visst inte, sade Sam artigt och kunde ha påmint sin besökare om att denna känsla, som var en mycket aktningsvärd sådan, delades av så gott som alla Amerikas mest framstående schlagerförfattare.

– Just så känner jag det, mr Shotter, sade den andre ursäktande, och jag skäms inte för att erkänna det. Detta hus är mig mycket kärt. Jag föddes i det.

– Miss Gunn berättade det för mig.

– Ah, har hon berättat det? Ja, mr Shotter, jag är en man som har sett män och städer. Jag har bott i de fattigas kojor, jag har höjt mig så att jag, om jag så får säga, är välkommen i de rikas palats. Men aldrig, rik eller fattig, har jag glömt detta gamla ställe och de barndomsminnen som helgar det.

Han tystnade. Hans stämma hade darrat och sjunkit till en viskning vid dessa sista ord, och nu vände han sig plötsligt och stirrade ut genom fönstret. Hans axlar hävdes betydelsefullt för en stund och något som liknade en kvävd suck bröt tystnaden i rummet. Men då han något senare vände sig om var han åter sig själv, den hårdbarkade, djärve gamle J. Felkin Haggenbakker – eller rättare sagt Thomas G. Gunn – som var så högt uppskattad och kanske en smula fruktad i Rotaryklubben i Pittsburgh.

– Ja, jag skall inte trötta ut er, mr Shotter. Ni är utan tvivel en mycket upptagen man. Låt mig gå rakt på sak. Mr Shotter, jag vill ha det här huset.

– Vad vill ni ha? sade Sam förvånat. Han hade ingen aning om att han skulle ryckas in i affärstransaktionernas malström.

– Ja, min herre, jag vill ha det här huset. Och låt mig säga er att pengar spelar ingen roll. Jag har massor av pengar. Han avfärdade pengarna med en gest. Jag har mina idéer, och jag har råd att betala för dem. Hur mycket vill ni ha för huset, mr Shotter?

Sam förstod att det gällde att hålla huvudet kallt. Han hade inte den ringaste tanke på att sälja ett hus som för det första inte var hans och för det andra var huset intill Kay Derrick.

– Jag är mycket ledsen – började han.

Mr Gunn avbröt honom med en ursäktande gest.

– Jag var alltför rakt på sak, sade han. Jag forcerade för mycket. En dålig vana hos mig. Då jag letade guld i Nevada, så brukade pojkarna kalla mig "Snälltrycks-Gunn"[1]. Jag borde ha framlagt min ståndpunkt tydligare.

– Åh, jag begriper er ståndpunkt.

– Då förstår ni att det här är inte ett hus för mig, det är ett relikskrin.

– Ja, ja, men –

– Det innehåller, sade mr Gunn sanningsenligt, någonting mycket värdefullt för mig.

– Ja, men –

– Det är min barndom som är innesluten här – min oskyldiga, lyckliga, fridfulla barndom. Jag har lekt i min mors knä i det här rummet. Jag har läst berättelser ur Bibeln tillsammans med henne här. Här var det som min moder, borta vid pianot, brukade sjunga den där hymnen "Sing, sing –"

Hans stämma dog bort igen. Han snöt sig och vände sig på nytt mot fönstret. Men fastän han inbillade sig att han hade utfört ett synnerligen konstnärligt avbrott, så kunde han inte ha valt sämre ord till inledning. Någonting som liknade en elektrisk stöt for igenom Sam. Det undermedvetna hade reagerat för nyckelordet.

Sing Sing! Han visste nu var han hade sett den här mannen förut.

Välfärdskommittén i detta Amerikas mest ryktbara fängelse brukar lindra det monotona i fångarnas liv genom att uppföra då och då återkommande teaterstycken, skrivna och spelade av fängelsets personal. När den djärve inbrottstjuven inte är sysselsatt med inbrott, så håller han på med att lära sig orden till något populärt stycke i och för uppträdande vid nästa stora afton.

Sam hade fått följa med en tidningsman på en sådan föreställ-

[1] Oöversättbar ordlek (engelska hair-trigger-gun betyder snälltrycksgevär).

ning för ungefär arton månader sedan. Kvällens clou hade varit just denne Thomas G. Gunn, vid det tillfället bara ett nummer i en senators roll.

Mr Gunn hade ånyo börjat sitt anförande. Han talade än en gång om sin mor, och han talade väl. Men han hade inte sina åhörare med sig. Sam hejdade honom i hans vältalighet.

– Tyvärr, sade han, är detta hus inte till salu.

– Men mr Shotter –

– Nej, sade Sam. Jag har ett alldeles speciellt skäl för att stanna här, och jag ämnar göra det. Och nu måste jag nog be er –

– Antag att jag tittar in i eftermiddag och diskuterar saken igen? föreslog mr Gunn, som till sin förvåning fann att han hade förts ut på trappan, och gjorde ett sista försök.

– Det är ingen idé. För övrigt är jag inte hemma i kväll. Jag är borta på middag.

– Är det ingen hemma? frågade miss Gunn plötsligt efter att ha varit tyst en lång stund.

– Jo, naturligtvis, sade Sam en smula konfunderad, min betjänt är hemma. Hur så?

– Jag tänkte bara att vi kunde få se oss omkring, om vi tittade in.

– Jaså. Ja, adjö då.

– Men hör på –

– Adjö, sade Sam.

Han stängde dörren och begav sig till köket. Hash hade skjutit tillbaka sin stol mot väggen och satt tankfullt och rökte en pipa.

– Vem var det, Sam?

– Någon som ville köpa huset. Hash, det är någonting i görningen.

– Va?

– Kommer du ihåg att jag visade dig på en karl i baren vid Fleet Street?

– Ja.

– Det var samma person. Och minns du att jag sa att jag var säker på att jag hade sett honom förut någonstans?

– Ja.

– Nu har jag kommit på var det var. Det var på Sing Sing, och han avtjänade sitt straff där.

Mr Todhunters fötter föll till golvet med en duns.

– Det är någonting förbaskat konstigt med det här huset, Hash. Jag sov här samma natt vi kom i land, och det fanns någon här som kröp omkring med en ficklampa. Och nu kommer den här karlen, som jag vet är en förbrytare, och hittar på en historia för att komma i besittning av det. Vad tror du om saken, Hash?

– Jag skall säja dej vad jag tror, sade mr Todhunter förskräckt. Jag tror att jag går direkt ut och köper en bra vakthund.

– Det är en bra idé.

– Jag gillar inte att dom där skumma typerna stryker omkring här. Jag hade en kusin som jobbade i pantlånarbranschen, och han blev slagen i skallen med en antik vas av en inbrottstjuv. Det var vad som hände honom för att han hörde ett ljud på natten och kom ned för att se efter vad som stod på.

– Men vad är det som ligger bakom? Vad fattar du av det?

– Där är jag svarslös, sade Hash ärligt. Men det hindrar inte att jag skall skaffa en jycke.

– Det tycker jag också. Ta någonting fruktansvärt.

– Jag skall skaffa en jycke, sade Hash högtidligt, som lever på spik och biter sin egen mor.

Häpnadsväckande meddelande av Hash Todhunter

I

Det var till sin gamle väns, mr Willoughby Braddock, hus på John Street, Mayfair, som Sam var bjuden på middag den kvällen, och tio minuter före åtta irrade mr Braddock omkring i hallen och förhörde sin hushållerska, mrs Martha Lippett. Hans gäster kunde komma när som helst, och under den sista kvarten hade han, fylld av en värds nervösa oro, strövar omkring i huset på en rad inspektioner lika orolig som en gammal höna, för att använda ett uttryck av hans hovmästare, Sleddon – som han, genom att plötsligt hoppa ut ur den svagt upplysta matsalen, hade kommit att bita sig i tungan och nästan tappa en bricka med glas. Den

allmänna uppfattningen i köket var att Willoughby Braddock i sin egenskap av värd gjorde sig till en riktig plåga i huset.

– Är ni absolut säker på att allting är all right, mrs Lippett?

– Allting är alldeles i sin ordning, unge herr Willie, svarade hushållerskan lugnt.

Denna fruktade kvinna skilde sig från sin dotter Claire genom att vara lång och smal och försedd med höknäsa. Hon tillhörde den välkända familjen Bromage från Marshott-in-the-Dale, och hon hade med största tillfredsställelse sett den Bromageska näsan framträda hos sina söner och döttrar, och det hade alltid varit hennes hemliga sorg att hennes favoritdotter Claire, som hade ärvt så mycket av hennes kraftfulla och beslutsamma sinnelag, skulle vara den enda som i fråga om näsa liknade den underlägsna – eller Lippettska – sidan av familjen. Mr Lippett hade varit en obetydlig man, knappast stark nog att mäta sig med en Bromage och absolut inte värd att till det yttre jämföras med den vackraste av sina döttrar.

– Är ni säker på att det finns tillräckligt med mat?

– Det finns fullt upp med mat.

– Hur är det med dryck då? sade mr Braddock, som därvid blev medveten om ett bekymmer som hade frätt hans inre ända sedan hans sista inspektionstur till matsalen. Han rättade till sin vita väst och förde fingret innanför kragen. – Mrs Lippett, sade han, jag – eh – jag var utanför matsalen alldeles nyss –

– Jaså, var ni det, unge herr Willie? Ni skall inte oroa er så mycket. Allt kommer att vara i sin ordning.

– – och jag hörde er säga åt Sleddon att inte ge mig någon champagne i kväll, sade mr Braddock och rodnade vid det förfärliga minnet.

Hushållerskan stelnade till.

– Ja, det var just vad jag gjorde, unge herr Willie. Och er kära mor skulle ha givit samma instruktioner om hon fortfarande hade varit hos oss – med anledning av vad min dotter Claire berättade om vad som hände häromnatten och om ert rysliga tillstånd. Jag vet knappast vad er kära mor skulle ha sagt!

Mrs Lippetts konversation under de sista tjugo åren av mr Willoughby Braddocks liv hade till stor del bestått i funderingar över vad hans mor skulle ha sagt angående olika företag som han

deltagit eller tänkt deltaga i.

– Ni måste kämpa mot begäret, unge herr Willie. Tänk på er morbror George!

Mr Braddock vändades andligen. En av de saker som gör gamla trotjänare så outhärdliga är att de så ofta är levande upplagor av familjens *chroniques scandaleuses*. Det föreföll ibland mr Braddock som om han knappast kunde ta ett steg utan att få något avskräckande exempel från någon vilsekommen stamfader kastat efter sig.

– Men hör på, sade han med svagt trots, jag vill ha champagne i kväll.

– Ni skall få fruktvin, unge herr Willie.

– Men jag avskyr fruktvin.

– Fruktvin är nyttigt för er, unge herr Willie, sade mrs Lippett bestämt.

Kontroversen avbröts genom att dörrklockan ringde. Hushållerskan lämnade rummet, och strax därpå inträdde Sleddon, hovmästaren, följd av lord Tilbury.

– Se, goddag, min käre vän, sade lord Tilbury beställsamt.

Han log så vänligt mot sin värd som hans napoleonska utseende tillät. Han tyckte riktigt om Willoughby Braddock, likaväl som han tyckte om alla rika unga män.

– Hur står det till? sade mr Braddock. Det var förfärligt vänligt av er att vilja komma trots den sena inbjudningen.

– Min käre vän!

Han talade vänligt, men han hade i själva verket blivit en smula stucken av att ha inbjudits först samma morgon. Han tyckte att hans värdighet berättigade honom till ett mera formellt och vördnadsfullt bemötande. Och fastän han hade tackat ja, vilket berodde på tidigare bekantskap med mr Braddocks kocks utomordentliga skicklighet, så hade han tyckt att en ursäkt var på sin plats och var förtjust över att den hade kommit.

– Jag frågade er först i sista stund, förklarade mr Braddock, därför att jag visste inte förrän i morse om Sam Shotter skulle kunna komma. Jag tyckte att det skulle vara trevligt för honom att få träffa er utanför kontoret, förstår ni.

Lord Tilbury böjde sitt huvud. Han fattade helt kraften hos ett dylikt argument, att vem som helst skulle tycka det vara trevligt

att få träffa honom.

– Jaså, ni känner unge Shotter?

– Ja då. Vi gick i skola tillsammans.

– En underlig ung man.

– En bussig kamrat.

– Men – eh – en smula excentrisk, eller hur?

– Ja, Sam har alltid varit "framåt", sade mr Braddock. I skolan fanns några järnstänger utanför våra sovrum i avsikt att stänga oss inne under natten, förstår ni. Sam brukade klättra över dom där och gå ner i bottenvåningen och in i föreståndarens rum.

– I vilken avsikt då?

– Åh, bara för att sitta där.

Lord Tilbury stirrade hjälplöst på sin värd. Det gick inte en dag, tycktes han dystert tänka, utan att han fick ytterligare bevis på det ytliga och ostadiga i karaktären hos den unge man som han så förhastat hade tagit hand om.

– Det förefaller mig vara ett fullkomligt fnoskigt förfaringssätt, sade han.

– Åh, jag vet inte just det, sade mr Braddock till försvar. Ser ni, då och då fanns det en cigarr eller någon tallrik med kakor kvarlämnad, och då tog Sam hand om dem. Så det var inte helt och hållet bortkastad tid.

Sleddon kom in med en bricka.

– Cocktail? sade mr Braddock och tog sig en med ett ilsket ögonkast på sin trogne tjänare, som försökte hålla brickan utom räckhåll för honom.

– Nej tack, sade lord Tilbury. Min doktor har för tillfället förbjudit mig att nyttja starka drycker. Jag har varit besvärad av en släng av gikt på sista tiden.

– Verklig otur.

– Utan tvivel är det bättre för mig att vara utan. Jag har funnit fruktvin vara en utmärkt ersättning ... Väntar ni många gäster i kväll?

– En hel del. Jag tror inte att ni känner några av dem – naturligtvis med undantag av gamle Wrenn.

– Wrenn? Menar ni redaktören för min *Hemmets Vän*?

– Ja. Han och hans systerdotter kommer. Hon bor hos honom,

som ni kanske vet.

Lord Tilbury hoppade till som om en syl hade stuckit genom dynorna på hans stol, och dessa ord hade en sådan kraftig inverkan på honom att han nästan höll på att kalla tillbaka den försvinnande Sleddon, för att, utan att tänka på medicinska varningsord, snappa åt sig den där tillbakavisade cocktailen. Ett stärkande medel av något slag syntes honom av nöden påkallat.

Mr Wrenns förklaring, given på hans kontor samma morgon som Sam hade kommit, att han inte hade någon dotter, hade fullkomligt lugnat lord Tilbury. Francie, som vanligtvis var så ofelbar i dessa saker, hade enligt hans mening misstagit sig på Sam, då hon antog att hans befintlighet på Mon Repos berodde på en önskan att vara i närheten av någon utvald flicka. Och nu visade det sig att hon hade haft rätt hela tiden.

Han stirrade fortfarande med bestörtning på sin intet ont anande värd då återstoden av middagsgästerna började anlända. De gjorde inget intryck på hans förvirrade sinne. Genom något slags dimma blev han medveten om en ung man med ett ansikte som en kanin, en annan ung man med ett ansikte som var likt en annan kanin, två små shinglade varelser, den ena blond och den andra mörk, som antingen syntes vara gifta med eller systrar till de båda unga männen, och en ensam dam som mr Braddock kallade moster Julia. Hans nåd höll sig på avstånd, begravd i sina tankar, och fraterniserade inte med någon av dem.

Så uppenbarade sig Sam och någon minut senare Sleddon, som anmälde mr Wrenn och miss Derrick, och lord Tilbury, som hade stått och tittat på en tavla borta vid fönstret, vände sig häftigt om.

I ett mindre fördomsfullt tillstånd skulle han säkert ha gillat Kay, ty i likhet med så många andra stora män hade han öga för kvinnlig fägring, och hon var särskilt tilldragande i kväll i en klänning av guldlamé, som hade överlevt kraschen på Midways. Men nu ökade denna skönhet bara hans missnöje och förfäran. Han stirrade med fasa på henne. Han stirrade så som den gamle fadern i en film stirrar på den äventyrerska ur vars klor han försöker rädda sin ende son.

I detta ögonblick hände emellertid något som sände en stråle av hopp och lycka in i hans hjärta. Sam, som hade fångats av moster Julia och motspänstigt pratat med henne under några

minuter, lyckades nu genom ett skickligt utfört sidsteppande komma utanför hennes inflytande. Han smög sig hastigt upp vid Kays sida, och lord Tilbury, som iakttog henne noga, såg hennes ansikte förvandlas till is. Hon sade några formella fraser och vände sig därpå om och började livligt prata med den ene av de båda unga männen med kaninansiktena. Och Sam, som såg ut som om han hade sprungit på en stenmur i mörkret, gick därifrån och halades genast in av moster Julia.

En härlig känsla av lugn och ro spred sig hos lord Tilbury. I sin ungdoms dagar, då han deltagit i subskriberade baler på Empress Rooms, West Kensington, hade han då och då sett det där uttrycket i sina moatjéers ansikten när han råkat trampa på deras klänningar. Han kände dess innebörd. Ett sådant uttryck kunde bara betyda en sak – att Kay, fastän hon bodde i huset bredvid Sam, inte betraktade honom som en av de trevligaste personerna i trakten. Lord Tilbury kände kort sagt att om det var någonting mellan de här båda ungdomarna, så var det ganska ensidigt, och han gick in till middagen lätt om hjärtat, beredd att avnjuta mr Braddocks utomordentlige kocks matlagning så som den förtjänade att avnjutas.

Då han sedan vid bordet fann att Kay satt till höger om honom blev han förtjust, ty han hade nu kommit att känna en varm tillgivenhet för denna förträffliga och förnuftiga flicka. Han hade för vana att aldrig prata under det han åt kaviar, men då denna hade konsumerats under högtidlig tystnad vände han sig till henne och log vänligt.

– Jag har hört att ni bor i Valley Fields, miss Derrick.

– Ja.

– Ett förtjusande samhälle.

– Mycket.

– Universitetsträdgården är mycket tilldragande.

– Jaa då.

– Har ni varit på tavelgalleriet?

– Ja, många gånger.

Fisken kom in – *sole meunière*. Lord Tilbury hade för vana att aldrig tala under fiskrätten.

– Min unge vän Shotter är, efter vad jag tror, nästan granne till er, sade han då *sole menuièren* inte längre existerade.

– Han bor i huset bredvid.

– Verkligen? Då träffar ni väl honom ofta, eller hur?

– Jag träffar honom aldrig.

– En förtjusande ung man, sade lord Tilbury och smakade på sitt fruktvin.

Kay stirrade stelt på honom.

– Tycker ni det? sade hon.

Lord Tilburys sista tvivel var borta. Han kände att allt var som allra bäst i den bästa av alla tänkbara världar. Likt någon munter festprisse ur någon av Rabelais' böcker höjde han sitt glas med en sorglös gest.

– Ett utmärkt fruktvin, Braddock, skrek han. Alldeles utmärkt.

Willoughby Braddock, som med dyster motvilja hade stirrat på sitt eget fyllda glas med den där hälsosamma drycken, stirrade på honom med pinsam tystnad, och Sam, som hade suttit butter, utan att intressera sig för en av de shinglade flickornas pladder, tog på sig att svara. Den där händelsen före middagen hade gjort honom olycklig. Dessutom hade han alldeles nyss lyckats fånga Kays blick för ett ögonblick, och den hade varit kylig och föraktfull. Han välkomnade därför detta tillfälle att förstöra någons liv, allra helst på den där gamla åsnan lord Tilbury, som borde tänka på framtiden i stället för att vara så förbaskat kärvänlig.

– Jag läste en oerhört intressant artikel om fruktvin häromdagen, sade han med en så hög och betvingande röst att en av de unga männen med kaninansiktena stannade mitt i en historia, som om han hade blivit slagen av blixten. Det råkar vara så, att bönderna i Devinshire lägger en död råtta i varje fat –

– Men min bäste Shotter!

– – för att ge det styrka, fortsatte Sam envist. Och det löjliga är att när faten sedan öppnas, så har råttorna alltid totalt försvunnit – vilket visar dryckens styrka.

Ett oartikulerat läte hördes från lord Tilbury. Han satte ifrån sig sitt glas. Mr Braddock såg ut som en som har fattat ett viktigt beslut.

– Jag läste det i Pykes *Hemmets Vän*, sade Sam. Så det måste vara sant.

– Får jag be om en smula vatten, sade lord Tilbury stelt.

– Sleddon, sade mr Braddock med stentorsstämma, ta in champagne.

– Sir? ryste hovmästaren. Han kastade en hastig blick över axeln, liksom för att söka mrs Lippetts moraliska stöd. Men mrs Lippett befann sig på sitt rum.

– Sleddon!

– Ja, sir, sade hovmästaren undergivet.

Sam hade nu helt och hållet återfått sitt soliga lynne.

– Apropå Pykes *Hemmets Vän*, sade han, följde ni mitt råd och läste den där följetongen av Cordelia Blair, lord Tilbury?

– Nej, det gjorde jag inte, sade hans nåd kort.

– Det skulle ni ha gjort. Miss Blair är en remarkabel kvinna.

Kay höjde ögonbrynen.

– Hon är en av era goda vänner, eller hur? sade hon.

– Det skulle jag knappast vilja påstå. Jag har bara träffat henne en gång.

– Men ni tog ju hand om henne så väl, hörde jag.

– Ja, jag tror nog att jag gjorde mig ganska nyttig för henne.

– Ja, jag begrep det.

– Jag gav henne uppslag till en roman, sade Sam.

En av de unga männen med kaninansiktena sade att han inte kunde förstå hur män – eller kvinnor med för resten – fick uppslag till sina romaner – eller pjäser med för resten – eller över huvud taget fick några uppslag för resten.

– Det här, sade Sam, var något som i verkligheten hände en av mina vänner.

Den andra unge mannen med kaninansiktet sade att någonting verkligt löjligt en gång hade hänt en av hans vänner. Han hade glömt bort vad det var, men det hade i varje fall då förefallit honom verkligt löjligt.

– Den här mannen, sade Sam, låg och fiskade uppe i Kanada. Han bodde i en shack.

– En vad för något? frågade den blonda, shinglade flickan.

– En hydda. Och uppspikat på en av väggarna i shacken hängde ett fotografi av en flicka, utrivet ur en illustrerad veckotidning.

– Snygg? frågade den mörka, shinglade flickan.

– Ni kan tro att hon var vacker, sade Sam hängivet. Den här

mannen tillbragte veckor i ensamhet, utan att ha en människa att tala med – utan att ha någonting som kunde avvända uppmärksamheten från det här porträttet. Följden blev att han kom att betrakta den där flickan som – nåja som en gammal vän.

– Sleddon, sade mr Braddock, mera champagne.

– Några månader senare, fortsatte Sam, kom mannen i fråga över till England. Han träffade flickan. Och eftersom han fortfarande betraktade henne som en gammal vän, så tappade han huvudet, förstår ni, och kysste henne två minuter efter det att de hade träffats.

– Det måste ha varit en äkta fullblodsidiot, anmärkte den blonda, shinglade flickan kritiskt.

– Kanske har ni rätt, medgav Sam. Men det var i alla fall vad som hände.

– Jag förstår inte var romanen kommer in, sade en av de unga männen med kaninansiktena.

– Jo, men nog förstår ni väl att flickan, som inte visste rätta förhållandet, blev alldeles ursinnig, sade Sam.

De båda unga männen med kaninansiktena tittade på varandra och skakade på huvudet. De båda shinglade unga damerna höjde beklagande på ögonbrynen.

– Prat, sade den blonda, shinglade flickan.

– Löjligt, sade den mörka, shinglade flickan. Vem tror väl nu för tiden att en flicka är en sådan idiot att hon tar illa upp om en karl kysser henne?

– Alla kysser alla nu för tiden, sade en av de unga männen med kaninansiktena djupsinnigt.

– Flickan bråkade för ingenting, sade den andre unge mannen med kaninansiktet.

– Och hur slutar romanen? frågade moster Julia.

– Den är inte slut ännu, sade Sam. Inte ännu.

– Sleddon, sade mr Braddock med en lugn, hotfull röst.

2

Det är möjligt, om man är ung och spänstig och i munter sinnesstämning, att promenera från John Street, Mayfair, till Burberry

Road, Valley Fields. Sam gjorde det. Hans sinnesstämning var ytterligt munter. Det föreföll honom, då han i minnet återkallade de nyss timade händelserna, som om han hade kunnat förmärka en glimt i Kays ögon som liknade den första vårgryningen efter en lång och hård vinter, och fastän han inte var klädd för idrottsliga bragder, så tillryggalade han de tolv kilometer som skilde honom från hemmet med en fart som framkallade hånfulla kommentarer från proletärerna utmed routen. Londonborna på Surreysidan är alltid intresserade av åsynen av någon som har bråttom, och då denne någon är klädd i frack och hög hatt, så uttrycker de sig alltid oförblommerat.

Sam hörde inte deras glåpord. Omedveten om världen rusade han fram, ilade genom Brixton, störtade genom Herne Hill och anlände till slut varm och lycklig till Mon Repos dörr.

Han öppnade och klev in och fick då se ett brev ligga på bordet i hallen.

Han öppnade det frånvarande. Stilen var honom obekant och dessutom kvinnlig.

"*Bäste mr Shotter!* – Jag skulle vara er mycket förbunden, om ni ville tillhålla er betjänt att inte kvittra åt mig uppe från träd.

Er tillgivna
Kay Derrick."

Han var tvungen att läsa detta korta meddelande två gånger innan han var i stånd att till fullo fatta dess innebörd. Men då han gjorde detta, strömmade en flod av självömkan över Sam. Han darrade av medlidande med sig själv över sin hårda lott. Här gjorde han allt som stod i mänsklig förmåga för att åstadkomma ett gott förhållande till sina grannar, och under tiden omintetgör Hash alla hans ansträngningar genom att kvittra uppe från träd från morgon till kväll. Det var bittert, bittert.

Han stod och ökade sin sjudande ilska genom en tredje genomläsning av brevet, när i riktning från köket plötsligt hördes ett långt, högljutt, kvalfullt skri. Det lät som klagan från en själ i nöd, och utan att stanna för att plocka upp hatten, som han hade tappat vid den chock detta förfärliga läte framkallat, störtade han mot köket.

– Hej, sade Hash och tittade upp från en kvällstidning. Tillbaka?

Hans saktmod förvånade Sam. Om hans öron hade sagt honom något, så hade mord blivit begånget i det här rummet för bara några sekunder sedan, och här satt denna järnmänniska och läste sportnyheterna utan att ha ett enda hårstrå på ända.

– Vad i all världen var det där?

– Vilket då?

– Det där oljudet.

– Åh, det var Amy, sade Hash.

Sams blickar vändes åt ett annat håll genom påbörjade rörelser i skuggan av bordet.

En ofantlig skepnad höll på att resa sig från golvet och visade sig vara en jättelik hund. Den slutade att resa sig, lade sitt stora huvud på bordet och började stirra på honom med drömmande ögon och rynkad panna, liksom en närsynt person som söker erinra sig ett ansikte.

– Javisst ja, sade Sam. Jaså du fick tag på honom?

– Henne.

– Vad är han – hon?

– Det vete gudarna, sade Hash enkelt. Det var ett problem som han själv förgäves hade sökt lösa tidigare på kvällen. – Jag har döpt henne efter en gammal moster till mej. Hon är en smula lik henne.

– Hon måste vara en tilldragande kvinna.

– Hon är död.

– Det är kanske så gott det, sade Sam. Han böjde sig fram och kliade djuret vänligt bakom öronen. Amy log med kvinnlig värdighet helt belåtet. Skulle du vilja påstå att det är en blodhund, Hash?

– Jag skulle inte vilja påstå att man kan svära på vad hon är.

– Ett slags kennel-cocktail, sade Sam. Det är sådana här man drömmer om då man rids av maran.

Han fick se någonting ligga på golvet, och då han böjde sig ner upptäckte han att hans närmande till hunden kommit Kays brev att glida ur handen på honom. Han tog upp det och stirrade allvarligt på Hash. Amy, som charmerats av hans tidigare uppvaktning, snörvlade likt vattnet som rinner ur badkaret.

– Hash! sade Sam.

– Um?

– Vad tusan menar du med att kvittra åt miss Derrick uppe från trän, frågade Sam barskt.

– Jag sade bara ooo-ooo, Sam, sade mr Todhunter.

– Vad sade du?

– Ooo-ooo!

– Varför i hela världen sade du ooo-ooo?

Ett stort antal atlantresor hade givit Hash kinder en teakaktig beläggning, men vid detta tillfälle lekte en svag rodnad på dem.

– Jag trodde det var tösen.

– Vilken tös?

– Husan, Clara heter hon.

– Nå, men varför skulle du säga ooo-ooo åt henne?

Åter lekte den där svaga rodnaden på Hash kinder. Inför Sams förfärade ögon såg han plötsligt rent av blyg ut.

– Jo, det är så här: Saken är den att vi är förlovade.

– Vad då?!

– Vi skall gifta oss.

– Förlovade!

– Hm! sade mr Todhunter. Och än en gång gav det där motbjudande småleendet hans anletsdrag ett så förskräckligt uttryck att till och med Naturens frikostiga gåvor i den vägen överträffades.

Sam satte sig. Denna oväntade bekännelse hade skakat honom i hans innersta.

– Du är förlovad?

– Hm!

– Men jag trodde att du avskydde fruntimmer.

– Det gör jag också – det stora flertalet.

En annan sida av saken slog Sam. Hans förvåning växte.

– Men hur kunde du ordna den saken så fort?

– Fort?

– Du kan ju inte ha träffat flickan mer än högst ett halvt dussin gånger.

Ytterligare en mystisk sak i den här romantiska historien kom för Sam. Han betraktade den store älskaren med uppriktig nyfikenhet.

– Och vad var det som var tilldragande? frågade han. Det är en sak som jag inte kan förstå.

– Hon är en söt flicka, invände Hash.

– Jag menar inte hos henne. Jag menar hos dej. Vad är det hos dej som har kommit denna stackars flicka att begå en så förhastad handling? Om jag vore flicka och du bad mej om en ros ur mitt hår, så skulle jag inte vilja ge dej den.

– Men –

– Nej, sade Sam bestämt, det är ingen idé att säga emot. Jag skulle inte vilja ge dej den. Vad såg hon hos dej?

– Jo, förstår du –

– Det kan inte ha varit ditt utseende – den saken kan vi genast bortse från förstås. Det kan inte heller ha varit din konversationstalang eller din intelligens, ty någonting dylikt har du inte. Men i så fall, vad var det?

Mr Todhunter myste blygt.

– Jo, ser du, jag har ett visst sätt, Sam – det är därpå det beror.

– Ett sätt?

– Ja!

– Vad då för slags sätt?

– Äh, bara ett sätt.

– Har du det på dej nu?

– Det har jag naturligtvis inte, sade Hash.

– Du sparar det för särskilda tillfällen, eh? Nåja, men du har ännu inte talat om hur det gick till.

Mr Todhunter hostade.

– Jo, ser du, det gick till så här: Jag fick se henne i trädgården, och då sa jag "Hej!" och då sa hon "Hej!", och så kom hon till häcken och sen kom jag till häcken, och då sa hon "Hej!" och då sa jag "Hej!", och sen kysste jag henne.

Sam starrbligade.

– Och hon tog inte illa upp?

– Tog illa upp? Varför skulle hon ta illa upp? Nej tvärtom! Det tycktes bryta isen i stället, och efter det så gick allting som smort. Och det ena ledde till det andra – förstår du?

Sam angreps av en värkande känsla av tingens orättvisa.

– Det var konstigt, må jag då säga, sade han.

– Vad är det som är konstigt?

– Ser du, jag känner en man – en kamrat – som – eh – kysste en flicka, som han just hade träffat, och hon blev ursinnig.

– Åh, sade Hash, som genast hoppade på en plausibel lösning, men då var han kanske också en kille med ett ansikte som bevara-mej-väl och med hår, som växte ut genom öronen. Det är klart att dom inte tycker om att såna där kysser dom.

Sam gick upp och lade sig. Innan han lade sig såg han sig länge och allvarligt i spegeln. Han vände sitt huvud så att ljuset föll på hans öron. Han var uppfylld av stor modfälldhet.

3

Kay låg i sin säng och funderade. Gång efter annan gav hon ifrån sig ett litet skratt. Hon kände sig förvånansvärt lycklig denna kväll. Världen föreföll henne plötsligt ha blivit intressant och trevlig. En underlig okontrollerbar känsla kom henne att sjunga.

Hon skulle under inga omständigheter ha sjungit länge, ty hon var en hänsynsfull flicka, och hon skulle snart ha kommit ihåg att det fanns folk i närheten som höll på att försöka somna. Men i verkligheten sjöng hon bara en eller annan takt, ty just som hon började hördes en dämpad knackning i väggen – en retlig knackning. Hash Todhunter älskade sin Claire, men han gick inte med på att tåla något dylikt. Han bultade tre gånger kraftigt i väggen med klacken av en sko, nummer fyrtionio.

Kay sjöng inte längre. Hon släckte ljuset och låg i mörkret med stelt ansikte.

Tystnad föll över San Rafael och Mon Repos. Och då hördes från det senares inre ett underligt, dödsförebådande tjut. Amy var hemsjuk.

Hunden Amy i farten

Den dag som följde på mr Braddocks middagstillställning grydde över en värld som var insvept i en våt, vit dimma. Klockan åtta hade denna emellertid tunnat ut till en fuktig, genomskinlig slöja,

som klängde sig fast i trädtopparna och vilade på gräset i små våta spindelvävsmönster. Och då Kay Derrick en kvart senare kom ut i trädgården hade septembersolen redan börjat slita sönder diset, antydande att en vacker dag skulle följa.

Det var en sådan där morgon som skulle ha medfört lycka och tillfredsställelse, men Kay hade vaknat med en känsla av ilsken förbittring, som det vackra vädret inte kunnat skingra. Vad som inträffat under natten hade retat henne outsägligt, och sömnen hade inte minskat hennes förargelse.

Kanske berodde detta på att hennes sömn, i likhet med de övrigas i grannskapet, hade blivit störd och därför orolig. Från midnatt till två på morgonen hade hunden Amy givit en utomordentlig imitation av tio hundar, som höll på att slitas i stycken av glödheta tänger. Vid tvåtiden hade Hash Todhunter motvilligt stigit upp, och efter att ha beväpnat sig med den i förra kapitlet omtalade skon nummer fyrtionio hade han talat förstånd med henne. Detta hade åstadkommit ett ordentligt andrum, men en kvart i tre blev ånyo ett stort antal hundar massakrerade i det inre av det okända huset Mon Repos.

Klockan tre gick Sam ner, och eftersom han var en ung man som tyckte om hundar och förstod deras synpunkter, försökte han en smula diplomati. Denna tog formen av resterna av ett fårben, och den verkade utmärkt. Amy satte i sig fårbenet och föll i en övermätt slummer, och friden sänkte sig över Burberry Road.

Kay vandrade på sandgången fylld av bittra känslor, vilka inte förbättrades av att Sam några ögonblick senare kom ut ur sitt hus, klädd i flanellbyxor och sweater. Med ryggen mot henne och ansiktet mot solen började Sam gymnastisera på ett kraftfullt och hygieniskt sätt, och Kay, som mot sin vilja blev intresserad, gick till häcken för att titta på honom. Hon var ond på honom, ty ingen flicka tycker om att få sin sång kritiserad genom bultningar i väggen, men inte desto mindre kunde hon inte helt förkväva en känsla av beundran då hon tittade på honom. Kay, som var född på landet, ville att männen skulle vara spänstiga och hurtiga, och vilka moraliska defekter Sam än hade, så var han ett fysiskt praktexemplar. Han såg ut att vara i kondition, kraftig och muskulös.

Plötsligt fick han syn på henne under några invecklade rörelser, som bland annat innehöll bålrullning. Han sträckte på sig och kom till häcken, rödblommig och rufsig och full av hälsa.

– God morgon, sade han.

– God morgon, sade Kay kyligt. Jag måste be er om ursäkt, mr Shotter. Jag är ledsen att min sång störde er i går kväll.

– Gode Gud! sade Sam. Var det ni? Jag trodde att det var hunden.

– Jag slutade genast ni bultade i väggen.

– Jag har inte bultat i väggen. Det måste ha varit Hash.

– Hash?

– Hash Todhunter, min betjänt, som lagar maten åt mig – och som kvittrar åt er uppe från trän. Jag fick ert brev och frågade honom om orsaken. Han förklarade att han hade tagit fel på er och er husa, Claire. Det är en romantisk historia. Han är förlovad med henne.

– Förlovad!

– Det var precis vad jag sade, då han berättade det för mig, och just med det tonfallet. Jag var förvånad. Jag har emellertid kommit till den slutsatsen att Hash är vad man kan kalla en "framåt" man. Han sade mig att han har ett visst sätt. Enligt hans berättelse så kysste han henne, och efter det så gick allt som smort.

Kay rodnade svagt.

– Åh! sade hon.

– Ja, sade Sam.

Det blev tyst. San Rafaels kattunge, som hade lekt i gräset, kom fram och gned sitt våta huvud mot Kays vrist.

– Ja, jag måste gå in, sade Kay. Claire ligger till sängs med sin vanliga reumatiska huvudvärk, och jag måste laga frukost åt morbror.

– Nej, måste ni det? Vill ni låna Todhunter?

– Nej tack.

– Det är kanske klokt av er. Om man undantar köttpudding så är han en urusel kock.

– Det är Claire också.

– Verkligen? Då måste det bli en titanernas kamp då de börjar laga mat åt varandra!

– Ja.

Kay böjde sig ned och kliade kattungen bakom örat, och därpå gick hon raskt mot huset. Kattungen fann, efter att ha underkastat Sam en lång och kritisk undersökning, att han erbjöd föga av intresse för en katt med livligt temperament, och försvann i galopp efter ett löv. Sam suckade och gick in för att bada.

En stund senare öppnades köksdörren till Mon Repos inifrån liksom tvingad av en oemotståndlig kraft, och hunden Amy kom ut för att ta sig en morgonpromenad.

Hundar är varelser med hastigt skiftande humör. Bara för några timmar sedan hade Amy, gripen av en outsäglig sorg över att hon måst lämna den korg där hon hade tillbragt sin flicktid – ty Hash hade för den händelse att någon intresserar sig därför, köpt henne för fem kronor av värden på Blå Ankaret i Tulse Hill – åstadkommit en förfärlig natt genom sin klagolåt. I likhet med Niobe hade hon sörjt och ville inte låta trösta sig. Men nu hade hon, om man fick döma av hennes sätt och av en viss livsglädje i hennes gång, fullständigt försonat sig med tanken på att leva ett liv i landsflykt. Hon grävde i marken och nosade på buskarna med minen hos en godsägarfru som tar sig en promenad runt domänerna. Och då Hash, som inte hade så lätt att förlåta, kastade ett ägg på henne genom köksfönstret så att det gick itu på gången framför henne, satte hon i sig innehållet lätt om hjärtat likt en som finner att dagen har börjat väl.

Det enda felet var att hon saknade sällskap. Hon var av naturen sällskaplig och längtade efter sällskap, och under några minuter strövade hon runt trädgården under letande efter dylikt. Hon hittade en snigel under ett lagerträd, men sniglar är reserverade varelser, självviska och upptagna av sina egna affärer, och denna snigel brydde sig inte ett dugg om Amy, utan drog sig tillbaka in i sitt skal med en kylig tillbakadragenhet som fullständigt uteslöt varje tanke på kamratskap.

Hon återvände till gången och blev intresserad av den träställning som befann sig tätt intill. Hon reste sig till majestätisk höjd och lade sina tassar på den och tittade över på andra sidan och greps genast av samma sinnesrörelse som Cortez, då han med sin örnblick fick syn på Stilla oceanen. Det är inte ens för mycket sagt att jämföra Amy med en väktare av himlavalvet i det ögonblick en ny planet svävar in inom hans synkrets, ty det var

inte bara en ny värld på andra sidan den där träställningen utan även en liten fascinerande kattunge, som snurrade efter sin svans, på en gräsmatta mitt i denna nya värld.

Amy hade sett nog. Hon skulle ha föredragit att ha haft en annan hund att prata med, men i brist på detta var en kattunge en utomordentlig ersättare. Hon avgudade kattungar. På Blå Ankaret hade det funnits sju stycken, som alla var hennes intima vänner och som betraktade hennes kropp som en rekreationsplats och hennes svans som tillfälligt föremål att jaga. Med hjälp av sina kraftiga bakben hävde hon sig över häcken och landade på andra sidan med en duns, som om det hade varit ett halvt ton kol som hade avlämnats, samt begav sig mot kattungen full av vänlighet. Och kattungen störtade, efter en kort, förfärad blick, i vild flykt mot häcken, klättrade via den upp i lövverket på det träd från vilket Hash Todhunter utfört sitt tidigare kvittrande.

Amy kom fram till foten av trädet och stirrade förvånat uppåt. Hon begrep ingenting av det här. Det är lika litet givet åt hundar som åt män att kunna se sig själva som andra ser dem, och hon hade inte ett ögonblick en tanke på att någonting i hennes utseende kunde vara skrämmande för en nervös ung katt. Men en hund kan inte gärna ha en blodhund-airedalefader och en grand danois-labradormoder utan att erhålla en viss fysik. Kattungen, som tittade ner genom lövverket, gratulerade sig själv till sin knappa räddning från döden och klättrade högre upp. Och i detta ögonblick kom Kay ut i trädgården.

– Hallå, hund, sade Kay. Vad gör du här?

Amy blev förtjust över att få se Kay. Hon var en närsynt hund och tog henne för dottern till värden på Blå Ankaret, som brukade ge henne mat. Hon lämnade trädet och sprang mot henne. Och Kay, som hade vuxit upp bland hundar och precis visste hur man skulle bära sig åt mot främmande sådana, tog hjärtligt emot henne. Hash, som hade skyndat ut då han fick se Amy hoppa över häcken, fann sig vara vittne till något som närmast liknade en fest med ömsesidig hjärtevärme. Amy låg behagfullt på rygg med benen i vädret, och Kay dunkade henne på bröstkorgen.

– Jag hoppas att hunden inte besvärar er, min nådiga, sade Hash på sitt bästa *preux-chevalier*-sätt.

Kay såg upp och varseblev den man som hade kvittrat åt henne

uppe från trädet. Sedan han förbundit sig att gifta sig in i San Rafael hade han upphört att vara en fiende och hade på sätt och vis kommit att höra till familjen. Hon log därför mot honom, medveten dock om en flyktig förvåning över att Claires hjärta kunde ha fångats av en varelse, som, vilka hans meriter än var, var anmärkningsvärt i avsaknad av tilltalande utseende.

– Visst inte, sade hon. Är han er?

– Hon, rättade Hash. Ja, miss.

– Hon är en snäll hund.

– Ja, miss, sade Hash utan nämnvärd uppriktighet.

– Jag hoppas bara att hon inte skrämmer min kattunge. Den är ute i trädgården någonstans. Jag hör den jama.

Amy hörde den också jama, och fortfarande i den förhoppningen att förståelse kunde åstadkommas återvände hon genast till trädet och försökte hoppa upp till dess topp. I detta försök fattades henne bara omkring sjutton meter, men hon hoppade högt nog för att sända kattungen darrande ännu högre upp.

– Oh! skrek Kay, som fattade situationen.

Hash fattade också situationen, och som han var en handlingens man vältrade han sig över häcken och sparkade Amy i bakdelen. Amy, sårad i sina innersta kvinnliga känslor, hoppade tillbaka in i sin egen trädgård, där hon stod och stirrade sorgset med framtassarna på häcken. En sådan behandling var ny för henne, ty på Blå Ankaret hade hon varit en populär kelgris, och det föreföll henne som om hon hade hamnat hos brutala medborgare. Hon gav uttryck åt en inte onaturlig harm genom att kasta tillbaka huvudet och ge ifrån sig ett långt, klagande skri likt en atlantångare i dimma. Då kattungen fick höra detta avstod den från en fundering att klättra ner och klättrade högre upp.

– Vad skall vi ta oss till? sade Kay.

– Håll tyst! vrålade Hash. Inte ni, miss, skyndade han sig att tillägga med ett ridderligt småleende. Jag talade till hunden. Han fick tag på en jordkoka och kastade den retligt på Amy, som tankfullt rynkade panna då den flög förbi men som i övrigt inte rörde sig. Amys uppträdande nu var helt och hållet likt den som har fått en plats i fonden på första bänk och som avser att behålla den. – Saken är bara den, förklarade Hash, att den där katten inte törs komma ner, därför att den är rädd för den där hunden.

Och efter att ha klarat upp vad som annars måhända förblivit ett mysterium, tog han ett grässtrå och började fundersamt tugga på det.

– Jag undrar, sade Kay, med ett inställsamt leende, om ni skulle ha något emot att klättra upp och hämta henne.

Hash stirrade häpet på henne. Hennes leende, som brukade ha sådan effekt på en del människor, lämnade honom oberörd. Det var det dummaste förslag han någonsin hört i hela sitt liv.

– Jag? sade han häpet. Menar ni mej?

– Ja.

– Klättra upp i det där trädet och hämta den där katten?

– Ja.

– Min nådiga, sade Hash, tror ni att jag är akrobat eller något dylikt?

Kay bet sig i läppen. När hon tittade över häcken fick hon se Sam närma sig.

– Är det någonting på tok? sade Sam.

Kay betraktade honom med blandade känslor. Hon hade en obehaglig känsla av att det skulle vara oklokt att sätta sig i tacksamhetsskuld till en ung man, som i så hög grad tillhörde de där som tar hela handen om man räcker dem ett finger. Men å andra sidan hördes ömkliga jamanden från kattungen, som tydligen hade försatt sig i en sådan situation att endast en duktig man kunde klara den. Hon såg tveksamt på Sam.

– Er hund har skrämt upp min kattunge i trädet, sade hon.

En våg av upprörda känslor genomströmmade Sam. Så sent som i går hade han rättat korrekturen på en novell för det förestående numret av Pykes *Hemmets Vän* – "Celias flygare" av Louise G. Boffin – och hade med överlägset maskulint förakt dragit på munnen åt det naiva i dess huvudmotiv. Celia hade grälat med sin beundrare, en ung flygofficer, och de hade sedermera försonats tack vare att denne räddat hennes kanariefågel. Sam hade tydligen i ett anfall av vansinne, under vilket hans omdöme måste ha förvirrats, ansett motivet långsökt, men nu sände han miss Boffin en tyst ursäkt, ty han insåg att hon hade fått sin inspiration ur verkliga händelser här i livet.

– Ni vill att hon skall hämtas ner?

– Ja, det vill jag.

– Låt mig klara den saken, sade Sam. Låt mig sköta den – låt mig klara den saken helt och hållet.

– Det är rysligt snällt av er.

– Visst inte, sade Sam varmt. Det finns ingenting som jag inte skulle vilja göra för er – ingenting. Jag sade mig nyss –

– Jag skulle inte göra det, sade Hash olycksbådande. Du bryter bara nacken av dej. Vi bör i stället ställa oss under trät och kvittra.

Sam rynkade pannan.

– Du tycks tro, Hash, sade han ganska förebrående, att din enda uppgift här i livet är att kvittra. Om du arbetade hälften av den tid som du nu använder till att kvittra, så skulle Mon Repos vara ett betydligt behagligare och prydligare ställe.

Han hävde sig upp i trädet och började hastigt klättra uppåt. Han klättrade så fort att han inte kunde urskilja Kays ord då hon ett ögonblick senare ropade till honom. Han klättrade ner igen.

– Vad var det ni sade? frågade han.

– Jag sade bara "Var försiktig!", sade Kay.

– Jaså! sade Sam.

Han började på nytt sin klättring. Hash följde honom med en pessimistisk blick.

– En kusin till mej bröt två revben på ett sånt här dumt företag, sade han dystert. En ljushårig kille vid namn George Turner. Han var anställd för att klippa almar hos en herre på Chigwellvägen. Två revben bröt han, förutom en massa kontusioner.

Det grämde honom att Kay inte intresserade sig för hans historia på ett sätt som dess dramatiska och mänskliga innehåll förtjänade.

– Två revben, upprepade han med hög röst. Almar är farliga. Man tror att grenarna är all right, men sätt hela kroppstyngden på dom, så brakar dom. Det är en alm som han klättrar i nu.

– Åh, var tyst! sade Kay nervöst. Hon följde Sams varje rörelse lika ömt som Celia följde sin flygares. Det såg förfärligt farligt ut.

– Det bästa vi kunde ha gjort i det här fallet hade varit att ta ett täcke och en stege och en stång och att ha hållit ut täcket och klättrat upp på stegen och petat på den där katten med stången,

precis som dom gör vid eldsvådor, sade Hash och gav därmed vår utomordentliga brandkår en oförlåtlig fläck.

– Åh! Bravo! skrek Kay.

Sam opererade nu som bäst bland grenarna i toppen av trädet, och kattungen, som inte kunde komma längre, hade just kommit inom räckhåll för hans famlande hand. Efter att misstänksamt ha betraktat honom under några ögonblick och givit ifrån sig en formell protest gentemot händelserna i form av ett ljud som från en exploderande vichyvattensflaska lät den fånga sig och gick med på att stoppas i rockfickan.

– Storartat! ropade Kay.

– Vad? hojtade Sam och tittade ner.

– Jag sade "Bravo!" vrålade Kay.

– Damen sade "Bravo!", skrek Hash med en röst som vunnit styrka genom långvarig övning med att i full orkan ropa ut att middagen var färdig. Han vände sig mot Kay och skakade dystert på huvudet med uppsynen hos en man, som har försökt att hoppas det bästa men som känner att det är lönlöst att längre visa optimism. – Det är nu som det farliga börjar, miss, sade han. Nedstigningen, menar jag. Jag vill inte påstå att det är riskfritt att klättra upp i dom där almarna – inte vad man kan kalla riskfritt; men det är vid nedstigningen som de där otäcka olyckorna händer. Min kusin höll på att klättra ner, då han bröt sina två revben och fick alla sina skråmor. George Turner hette han – en ljushårig kille, och han bröt två revben och måste sys ihop med sju stygn.

– Åh! skrek Kay.

– Jo! sade Hash.

Han talade med något av den prydliga självbelåtenheten hos en profet, som finner sina spådda olyckor komma som efter ett uppgjort schema. Halvvägs ner ur trädet hade Sam i likhet med mr Turner fått bevis på almarnas bedräglighet. Han hade förlagt sin kroppstyngd på en gren som syntes säker, kändes säker och borde ha varit säker, och den hade brustit under honom. Under ett andlöst ögonblick såg det ut som om han skulle störta ned likt Lucifer, men så fick han tag på en annan gren och hejdade sitt fall.

Denna gång höll grenen. Det var som om almen, efter att ha försökt sitt spratt och misslyckats, hade blivit modstulen. Med

känslan hos en åskådare på galleriet, när det blir pannkaka av melodramen, såg Hash sin vän och arbetsgivare nå nedersta grenen och därifrån hoppa ned på marken i säkerhet. Det återstod för andra klättrare att försöka slå George Turners rekord.

Kay tillhörde inte den sortens flickor som hade lätt för att gråta, men hon hade inte långt till tårarna nu. Hon tog den uppskrämda kattungen ur Sams ficka och satte ner den på gräsmattan, där den omedelbart gjorde ett nytt försök att klättra upp i trädet. Hindrad i detta störtade den till kolkällaren och försvann ur San Rafaels sällskapsliv till sent på kvällen.

– Era stackars händer! sade Kay.

Sam betraktade förvånat sina handflator. I upphetsningen över den utförda klättringen hade han inte lagt märke till skadan.

– Det är ingen fara, sade han. Bara några skrubbsår.

Hash gick inte med på detta lättvindiga bagatelliserande.

– Ja! sade han, och innan du vet ordet av så får du smuts i dem och dör i stelkramp. Jag hade en morbror som fick smuts i ett sår, och tre dagar senare köpte vi sorgkläder efter honom.

– Oh! flämtade Kay.

– I verkligheten var det bara två och en halv, sade Hash. Ty han drog sin sista suck på eftermiddagen.

– Jag skall springa och hämta ett handfat och en svamp, sade Kay förskräckt.

– Det är förfärligt snällt av er, sade Sam. O kvinna, tänkte han, i stunder av fröjd, osäker, skygg och sällan nöjd; när sorgen och smärtan är här, en tjänande ängel du är.

Och det var nära att han sagt det också.

– Det behöver ni visst inte göra, miss, sade Hash. Det är mycket enklare för honom att följa med mej in och hålla händerna under vattenkranen.

– Kanske det skulle vara bättre, medgav Kay.

Sam betraktade sin praktiske tjänare med något av den avsmak som hans kokkonst då och då hade kommit att framträda hos gourmanderna i *Aramintas* skans.

– Du tycks inte ha något vidare bråttom i dag, eller hur Hash? sade han kyligt.

– Förlåt?

– Jag tycker att du tar livet ganska lätt. Varför arbetar du inte

en liten smula då och då? Om du inbillar dig att du är en av liljorna på marken, så titta dig i spegeln och rätta till den föreställningen.

Hash sträckte på sig, sårad.

– Jag har bara stannat här för att hjälpa till och för att uppmuntra, sade han stelt. Nu då faran är över finns det ingenting som kan hålla mej kvar här.

– Ingenting, instämde Sam vänligt.

– Jag tänker gå nu.

– Du hittar ju vägen, sade Sam. Han vände sig till Kay.

– Hash är en idiot, sade han. Att hålla dem under vattenkranen, kan man tänka. Dessa händer är i största behov av omsorgsfull skötsel.

– Det har ni kanske rätt i, instämde Kay.

– Absolut, sade Sam.

– Skall vi gå in då?

– Utan ett ögonblicks dröjsmål, sade Sam.

– Så där ja, sade Kay ungefär tio minuter senare. Jag tror att det här skall duga.

En utomordentligt skicklig läkares största ansträngningar skulle inte ha kunnat framkalla större beundran hos hennes patient. Sam betraktade sina tvättade och häftplåsterförsedda händer med nästan extatisk beundran.

– Ni har haft stor övning i sådant här, sade han.

– Nej.

– Har ni aldrig varit sjuksköterska?

– Aldrig.

– Då, sade Sam, är det här fullkomligt fenomenalt. Här har vi ett sådant där fall av medfödd begåvning. Ni har kanske räddat mitt liv. Visst har ni det! Tänk på vad Hash sade beträffande stelkramp.

– Men jag trodde att ni tyckte att Hash var en idiot.

– Ja, på sätt och vis, sade Sam. Men i vissa fall har han ett verkligt sunt förnuft. Han –

– Kommer ni inte ganska sent till kontoret nu?

– Till vad då? Jaså. Jo, jag måste kanske tänka på att ge mig i väg. Men jag måste äta frukost först.

– Skynda er i så fall. Morbror kommer att undra vad det har

blivit av er.

– Kanske det. Er morbror är en förtjusande människa!

– Ja, inte sant. Adjö.

– Jag kan inte minnas att jag någonsin har träffat en människa som jag värderar så mycket.

– Det kommer att glädja honom att höra.

– Så vänlig.

– Ja.

– Så tålig mot mig.

– Jag antar att han är tvungen att vara det.

– Det är ett nöje att få arbeta tillsammans med en sådan man.

– Om ni skyndar er, så får ni tillfälle att arbeta med honom så mycket tidigare.

– Ja, sade Sam. Ja – eh – är det någonting som jag kan framföra till honom?

– Nej tack.

– Ah! Men hör på här, sade Sam. Skulle ni inte vilja komma och äta lunch med mig någonstans i dag?

Kay tvekade. Så föll hennes blick på de där omplåstrade händerna, och hon veknade. När allt kommer omkring så måste en ung flicka, då en ung man för hennes skull har visat hjältemod, göra samma sak gentemot honom.

– Gärna, sade hon.

– Savoys grill 1.30?

– Utmärkt. Tar ni morbror med er?

Sam ryckte till.

– Jaa – eh – det vore kanske en god idé, eller hur?

– Åh, jag glömde ju bort att han skall äta lunch på Publicistföreningen med en herre i dag.

– Skall han det? sade Sam. Är det verkligen sant?

Hans tillgivenhet och aktning för mr Matthew Wrenn växte i en nästan oroväckande hög grad. Han återvände till Mon Repos med en känsla av att det var existensen av män sådana som Matthew Wrenn som vederlade den rådande pessimismen beträffande människosläktets framtid.

Kay däremot, i sin egenskap av ersättare för Claire Lippett, som just utfärdat en bulletin innebärande att den nervösa huvudvärken höll på att ge med sig och att hon hoppades vara på benen

framemot middagen, begav sig in för att städa i huset. I vanliga fall avskydde hon detta slags arbete, men i dag upplivades hon av en underlig glädjekänsla. Hon fann att hon såg fram emot lunchen på Savoy med samma förväntan som hon som barn sett fram emot en bjudning. Då det bjöd henne emot att sätta denna känsla i samband med en ung man, som hon dagen förut tyckt hjärtligt illa om, intalade hon sig att det var tanken på att än en gång få njuta av förstklassig mat i en trevlig omgivning som hade vållat hennes förtjusning. Ända till för en kort tid sedan hade hon intagit sin lunch hos mrs Winnington-Bates, och på samma sätt som hos förstklassiga tuggummin satt smaken ännu kvar.

Hon avslutade sitt arbete i matsalen och begav sig in i vardagsrummet. Här tilldrog sig hennes fotografi på spiselfrisen hennes uppmärksamhet. Hon tog det därifrån och stod och stirrade tankfullt på det.

En skarp dubbelknackning på ytterdörren avbröt hennes funderingar. Det var brevbäraren, som kom för andra gången den dagen, och han knackade därför att bland breven till San Rafael fanns ett till Kay, på vilket avsändaren hade glömt att sätta på frimärke. Kay betalade portot och tog brevet med sig till vardagsrummet i förhoppning om att dess innehåll skulle vara värt utlägget.

Efter att ha läst det ansåg hon att det var värt det. Brevet var från Willoughby Braddock; och mr Braddock, som både skrev och uttryckte sig illa, önskade veta om Kay kunde gå med på att gifta sig med honom.

Diskussion vid ett lunchbord

Hallen till Savoys grill, som ligger vid Savoy Court, är en plats som lämpar sig för stilla meditation; och Kay, som kom dit tjugo minuter över ett, var glad över att hon var tidig. Hon var i behov av ensamhet, och hon var ledsen över att Sam om tio minuter skulle komma och beröva henne den. Ända sedan hon fått brevet hade hon funderat över fallet Willoughby Braddock, men hade ännu inte lyckats fatta något beslut vare sig för eller emot honom.

På hans plussida stod det förhållandet att han hade varit en angenäm del av hennes liv så långt tillbaka hon kunde minnas. Hon hade plundrat fågelbon tillsammans med honom på vårkvällarna, hon hade spelat barnaårens enkla kortspel med honom under vinterkvällarna, och hon hade – såsom förut omtalats – suttit uppe i träd och med ytterlig skärpa kritiserat hans vana att använda nattsockor. Sådana saker är betydelsefulla. Genom att gifta sig med Willoughby skulle livet ovedersägligt bli en lugn fortsättning på vad som varit. Å andra sidan –

– Hallå!

En ung man, som just kommit in i hallen, hade stannat framför henne. Ett slag trodde hon att det var Sam som kom för att föra henne in till festligheterna; men sedan hon slitit sig ur sina tankar såg hon upp och varseblev den där skamfläcken på samhället, Claude Winnington-Bates.

Han såg på henne med den där sortens fåraktiga fräckhet man finner hos en man, som oförmodat stöter ihop med en flicka som i en inte alltför avlägsen forntid har givit honom ett blått öga med en tjock volym innehållande teologiska funderingar. Han var en lång och smal ung man, klädd enligt modets alla lagar. Hans mun var liten och knipslug, hans blickar fladdrade med ett slags idiotisk listighet, och hans hår, som betäckte hans huvud i en hel serie av vågor eller terrasser, sken av den pomada som användes av stadens unga män. En förfärlig syn.

– Hallå, sade han. Väntar ni på någon?

Under ett kort ögonblick önskade Kay att åren kunde rulla bakåt, så att hon kunde få säga några av de saker som hon hade sagt till Willoughby Braddock den där sommarmorgonen då nattsockorna hade kommit på tal dem emellan. Nu var hon kommen till en ålder där diskretion var en hederssak, och eftersom hon därför var avstängd från ett dylikt träffande uttryckssätt, nöjde hon sig med att stirra rakt igenom honom utan att säga ett ord.

Behandlingen var inte effektiv. Claude satte sig bredvid henne på soffan.

– Hör ni, sade han, det är ingen idé att vara så där lättstött. Jag menar –

Kay övergav sin tysta behandling.

– Mr Bates, sade hon, kommer ni ihåg en skolkamrat vid namn

Shotter?

– Sam Shotter? sade Claude förtjust över hennes pratsamhet. Javisst gör jag det. Jag kommer visst ihåg Sam Shotter. En ganska ruskig typ. Jag träffade honom häromnatten, och han var absolut –

– Han kommer hit om en eller annan minut. Och om han finner er sittande på den här soffan och om jag talar om att ni har besvärat mig, så sliter han er antagligen i småbitar. Om jag vore som ni, så skulle jag gå.

Claude Bates gick. Detta verb uttrycker i själva verket knappast hastigheten i hans förflyttning. Ena minuten satt han och vaggade på soffan och den andra var rummet absolut fritt från honom. Kay, som sneglade in i grillen, såg honom sjunka ned i en stol och torka pannan med en näsduk.

Hon återvände till sina tankar.

Händelsen med Claude hade givit dem en ny riktning; eller rättare sagt den hade tydligt kommit henne att betänka det som hon förut haft i baktanke – Willoughby Braddocks finansiella ställning. Willoughby Braddock var en mycket förmögen man; den kvinna som blev mrs Willoughby Braddock skulle bli en mycket rik kvinna. Det vill säga, hon skulle automatiskt stiga in i en samhällsklass där Claude Bates och hans gelikars uppträdande inte längre skulle verka störande. Och detta var utan tvivel ytterligare ett plus för mr Braddock.

Dessutom var Willoughby rik på rätt sätt, på ett sätt som förde tanken till Midways, en rikedom som hörde ihop med gamla fina hus och gamla underbara parker och det engelska lantlivets alla behag. Han kunde skänka henne det liv som hon växt upp i och som hon älskade. Men å andra sidan –

Kay satt och stirrade tankfullt framför sig och såg plötsligt Sam skynda in genom svängdörren.

– Jag kommer väl inte för sent? sade Sam ängsligt.

– Nej, det tror jag inte.

– Kors då. Kors en sådan underbar dag!

Han förde henne högtidligt in i grillen fram till ett bord vid fönstret, som vette ut mot den öppna platsen. En rockvaktmästare, som tyst hade smugit sig efter dem, tog hans hatt och käpp med minen hos en leopard som just har dödat ett läckert byte.

– Han ser trevlig ut, sade Sam och följde honom med gillande blickar.

– Ni tycks tycka om allt och alla i dag.

– Det är just vad jag gör. Det här är den mest fantastiskt glada dag som det här året har haft, och det kan ni skriva upp. Nå, vad får det lov att vara?

Efter att ha avslutat sin beställning, vilken han gjort slösaktigt, lutade sig Sam fram och stirrade förtjust på sin gäst.

– Kors! sade han hänryckt. Jag vågade aldrig tro, då jag satt i den där kojan och tittade på ert fotografi, att jag ett par månader senare skulle luncha med er på Savoy.

Kay var en smula förvånad. Hennes korta bekantskap med honom hade lärt henne att Sam var en man med ett rakt på sak gående sätt, men hon hade aldrig trott att han skulle gå så rakt på sak. I hans ordförråd tycktes det inte finnas några sådana ord som "förtegenhet" och "finkänslighet".

– Vad var det för en koja? frågade hon och kände sig nästan som en brandsoldat som vänder en trasig slang mot ett häftigt brinnande magasin fullt av sprängämnen.

– Ni vet nog inte var den ligger. Det är den tredje på vänster hand då man kommer in i Kanada.

– Är ni förtjust i att fiska?

– Ja. Men om ni inte tycker illa vara, så talar vi om något annat. Låt oss prata om det där fotografiet.

– Ni håller på att prata om ett fotografi, och jag har inte en aning om vad ni menar.

– Det där porträttet som jag talade om vid middagen häromdagen.

– Jaså, det där som en vän till er fann – av någon flicka.

– Det var inte en vän; det var jag själv. Och det var inte någon flicka; det var ni.

Här avbröt kyparen samtalet i det han kom med *hors d'œuvres*. Kay drog ut på tiden med att välja, men detta hindrade inte att hennes värd höll sig till sitt valda samtalsämne. Kay började ana att ingenting annat än en jordbävning skulle kunna göra det, och kanske inte heller en jordbävning, för så vitt den inte totalt ödelade hela grillen.

– Jag kommer så väl ihåg första gången jag såg det där porträt-

tet.

– Jag undrar vilket det var, sade Kay liksom av en händelse.

– Det var –

– Bara det inte var det där, där jag sitter som tvåårs tös i ett havsmussleskal, så gör det detsamma.

– Det var –

– Man påstod att om jag var riktigt snäll och satt riktigt stilla, så skulle jag få se en fågel komma ut ur kameran. Jag tror inte att det gjorde det. Och varför man lät mig uppträda i en sådan kostym ens vid två års ålder, kan jag inte förstå.

– Det var det där kortet av er, där ni står ridklädd bredvid er häst.

– Jaså, det där? ... Jag tror jag vill ha ägg i alla fall.

– Ägg? Vad då för ägg?

– Ja, inte vet jag. Œ*ufs à la* någonting, vad det nu var.

– Stopp! sade Sam. Han talade som en som trevar sig fram genom en labyrint. – På ett eller annat sätt har vi kommit att tala om ägg. Jag vill inte tala om ägg.

– Men jag är inte säker på att det var à la någonting. Jag tror det var *œufs marseillaises*, sade Kay fundersamt. Vill ni i varje fall vara snäll och kalla på kyparen och säga ägg.

Sam kallade på kyparen och sade ägg. Kyparen tycktes inte bara förstå utan föreföll även belåten.

– Första gången jag såg det där fotografiet – återtog han.

– Jag undrar varför man kallar de där äggen för *œufs marseillaises*, sade Kay fundersamt. Tror ni att det är ett särskilt slags ägg som man har i Marseille?

– Det kan jag inte säga, sade Sam. Ser ni, jag är inte särskilt intresserad av ägg.

– Har ni någonsin varit i Marseille?

– Ja. Jag for dit en gång med *Araminta*.

– Vem är Araminta?

– *S/S Araminta*. En lastångare som jag har gjort ett par resor med.

– Så lustigt! Berätta om era resor med *Araminta*.

– Det är ingenting att berätta om.

– Var det där som ni träffade den här Hash?

– Ja. Han var kock. Blev ni inte förvånad, sade Sam som

plötsligt återfann tråden, då ni fick höra att han var förlovad med Claire?

– Jo, sade Kay och hon ångrade att hon hade intresserat sig för lastångare.

– Det bevisar bara –

– Jag antar att största nackdelen med att resa med sådana där små båtar är maten. Det är svårt att få färska grönsaker, förmodar jag – och ägg.

– Livet är inte enbart ägg, sade Sam förtvivlad.

Hovmästaren, en faderlig man, stannade vid bordet och frågade om damen och herrn var nöjda med allting. Damen svarade glatt att allting var perfekt. Herrn mumlade.

– Man är kolossalt tillmötesgående här, sade Kay. De får en att känna att man är omtyckt.

– Om de inte var vänliga mot er, sade Sam hotande, så borde de skjutas. Och jag skulle vilja se den människa som inte är förtjust i er.

Kay började få en känsla av nederlag, precis som en teknisk boxare som under flera ronder har hållit en sluggande motståndare från livet men som plötsligt börjar tröttna.

– Första gången jag såg det där fotografiet, sade Sam, var en kväll då jag kom hem utröttad efter en dagslång fisketur.

– Apropå fisk –

– Det var ganska mörkt i kojan, ty det stod bara en fotogenlampa på bordet, så jag lade inte märke till det i början. Men när jag så rökte efter middagen fick jag syn på något som satt spikat på väggen. Jag gick dit för att se efter vad det var, och jag höll faktiskt nästan på att tappa lampan!

– Varför?

– Varför? Därför att jag fick en sådan chock.

– Var det så förfärligt?

– Så älskligt, så strålande, så vackert, så underbart.

– Jag förstår.

– Så himmelskt, så –

– Verkligen? Därborta sitter Claude Bates.

Dessa ord hade en sådan elektrisk inverkan på hennes partner att det föreföll Kay att hon till slut hade funnit ett ämne som kunde leda bort hans tankar från andra och oroande samtalsäm-

nen. Sam blev ilsket röd; hans ögon fick en hård glans; hans käke sköt fram; han kämpade efter ord.

– Den parasiten! Den knölen! Den fähunden! Den ormen! Det avskummet! Den drummeln! Den lymmeln! skrek han. Var är han?

Han svängde sig runt i stolen, och efter att ha upptäckt sin barndomskamrat stirrade han på nacken av Claudes vågiga och skinande huvud med hätsk uppsyn. Därpå tog han upp ett stenhårt franskt bröd och vägde det belåtet i handen.

– Ni får inte!

– Bara det här!

– Nej!

– Ja då så.

Sam lade resignerat ifrån sig det franska brödet. Kay stirrade förfärad på honom.

– Jag hade ingen aning om att ni tyckte så illa om honom!

– Man borde bryta nacken av honom.

– Har ni inte förlåtit honom för att han stal marmeladsmörgåsar i skolan?

– Det har ingenting att göra med marmeladsmörgåsar. Om ni verkligen vill veta varför jag hatar och avskyr det där lilla krypet, så är det därför att han hade djärvheten – fräckheten – förmätenheten – slyngelaktigheten att – att – eh – han kvävdes – att kyssa er. Fan skall ta honom! sade Sam, som fullkomligt glömde bort alla föreskrifter i böckerna för umgängeskonst beträffande det passande språket i närvaro av det täcka könet.

Kay kippade efter andan. Det är alltid pinsamt för en flicka att finna att händelser som hon ansett vara i allra högsta grad privata plötsligt av allt att döma kommit till allmänhetens kännedom.

– Hur kan ni veta det? flämtade hon.

– Det talade er morbror om i morse.

– Det hade han ingen orsak till.

– Ja, men han gjorde det i alla fall. Och därför vill jag fråga er en sak, sade Sam, och det är – vill ni gifta er med mig?

– Om jag vill vad för något?

– Gifta er med mig.

För ett ögonblick stirrade Kay tyst på honom; därpå kastade hon huvudet tillbaka och gav ifrån sig ett kort, hårt skratt, vilket

kom en lunchgäst vid ett närbeläget bord att sticka sig i kinden med en ostrongaffel. Lunchgästen stirrade förebrående på henne. Det gjorde Sam också.

– Det tycks roa er, sade han kyligt.

– Visst roar det mig, sade Kay.

Hennes ögon glittrade, och den där lilla gropen på kinden, som i så hög grad hade upptäckt Sams beundran på fotografiet, hade blivit en större grop. Han vädjade till henne på samma sätt som hunden Amy hade gjort i trädgården på morgonen.

– Jag förstår inte varför, sade Sam. Det finns ingenting lustigt i den saken. Det är vidrigt att ni skall behöva gå omkring överlämnad på nåd och onåd åt varenda slyngel, som beslutar sig för att förolämpa er. Bara tanken på att en herre med permanentat hår har panna att –

Han tystnade. Han kunde helt enkelt inte utsäga det där förfärliga ordet igen.

– – kyssa mig? sade Kay. Nåja, men det gjorde ju ni också.

– Det var en annan sak, sade Sam med värdighet, Det var – eh – nåja, kort sagt så var det en helt annan sak. Faktum kvarstår att ni behöver någon som ser om er, som skyddar er.

– Och ni erbjuder er chevalereskt att göra det? Det måste jag säga är förfärligt vänligt av er, men – nåja, tycker ni inte att det är ganska vansinnigt?

– Jag kan inte finna något vansinnigt i det.

– Hur många gånger har ni träffat mig i ert liv?

– Tusentals!

– Vad menar ni? Åh, jag glömde fotografiet. Men kan man verkligen räkna med fotografier?

– Ja.

– Mitt kan ju inte ha betytt så mycket, då det första ni gjorde var att berätta det för er vän Cordelia Blair och säga att hon kunde skriva en novell om det.

– Det gjorde jag inte. Det sade jag bara vid middagen för att – för att få tillfälle att tala om det! Som om jag skulle drömma om att tala om er med någon annan! Och dessutom är hon inte min vän.

– Men ni kysste henne ju.

– Jag kysste henne inte.

– Morbror påstår bestämt att ni kysste henne. Han sade att han hörde gräsliga ljud av bohemartat levnadssätt ute i yttre rummet på kontoret, och sedan kom ni in och talade om att damen var tröstad.

– Er morbror pratar alldeles för mycket, sade Sam dystert.

– Det är precis vad jag tyckte alldeles nyss. Men om han berättar mina hemligheter för er, så är det bara rätt att han berättar era hemligheter för mig.

Sam svalde någonting konvulsiviskt.

– Om ni verkligen vill veta vad som hände, så skall jag tala om det för er. Jag kysste inte alls den där förfärliga fågelskrämman Blair. Hon kysste mig.

– Vad säger ni!

– Hon kysste mig, upprepade Sam hårdnackat. Jag hade smickrat henne alldeles kolossalt, och talat om hur mycket jag beundrade hennes verk, och plötsligt sade hon "Oh, ni söta gosse!" och slängde sina äckliga armar runt halsen på mig. Vad kunde jag väl göra? Jag kunde ju ha givit henne en upper-cut då hon störtade sig över mig, men något annat sätt att hejda henne fanns inte.

Kays ansikte fick ett förfärat och medlidsamt uttryck.

– Det är avskyvärt, sade hon, att ni skall behöva gå omkring överlämnad på nåd och onåd åt varenda kvinnlig romanförfattare som beslutar sig för att förolämpa er. Ni behöver någon som ser om er, som skyddar er –

Sams värdighet, som aldrig varade så länge, sjönk ihop.

– Ni har rätt, sade han. Nå, men i så fall –

Kay skakade på huvudet.

– Nej tack, jag aspirerar inte. Er vän Cordelia Blair må säga vad som helst i sina böcker, men en flicka gifter sig inte med herrar som hon endast har träffat två gånger.

– Det här är fjärde gången ni träffar mig.

– Ja, inte ens efter fyra gånger.

– Jag har en bekant i Amerika, som träffade en flicka på en bjudning en kväll och gifte sig med henne morgonen därpå.

– Och så skildes de efter en vecka, kan jag tänka mig. Nej, mr Shotter –

– Ni kan väl kalla mig Sam.

– Jag antar att jag är tvungen efter det här. Nej, Sam, jag vill inte gifta mig med dig. Men tack så mycket för att du frågade.

– För all del.

– Jag känner dig inte tillräckligt väl.

– Jag känner det som om jag hade känt dig i hela mitt liv.

– Gör du det?

– Jag känner det som om vi hade blivit bestämda för varandra ända sedan tidernas begynnelse.

– Kanske du var kung i Babylon och jag en kristen slavinna.

– Det skulle inte förvåna mig. Och dessutom skall jag tala om en annan sak för dig. Medan jag var i Amerika, innan jag drömde om att resa till England, så sade en spågumma mig att jag inom kort skulle företa en lång resa, vid vars slut jag skulle träffa en vacker flicka.

– Du tror väl inte på vad sådana där spågummor säger?

– Jo, allting annat som den här sade mig var absolut sant.

– Jaså?

– Ja. Hon sade att jag hade ett sällsynt spirituellt sätt och en gedigen karaktär och att alla tyckte om mig; men att folk som träffade mig första gången inte kunde riktigt värdesätta mig –

– Jo, det gjorde jag meddetsamma.

– – därför att jag ägde sådana dolda djup.

– Jaså, var det orsaken?

– Ja, där ser du ju själv.

– Sade hon dig ingenting annat?

– Någonting om att akta mig för en mörk man, men i övrigt ingenting av betydelse. Jag anser det emellertid vara värt sina två kronor.

– Sade hon att du skulle komma att gifta dig med den där flickan?

– Ja, det gjorde hon – uttryckligen.

– Efter vad jag kan förstå, så vill du alltså att jag skall gifta mig med dig för att du inte skall behöva anse den där tvåkronan som bortkastad. Är det inte så?

– Inte riktigt. Du förbiser det förhållandet att jag älskar dig. Han tittade förebrående på henne. Skratta inte.

– Skrattade jag?

– Ja, det gjorde du.

– Förlåt mig. Jag borde inte skämta med en stark mans kärlek, eller hur?

– Du bör inte skämta med någons kärlek. Kärleken är en underbar känsla. Den kommer till och med Hash att för ett ögonblick bli nästan vacker, och det vill säga en hel del.

– När skall den komma dig att bli vacker?

– Har den inte gjort det?

– Inte ännu.

– Du måste ge dig till tåls.

– Jag skall försöka, och låt oss under tiden resonera klart. Vet du vad en flicka i en av Cordelia Blairs berättelser skulle ha gjort i mitt ställe?

– Någonting uridiotiskt, antar jag.

– Visst inte. Hon skulle göra någonting mycket vackert och rörande. Hon skulle titta mannen djupt in i ögonen och le med en skälvning och säga: "Jag är ledsen – så ledsen. Ni har givit mig den vackraste komplimang en man kan ge en kvinna. Men det går inte. Skall vi inte bli vänner i stället – bara goda vänner?"

– Och han skulle rodna och bege sig i väg till Afrika, antar jag?

– Nej då. Jag antar att han skulle vänta och hoppas att hon en dag skulle ändra sig. Det gör flickor ofta, ser du.

Hon log och räckte fram handen. Sam tog den med en iskall blick på hovmästaren, som han tyckte stod alldeles för nära och såg alldeles för faderlig ut. Han gjorde mer än så – han kramade den. Och en äldre herre med napoleonskt utseende, som hade lunchat med ett statsråd i stora matsalen och nu promenerade på den öppna platsen på återväg till sitt kontor, såg händelserna genom det stora fönstret och stannade lamslagen.

Han stod där en lång stund och bara gapade. Han såg Sam le. Han såg Sam hålla hennes hand. Och då föreföll det honom som om han hade sett nog. Han avstod från sin föresats att promenera till Fleet Street och hejdade en bil.

– Där är lord Tilbury, sade Kay och tittade ut.

– Jaså? sade Sam. Han intresserade sig inte för lord Tilbury.

– Han är på väg tillbaka till arbetet, antar jag. Är det inte på tiden för dig också?

– Kanske det. Vill du inte följa med och få dig en pratstund med din morbror?

– Jag kanske tittar in litet senare. Först måste jag gå till stadsbudskontoret på Northumberland Avenue och skicka i väg ett brev.

– Viktigt?

– Ja, det är det verkligen, sade Kay. Willoughby Braddock har bett mig göra en sak, som jag finner att jag inte kan göra nu längre.

Lord Tilbury anställer en medhjälpare

1

Fastän lord Tilbury inte hade sett mycket av vad som försiggick mellan Kay och Sam vid lunchbordet, så hade han dock sett tillräckligt; och under bilfärden tillbaka till Tilbury House var han fylld av bittra och hårda tankar över den moderna flickans dubbelhet. Här var då en, som vid ett sammanträffande på en viss middag hade förklarat på det allra bestämdaste att hon innerligt avskydde Sam Shotter. Och redan dagen därpå satt hon och lunchade med samme Sam Shotter, log mot samme Sam Shotter och tillät samme Sam Shotter att trycka hennes hand. Lord Tilbury fann detta mycket sorgligt, och den enda plausibla lösning han kunde finna var att flickans synbarliga motvilja mot Sam Shotter kvällen förut hade berott på något tillfälligt kärleksgräl, ty hans tidningar var fulla av historier, både i form av noveller och följetonger, som inte handlade om någonting annat. O, kvinna, kvinna! var lord Tilburys tanke om saken.

Han insåg att han befann sig i en sällsynt svår belägenhet. Han hade redan tidigare förklarat för sin syster Frances vid Sams första besök på Mammoths Bokförlagsaktiebolag att en viss taktfullhet och diplomati var nödvändig vid behandlingen av den här unge mannen. Under sitt besök i Amerika hade han inte varit i stånd att fastställa hur högt i gunst Sam stod hos sin morbror. Lord Tilbury hade fått det intrycket att morbrodern var förtjust i honom. Om därför några misshälligheter mellan Sam och Mammoths Bokförlagsaktiebolag skulle leda till en brytning, så kunde

man förvänta att mr Pynsent skulle ta sin systersons parti, och detta skulle vara ödesdigert. Därför måste alla åtgärder, som erfordrades för att omintetgöra den unge mannens kärleksaffär, vidtagas omedelbart och i smyg.

Lord Tilbury betvivlade inte ett ögonblick att sådana åtgärder måste vidtagas. Det enda mått han hade vid bedömandet av sina medmänniskor var pengar, och han skulle ha funnit det löjligt att förmoda att Kays charm och inre egenskaper skulle kunna uppväga det förhållandet att hon inte ägde ett enda öre. Han tog för givet att mr Pynsent skulle hålla med honom i det fallet.

Under sådana omständigheter pinades han av sin egen hjälplöshet. Han vandrade fram och tillbaka i rummet i en dyster sinnesstämning. Det första steget i fälttåget måste givetvis bli att bevaka Sams rörelser för att utröna i vad mån denna förfärliga historia gick framåt. Men Sam bodde i Valley Fields och han bodde i London. Vad han behövde, sade sig lord Tilbury under det han vandrade fram och tillbaka på mattan med tummarna instoppade i ärmhålorna, vilket var en vana hos honom medan han funderade, var en medhjälpare. Men vad för slags medhjälpare.

En detektiv. Men vad för slags detektiv? En väl ackrediterad spion, som, på ett eller annat sätt placerad i den unge mannens hus, kunde se och lyssna samt dagligen rapportera angående Sams förehavanden.

Men vilken spion?

Men så plötsligt under den fortsatta vandringen fick lord Tilbury en ypperlig idé. Det kom för honom att ett dylikt uppdrag var som gjort för unge Pilbeam.

Bland det otal tidningar som fanns i Tilbury House var även den populära veckotidningen *Societetskryddor*, ägnad att spridas bland den enkla och sensationshungriga Londonbefolkningen och redigerad av en ung man, som ägaren av Mammoths Bokförlagsaktiebolag sedan länge hade ansett för en av sina bästa och mest lovande medarbetare – Percy Pilbeam, helt visst den mest företagsamma mänskliga vessla som någonsin skrivit en artikel om "Vad Ni Bör Veta – Vet Ni Det?". Unge Pilbeam skulle säkert sköta den här saken på det sätt som den borde skötas.

Det var ett slags uppdrag som han hade haft förut och då utfört

med stor framgång, tänkte lord Tilbury och återkallade i minnet hur Percy Pilbeam för några månader sedan för att skaffa material åt sin tidning hade tagit plats som betjänt i en fin familj – varvid det djärva företaget resulterade i den utmärkta serien "Herrgårdsskvaller", som betytt så mycket för *Societetskryddors* spridning på landsbygden.

Han hade redan handen på ringklockan för att kalla till sig sin unge medarbetare, då han slogs av en förfärlig misstanke, och i stället för att sända efter Percy Pilbeam sände han efter Sam Shotter.

– Hör på, Shotter, jag – jo – Ni känner väl händelsevis inte unge Pilbeam? sade hans nåd.

– Redaktören för *Societetskryddor*?

– Ja.

– Jag känner honom till utseendet.

– Jaså, ni känner honom till utseendet? Aha? Ni känner honom, vad? Jaså. Jaha. Jag undrade bara. En synnerligen trevlig ung man. Ni borde odla hans bekantskap. Det var allt, Shotter.

Med en flyktig misstanke om att skötseln av detta stora företag hade varit för mycket för hans arbetsgivare återvände Sam till sitt arbete; och lord Tilbury vandrade till fönstret, där han ställde sig och stirrade ut, ånyo ett rov för dystra tankar.

Det förhållandet att Sam kände till Pilbeam var just en av de små bagateller som så ofta omintetgör stora fältherrars geniala planer, och det kom hans nåd att känna sig rådlös. Pilbeam var en man som han kunde ha litat på då det gällde en sådan här affär, och nu, då han var ur räkningen, var skulle en likvärdig medhjälpare stå att uppbringa?

Just vid detta moment i hans funderingar kom hans blickar, som hade irrat utan mål, att falla på fönstret mittemot, där man kunde läsa:

TILBURYS DETEKTIVBYRÅ, u. p. a.

J. Sheringham Adair, Mgr.

Stor och duglig stab.

Det var vad som stod på fönstret, och lord Tilbury läste och läste

det omigen med uppspärrade ögon. Det kom honom att känna sig som om en bön omedelbart hade gått i uppfyllelse.

Några sekunder senare hade han fått tag i sin hatt, och utan att stanna och vänta på hissen störtade han nedför trapporna likt en stenget i Alperna, som hoppar från klippspets till klippspets. Han kom ner i hallen, och med en fart som var nästan farlig för en man med hans gestalt och stillasittande vanor, susade han över gatan.

2

Fastän det aldrig hade varit några klienter på *Tilburys detektivagentur* med undantag av en kvinna, som hade förlorat sin pekingeser, så var det Chimp Twists vana att dagligen besöka kontoret och stanna där en eller annan timme på eftermiddagen. Om man hade frågat honom om orsaken, så skulle han ha svarat att han lika gärna kunde vara där som någon annanstans; dessutom ansåg han att det var betydelsefullt för honom att folk såg honom gå in och ut där – en teori som understöddes av det förhållandet att för bara ett par dagar sedan patrullerande poliskonstapeln hade gjort honnör för honom. Att få vara med om att poliskonstaplar gjorde honnör för honom i stället för att lägga lagens hand på hans axel var en ny och angenäm upplevelse för Chimp.

Denna eftermiddag satt han som vanligt med patienskorten framför sig, men hans tankar var långt borta. Han funderade på Soapy Molloys historia om att Sam hade vägrat att utrymma Mon Repos.

I viss mån hade detta misslyckande komplicerat förhållandena; men det fanns ändå en ljus sida av saken. Det skulle ha varit angenämt att stiga in och hämta framlidne Edward Finglass' kvarlåtenskap utan att mötas av några hinder; men å andra sidan skulle detta ha medfört att han måst dela med Soapy Molloy och hans brud; och Chimp Twist var av naturen en man som då det gällde pengar instinktivt avskydde att förlora minsta del av dem. Det föreföll honom som om en man med hans begåvning mycket väl skulle kunna tänka ut en plan, genom vilken familjen Molloy på ett lyckligt sätt skulle uteslutas från all delning av skatten.

Det fordrades bara en smula eftertanke, tyckte Chimp; och han höll fortfarande på att fundera när ett otydligt buller förkunnade lord Tilbury ankomst.

Dörrens öppnande följdes av tystnad. Lord Tilbury var inte skapad för större hastigheter, och den fart med vilken han hade skyndat över gatan och uppför fyra trappor hade bragt honom i ett tillstånd, i vilket han endast kunde sjunka ner i en stol och flämta som en utmattad säl. Vad Chimp beträffar så var han alltför djupt skakad för att kunna tala. Till och med då han låg tillbakalutad i en stol och sade "Puh!" hade lord Tilbury det omisskännliga utseendet hos en man som bankdirektörer krälar i stoftet för, och det plötsliga uppdykandet av en sådan man föreföll honom att vara ett mirakel. Han kände sig som om han helt lugnt hade metat löjor och plötsligt dragit upp en stor lax.

Som han emellertid var en man rik på utvägar hämtade han sig ganska snabbt. Genom att placera foten på en knapp under bordet fick han en skarp signal att ljuda i rummet.

– Förlåt mig, sade han belevat men med en upptagen mans korthuggna sätt och tog upp telefonluren. – Ja? Ja? Ja, det här är Tilburys Detektivbyrå ... Scotland Yard? Jaha, jag hör på.

Han lade handen över luren och vände sig till lord Tilbury.

– Besvärar mig alltid, sade han.

– Puh! sade lord Tilbury.

Mr Twist vände åter uppmärksamheten till luren.

– Hallå! ... Sir John? God middag ... Ja ... Ja ... Vi gör vårt bästa, sir John. Vi vill alltid försöka hjälpa högkvarteret ... Ja ... Ja ... Utmärkt, sir John. Adjö.

Han lade tillbaka luren och stod till lord Tilburys förfogande.

– Om Scotland Yard ville frångå sina antikverade bestämmelser och i stället lämna plats åt män med hjärnor, sade han, inte bittert men med en anstrykning av missnöje, så skulle de inte alltid behöva vädja till oss för att hjälpa dem. Vet ni av att en man inte kan bli detektiv vid Scotland Yard, om han inte har en viss längd?

– Ni förvånar mig, sade lord Tilbury, som nu kände sig bättre.

– Etthundrasjuttioåtta centimeter tror jag det är. Kan ni tänka er en löjligare bestämmelse?

– Det låter verkligen underligt.

– Det är det också, sade Chimp allvarligt. Jag är själv etthundrasjuttiosex. Mina bästa män, Wilbraham och Donahue, är en respektive en halv centimeter kortare. Man kan inte mäta intelligens efter höjd.

– Nej, absolut inte, sade lord Tilbury, som var etthundrasjuttiofem. Se på Napoleon! Och Nelson!

– Javisst, sade Chimp. Battling Nelson. Ett slående exempel. Tom Sharkey var också liten till växten ... Nå, vad var det ni önskade konsultera mig om, mr – jag vet inte vad ni heter.

Lord Tilbury tvekade.

– Jag antar att jag kan lita på er diskretion, mr Adair?

– Ingenting av vad ni säger mig i detta rum kommer att gå vidare, sade Chimp värdigt.

– Jag är lord Tilbury, sade hans nåd och såg ut som en man som avtäcker en staty av sig själv.

– Ägare till den där affären mitt över gatan?

– Ja, sade lord Tilbury kort.

Han hade väntat att hans namn skulle framkalla mera uppståndelse, och han tyckte inte om att höra Mammoths Bokförlagsaktiebolag beskrivas som "affären mitt över gatan".

Han skulle ha blivit förtjust om han hade vetat att Chimp Twist hade blivit djupt uppskakad och att det endast var med uppbjudande av alla sina krafter som denne lyckades dölja detta. Han skulle inte ha blivit fullt så förtjust, om han hade vetat att Chimp väntade att han i förtroende skulle yppa någon kompromitterande hemlighet, som kunde läggas till grund för framtida utpressning. Ty fastän Chimp Twist vid upprättandet av detektivbyrån huvudsakligen hade letts av en önskan att dölja sina egentliga förehavanden, så hade han aldrig förbisett att det fanns vissa möjligheter hos en dylik inrättning..

– Vad kan jag stå till tjänst med, lord Tilbury? frågade han och stödde fingerspetsarna mot varandra.

Hans nåd lutade sig närmare.

– Jag vill ha en man skuggad.

Åter var Chimp Twist med möda i stånd att dölja sina känslor. Det här föreföll ytterligt lovande. Fastän han bara var en imitation av en privatdetektiv, så hade Chimp Twist den borne privatdetektivens själ. Han kunde bara finna en orsak till att män ville

ha andra män skuggade.

– En ung man tillhörande personalen på Mammoths Bokförlagsaktiebolag.

– Aha! sade Chimp, mera övertygad än någonsin. – Han ser bra ut, förmodar jag?

Lord Tilbury funderade. Han hade aldrig haft tillfälle att bilda sig ett omdöme om Sams utseende.

– Ja, sade han.

– En sån där ung gigolo, vad? En sån där salongsapa? Jag känner till typen – känner den väl. En sån där geléaktig ung spoling med väluppfostrade fötter och skinande hår. Och när började den här smutsiga historien?

– Förlåt?

– När började ni först misstänka att den här unge mannen försökte vinna lady Tilburys tillgivenhet?

– Lady Tilbury? Jag förstår inte vad ni menar. Jag är änkling.

– Aha? Men vad har då den här gossen gjort? sade Chimp, som nu visste varken ut eller in.

Lord Tilbury hostade.

– Det är kanske bäst att sätta er in i situationen. Den här unge mannen är systerson till en av mina affärsbekanta i Amerika, som jag står i begrepp att avsluta en synnerligen viktig affär med. Den unge mannen är för tillfället här och arbetar i min stab, och jag är, som ni kan förstå, praktiskt taget ansvarig inför hans morbror för hans uppförande. Det vill säga att om han skulle företa sig någonting som hans morbror inte skulle gilla, så skulle jag få skulden, och den här affären – den här synnerligen viktiga affären – går utan tvivel om intet. Min amerikanske vän är en mycket besynnerlig man, ser ni.

– Nå?

– Jo, jag har just upptäckt att den unge mannen har invecklat sig i en hemlig kärleksaffär med en flicka utan pengar i en förstad.

– Jag förstår, sade Chimp och nickade. – Balhams ros – Bertha från Brixton.

– Hon bor i Valley Fields. Och den här unge mannen Shotter har hyrt huset intill hennes. Hur sade ni?

– Ingenting, sade Chimp med tjock röst.

– Jag tyckte att ni sade något.

– Nej. Chimp svalde konvulsiviskt. – Sa ni Shotter?

– Shotter.

– Hyrt ett hus i Valley Fields?

– Ja. På Burberry Road. Mon Repos heter det.

– Aha! sade Chimp och drog ett djupt andetag.

– Förstår ni hur landet ligger? Det enda man kan göra för närvarande är att skugga den unge mannen. Kanhända har jag oroat mig i onödan. Måhända överväger han inte att ta ett så allvarligt steg som att gifta sig med den här flickan. Jag skulle inte desto mindre känna mig ytterligt lättad, om jag visste att det fanns någon i hans hus som kunde övervaka hans förehavanden och dagligen rapportera till mig.

– Jag åtar mig saken, sade Chimp.

– Utmärkt. Ni låter väl en duglig man ta hand om det?

– Jag vill inte överlämna det åt mina medarbetare, inte ens till Wilbraham eller Donahue. Jag skall ta hand om det själv.

– Det är mycket vänligt av er, mr Adair.

– Uteslutande ett nöje, sade Chimp.

– Nu kommer vi till en svårighet. Hur ämnar ni klara er in i hans tjänst?

– Lätt som ögat. Som gårdskarl eller dylikt. Sådana behövs alltid i förstäderna. Sådana som gör sysslor som tjänstefolket inte vill göra. Hör på; ni skall säga den här unge mannen att jag en gång haft plats hos er och be honom anställa mig för att göra er en personlig tjänst. Det klarar biffen. Han kommer inte att sätta sig emot chefen – menar jag.

– Sant, sade lord Tilbury. – Sant. Men då måste ni nog byta kostym, fortsatte han och stirrade på den andres präliga tweedkostym.

– Sörj inte över den saken. Jag skall nog klä mig passande.

– Och vilket namn vill ni använda? Inte ert eget, förmodar jag.

– Jag har alltid kallat mig Twist förut.

– Twist? Utmärkt! Skall vi säga då att ni kommer upp på mitt kontor om en halvtimma.

– Utmärkt!

– Jag är er mycket tacksam, mr Adair.

– För all del, sade Chimp vänligt. För all del! Inget att tala om. Jag är bara förtjust.

3

Då Sam fick order att inställa sig på sin chefs kontor, höll han på att med största förtjusning läsa en liten sak han själv skrivit i det häfte av *Hemmets Vän* som dagen därpå skulle släppas ut till allmänheten. Den var undertecknad Tant Isabel, och den gav några utomordentliga råd till Bekymrad (Upper Sydenham), som på sista tiden hade lagt märke till en växande kallsinnighet från sin trolovades sida.

Han hade just slutat läsa detta och hade, likt alla författare då de ser sitt verk i tryck, förvånats över den klara stilen och det sunda resonemanget, när telefonen ringde och han fick veta att lord Tilbury önskade tala med honom. Han skyndade bort till det allra heligaste och fann där inte blott hans nåd utan även en liten karl med vaxade mustascher, vilken han ögonblickligen fattade motvilja emot.

– Ah, Shotter, sade lord Tilbury.

Det uppstod en paus. Lord Tilbury, med en hand vilande på stolskarmen och med den andra handens fingrar instoppade i västen, såg ut som en herre från viktorianska tiden, som stod i begrepp att låta fotografera sig. Den lille mannen snodde sina vaxade mustascher. Och Sam stirrade frågande och med motvilja från lord Tilbury till mustascherna. Han hade aldrig sett några mustascher som han avskydde mera.

– Hör på, Shotter, sade lord Tilbury, det här är en man vid namn Twist, som en gång har varit i tjänst hos mig.

– Som gårdskarl och dylikt, inflikade den vaxmustascherade.

– Som gårdskarl och dylikt, sade lord Tilbury.

– Sååå? sade Sam.

– Han är arbetslös nu.

Sam tittade på mr Twist och fann att detta vittnade om god smak hos Londons arbetsgivare.

– Jag har själv ingenting att erbjuda honom, fortsatte lord Tilbury, men det föll mig in att ni möjligtvis kan ha användning för honom i ert nya hus.

– Jag? sade Sam.

– Ni skulle göra mig en personlig tjänst genom att anställa Twist. Jag tycker givetvis att det är tråkigt att en gammal och –

eh – trogen tjänare skall vara arbetslös.

Mr Twists förutseende besannades. Då saken framlades på detta sätt, fann Sam det svårt att säga nej.

– Nåja, i så fall –

– Utmärkt! Ni kommer säkert att finna tusen saker för honom att göra i huset och trädgården.

– Han kan tvätta hunden, sade Sam, slagen av en idé. Frågan angående tvättning av hunden Amy skulle mycket snart vara av vital betydelse bland de husliga bestyren i Mon Repos.

– Utmärkt! Och hugga ved och springa ärenden och tusen andra småsaker.

– Det är bara en sak, sade Sam, som hade stirrat på sin nye tjänare med växande motvilja. Den där mustaschen måste bort.

– Vad? skrek Chimp skakad ända in i själen.

– Den skall bort, sade Sam bestämt. Jag vill inte ha en sån där i huset som lockar dit malen.

Lord Tilbury suckade. För varje sekund fann han allt svårare att förlika sig med den här unge mannens excentriska uppträdande. Med den där dystra tankfullheten, som grekerna kallade *pothos* och romarna *desiderium*, tänkte han på den lyckliga tiden för några veckor sedan, då han hade varit en sorglös och bekymmerfri människa utan vetskap om Sams existens. Han hade visserligen haft bekymmer även då, men ack vad de föreföll små och triviala nu.

– Jag förmodar att Twist får lov att raka bort sin mustasch om ni så önskar, sade han trött.

Han råkade fånga den utomordentlige privatdetektivens blick, och han förvånades över dess glasartade och förtvivlade uttryck. Mannen såg ut som om han hade blivit dömd till döden.

– Raka bort den? sade Chimp med darrande röst och strök sin odling ömt.

– Raka bort den, sade Sam bestämt. Hugga ned den. Kapa av den vid rötterna och sedan strö salt på dessa.

– Som ni befaller, sir, sade Chimp dystert.

– Då är ju saken klar, sade lord Tilbury lättad. Då träder ni genast i mr Shotters tjänst, Twist.

Chimp nickade en hotfull nick.

– Ni kommer att finna Twist till belåtenhet. Han är lugn,

nykter, respektfull och arbetsam.

– Åh, det var tråkigt, sade Sam.

Lord Tilbury suckade än en gång.

Misshälligheter inom syndikatet

Då Chimp Twist lämnade Tilbury House gick han västerut utmed Embankment, ty han hade gjort upp att träffa sina kolleger i syndikatet på Lyons konditori på Green Street, Leicester Square. Den depression som gripit honom vid Sams befallning hade inte räckt så länge. Män med mr Twists livsåskådning är vanligtvis okänsliga. De är tvungna att vara det.

När allt kom omkring så insåg han att det skulle vara oberättigat att vid en så övernaturligt lycklig händelse som denna förargas över en sådan bagatell. Dessutom skulle det endast ta honom ett par dagar för att komma i besittning av skatten i Mon Repos, och därefter kunde han dra sig tillbaka och låta mustaschen växa ut igen i lugn och ro. Ty det är med mustascher som med polisonger – ehuru det i rättvisans namn måste erkännas att mr Twist aldrig hade gjort sig skyldig till att uppträda i dylika – att de i likhet med sanningen, även om de för tillfället övermannats, på nytt skall träda i dagen. En smula tålamod och hans mustasch skulle ånyo växa fram ur sin förintelse. Ja, när ängarna var vita av tusenskönor skulle den åter vara där. I sådana tankar vandrade Chimp Twist hela Embankment, vek av in på Northumberland Avenue och fann, då han nådde sitt mål, mr och mrs Molloy väntande vid ett bord borta i ett avlägset hörn.

Det var lugnt och stilla på konditoriet vid denna tid på dagen, och mötet hade förlagts dit med tanke härpå. Ty detta var i själva verket ett styrelsesammanträde inom syndikatet, och affärslivets män och kvinnor vill inte ha sina överläggningar avbrutna av bullersamma främlingar, som skriker efter mat. Lokalen var tom med undantag för en kvinna i svart paljettklänning som, hur otroligt det än låter, hade beställt choklad och lemonad och sköljde ned en portion stekt korv och pastej med klunkar omväxlande av de båda dryckerna.

Chimp lade märke till att Soapy och hans brud såg allvarliga, ja, rent av dystra ut; och under vandringen genom lokalen tvingade han sitt ansikte att antaga ett uttryck som överensstämde med deras. Det passade sig inte, insåg han, att låta sin egen glädje framträda vid något som faktiskt kunde jämföras med en likbesiktning. Ty sammanträdet hade kommit till stånd på grund av att hans förra plan gått om intet och han förutsåg möjligheten av ett misstroendevotum. Han slog sig därför ned med ett dystert allvar, som var lämpat för stunden, och efter att ha beställt en kopp kaffe besvarade han sina kumpaners frågande blickar med en sorgsen skakning på huvudet.

– Inget nytt, sade han.

– Har du inte tänkt ut någon ny plan? sade Dolly och rynkade sina vackra ögonbryn.

– Inte ännu.

– Vad är det då för mening, frågade damen med hetta, med den här sextiofem–trettiofemdelningen? Det skulle jag bra gärna vilja veta.

– Jag också, sade mr Molloy med kraft. Det föreföll Chimp som om hans kumpaner hade diskuterat igenom saken innan han kom, ty de var rörande eniga.

– Du pratade en massa smörja om att du var hjärnan i det här, sade Dolly anklagande, och påstod att eftersom du var hjärnan, så skulle du ha mest betalt. Och nu kommer du här och medger att du inte har mer planer än en kanin.

– Inte ens så många, sade mr Molloy, som tyckte om kaniner och hade haft sådana som barn.

Chimp stirrade tankfullt på sitt kaffe. Han satt och tänkte på hur liten tid det behövs för att åstadkomma omsvängning i en mans känslor. Om inte lord Tilbury hade gjort sin oväntade entré på skådeplatsen, så skulle han ha emotsett det här samtalet i ett helt annat sinnestillstånd. Ty det var tydligt att delägarnas tålamod var vid bristningsgränsen.

– Du har alldeles rätt, Dolly, sade han ödmjukt, alldeles rätt. Jag är inte så skarp som jag trodde mej vara.

Denna ärliga bekännelse borde ha åstadkommit en effekt som stod i motsvarighet till de ödmjuka orden, men den bara underblåste missnöjet.

– Nå, tror du nu att vi skall gå med på den här sextiofem–trettiofemdelningen?

– Det tror jag inte, sade Chimp. Det gör jag inte, Dolly. Hans ödmjukhet var rörande. – Den saken är otänkbar. Vi delar femti–femti, det är vad vi gör.

Milda ord medför inte alltid resultat, vilket däremot siffror gör. Dolly gav ifrån sig ett skrik, som kom damen i paljettklänningen att spilla ut sin choklad, och Soapy skakade som av ålderdomssvaghet.

– Nu talar du på rätt sätt, sade Dolly.

– Nu talar du, sade Soapy, på rätt sätt.

– Så ligger saken till, sade Chimp. Låt oss nu resonera om vad vi kan göra.

– Jag kan ju kila bort till kåken och prata en gång till med den där killen, föreslog mr Molloy.

– Det är ingen idé, sade Chimp en smula oroad. Det ingick inte i hans planer att ha sin gamle vän i närheten av Mon Repos medan han befann sig där.

– Jag är inte så säker på det, sade mr Molloy tankfullt. Det gick inte så bra sist. Den där killen fick mej från ämnet innan jag hann börja min föreställning. Om jag gjorde ett nytt försök –

– Det skulle inte tjäna någonting till, sade Chimp. Den där killen Shotter sa ju själv att han hade särskilda orsaker att stanna.

– Du tror väl inte att han vet att pengarna finns där? sade Dolly förskräckt.

– Nej, nej, sade Chimp. Inte alls något sådant. Det är en flicka i huset intill som han har fastnat för.

– Hur vet du det?

Chimp svalde. Han kände sig som en man som plötsligt finner sig stå vid randen av ett bråddjup.

– Jag – jag snokade omkring där en smula och såg dom, sade han.

– Vad hade du där att göra? frågade Dolly misstänksamt.

– Jag bara tittade mej omkring, Dolly, bara tittade mej omkring.

– Aha!

Den tystnad som följde var så pinsam för en känslig man att Chimp svalde sitt kaffe i hast och reste sig.

– Skall du gå? sade mr Molloy kyligt.
– Jag kom just ihåg att jag har stämt möte.
– När skall vi träffas igen?
– Det är ingen idé att träffas förrän om ett par dagar.
– Varför inte?
– Man måste väl få tid att tänka. Jag ringer upp er.
– Är du på kontoret i morgon?
– Inte i morgon.
– I övermorgon?
– Kanske inte i övermorgon heller. Jag har en hel del att uträtta.
– Var finns du?
– Åh, litet varstans.
– Vad skall du göra?
Chimp förlorade självkontrollen.
– Hör du, vad är det ni grubblar över? frågade han. Vad har ni med mina privata affärer att göra? Kan man inte få ha dom i fred?
– Jovisst! sade mrs Molloy. Jovisst!
– Jovisst! sade mr Molloy. Jovisst!
– Ja, adjöss då, sade Chimp.
– Adjö, sade mr Molloy.
– Frid vare med dej, sade mrs Molloy och slog ihop tänderna med en liten smäll.

Chimp lämnade konditoriet. Det var inte något värdigt försvinnande, och han var medveten om den saken för varje steg han tog. Han var också medveten om att hans kompanjoners blickar borrade sig in i ryggen på honom. Men för resten, sade sig Chimp Twist, vad betydde det om den där idioten Soapy och hans fru misstänkte honom? De visste ingenting. Och han behövde bara en eller annan dag, och under sådana omständigheter kunde de få misstänka så mycket de ville. Inte desto mindre ångrade han sitt oförsiktiga yttrande.

Dörren hade knappast stängts efter honom förrän Dolly omsatte sina misstankar i ord.
– Soapy!
– Ja, raring?
– Den där gossen tänker lura oss.
– Du säger det!

– Jag undrade just varför han så lätt gick ner till det där femti–femtiförslaget. Men då han talade om att han hade snokat omkring därnere, så begrep jag. Han har någonting i görningen, det är just vad han har. Han tänker stoppa på sej dom där pengarna själv och inte låta oss få någonting.

– Den usla hunden! sade mr Molloy med eftertryck.

– Vi måste handla, Soapy, annars är vi sålda. Det bjuder mej emot att tänka, att den där lille Chimp skulle föra oss bakom ljuset. Hur skulle det vara om du begav dej till det där huset i natt och gjorde ännu en ficklampsundersökning? Kommer du bara in, så är det lätt att få tag på pengarna. Du skulle inte behöva leta överallt som förra gången.

– Hör du, lilla vän, sade mr Molloy ärligt. Jag skall säga dej en sak. Jag är inte så särskilt svag för såna där inbrottsföretag. Det är inte mitt fack, och jag tycker inte om det. Det är otäckt mörkt och ödsligt i den där kåken vid tretiden på morgonen. Hela tiden jag var där sneglade jag över axeln och väntade att gamle Finkys ande skulle smyga sej på mej bakifrån och flåsa mej i nacken.

– Var en man, älskling!

– Jag är en man, raring, men jag är en stämningsmänniska.

– Nå, i så fall –, sade Dolly men tystnade plötsligt och försjönk i tankar.

Mr Molloy betraktade henne förtjust och hoppfullt. Han hade stor respekt för hennes kvinnliga intuition, och det syntes honom att döma av glimten i hennes ögon att hon hade något i kikaren.

– Jag har det!

– Har du?

– Jajamänsan!

Det finns ingen som går upp mot henne, ingen, tycktes mr Molloys skinande ögon säga. – Låt mej höra, tösen min, bad han henne strålande av tillgivenhet.

Dolly lutade sig närmare honom och sänkte rösten till en viskning. Kvinnan i paljettklänningen, alldeles förslöad av en myckenhet lemonad, var utom hörhåll, men en uppasserska smög sig omkring i närheten.

– Hör på! Vi måste vänta tills den där killen Shotter har lämnat huset.

– Men han har ju en betjänt. Det har du ju själv sagt mej.

– Visst har han en betjänt, men om du bara vill höra på, så skall jag berätta för dej. Vi väntar till dess den där killen Shotter är ute –

– Hur vet vi om han är ute?

– Vi ringer på och frågar, förstås. Hör nu på, Soapy, och för katten låt bli att avbryta mej! Vi ger oss i väg till huset. Du beger dej till köksdörren.

– Varför?

– Jag smäller till dej tvärt, om du inte håller käften, sade Dolly ilsket.

– Så ja, raring. Förlåt. Menade inte att avbryta dej. Prata på du. Jag skall tiga.

– Du beger dej till köksdörren och väntar och håller ett öga på stora dörren, där jag kommer att vara. Jag ringer på, och den där betjänten kommer. "Är mr Shotter hemma?" frågar jag. Om han då svarar ja, så går jag in och pratar om någonting. Men om han svarar nej, så ger jag dej ett tecken, och då smyger du in genom köksdörren; och när betjänten kommer ut i köket igen, så vaktar du på honom och slår honom i skallen med en sandsäck. Sedan binder du honom och kommer bort till stora dörren och släpper in mej, och så går vi tillsammans upp och hämtar pengarna. Vad säger du om det?

– Skall jag klappa till honom? sade mr Molloy tveksamt.

– Naturligtvis skall du klappa till honom.

– Det kan jag inte, raring, sade mr Molloy. Jag har aldrig klappat till någon i hela mitt liv.

Dolly gav uttryck åt den otålighet som alla hustrur, från lady Macbeth och framåt genom tiderna, har känt då deras planer syns vara i fara att gå om intet på grund av makens klenmodighet.

Orden "Obeslutsamme, hit med sandsäcken!" föreföll att darra på hennes läppar.

– Din eländige kakätare! skrek hon med rättmätig vrede. Du snackar som om det behövdes universitetsutbildning för att klappa en kille på skallen med ett sandfyllt ålskinn. Visst kan du göra det. Du står gömd bakom köksdörren, förstår du? – och så kommer han in, förstår du? – och då klappar du helt enkelt till honom. En kille med en arm och utan ben skulle kunna göra det. Och om du behöver någonting som piggar upp dej, så tänk bara

på alla de där pengarna som ligger i cisternen och väntar på att vi skall komma och hämta dem!

– Javisst! sade mr Molloy och ljusnade.

Tant Isabel visar vägen

1

Claire Lippett satt i köket på San Rafael och läste Pykes *Hemmets Vän*. Mr Wrenn hade för vana att varje vecka ta med sig hem ett nummer av tidskriften samma dag som den kom ut och besparade henne därigenom en utgift. Hon var ensam i huset, ty Kay var i London och handlade, och mr Wrenn hade, efter det han varit inne och lämnat henne det senaste numret, gått för att få sig ett parti schack med sin gamle vän, mr Cornelius.

Hon räknade inte med att vara ensam länge. Det låg tekakor på bordet, färdiga att rostas; en kaka som hon själv hade bakat låg bredvid dem; och det fanns också en nyuppslagen ansjovisburk – och alla dessa läckerheter var avsedda att vederkvicka hennes fästman, Hash Todhunter, som inom kort skulle titta in för att dricka te.

I regel brukade Pykes *Hemmets Vän* tilldra sig Claires odelade intresse, ty hon var en av dess mest hängivna beundrare; men i kväll kunde hon inte hålla tankarna samlade, för bland dessa fanns det något som inte ens Cordelia Blairs "Hjärtan i Brand" kunde fördriva.

Claire var bekymrad.

Dagen förut hade en mörk skugga fallit över hennes liv, inte direkt utestängande solskenet men hotande med en förmörkelse i en nära framtid. Hon hade tagit med sig Hash till John Street för att presentera honom för sin moder, och det var på hemvägen som hon först hade lagt märke till det hotande molnet.

Hash hade pratat så underligt. En flicka, som nyss på ett romantiskt sätt har blivit förlovad med en man, väntar sig inte att denne man, då de sitter helt nära varandra högst upp i en buss, skall tala helt dystert om faran av förhastade äktenskap.

Det plågar och förvånar henne då han berättat om vänner till sig, som, efter att brådstörtat ha kastat sig in i äktenskapet, ångrat sig i åratal. Och då han, under det han stelt stirrar framför sig, ber henne tänka på Simson, doktor Crippen och andra celebriteter vilka inte var lyckliga i sitt hemliv, då känner hon sig i viss mån upprörd.

Och den röda tråden i Hash Todhunters konversation hade varit sådan under hemvägen från John Street. Då Claire i minnet återkallade de viktigaste av hans yttranden, kände hon sig förvånad och olycklig, och inte ens det förhållandet att Cordelia Blair hade låtit hjälten komma in i en raserad kvarn med skurkar strövande omkring i bottenvåningen och källaren fullproppad med dynamit kunde fånga hennes intresse. Hon vände förstrött på bladet och kom så till Tant Isabels "Småprat med mina flickor".

Motvilligt fångades Claires intresse. Hon försummade aldrig att läsa varenda rad av Tant Isabel, ty hon kände att den kvinnan var en fullt pålitlig vägvisare genom alla jordiska svårigheter. Detta var heller inte någon orättvist smickrande uppfattning, ty Tant Isabel var verkligen lik en lots som lugnt och säkert styrde sina medmänniskors stormdrivna små farkoster förbi klippor och skär på livets ocean. Om ni ville veta om ni skulle blåsa på teet eller låta det kallna av sig självt, så behövde ni bara låta Tant Isabel tala om det för er. Om ni, för att nu tala om ädlare saker, önskade veta den verkliga innebörden i en ung mans uppvaktning med blommor, så kunde hon tala om även den saken för er och dessutom ge varje blomma en dold och underbar betydelse, som den själv skulle ha förvånats över att finna att den hade.

Skall en dam buga sig eller skaka hand med en herre då de skils, om hon endast träffat honom en gång? Kan en herre skänka en dam ett kilo choklad utan att därmed binda sig definitivt? Måste mödrarna alltid vara med? Säger man "Miss Jones – mr Smith" eller "Mr Smith – miss Jones", då man föreställer sina vänner? Och säger mr Smith vid ett sådant tillfälle "Angenämt att göra eder bekantskap" eller "Trevligt att råkas"?

Tant Isabel kunde alltid ge det rätta svaret. Och allt vad hon skrev hade ett budskap till alla.

Så var även förhållandet i dag. Claire hade knappast börjat läsa

förrän hon fick syn på ett stycke som det stod "Bekymrad" (Upper Sydenham) över.

– Kors! sade Claire.

Det lydde som följer:

"Bekymrad (Upper Sydenham). Ni säger, käraste, att den man som ni är förlovad med förefaller att vara kylig mot er, och ni frågar mig vad ni bör ta er till. Käraste, det finns bara en sak som ni kan göra, och jag ger det rådet till alla mina små flickvänner som kommer med ett sådant bekymmer till mig. Ni måste sätta honom på prov. Ser ni, det kan hända att han inte alls är svalare i sin kärlek; det kan också hända att det är några affärssvårigheter som kommer honom att verka förströdd. Sätt honom på prov, och ni kommer inom kort att få veta sanningen. Det som jag nu kommer att föreslå er verkar kanske till en början ovärdigt för en kvinna, men försök det i alla fall. Låtsas att ni tycker om en annan man bland era vänner. Ni bör till och med flirta en liten, liten smula med honom.

Ni kommer då snart att få erfara om den unge mannen fortfarande bryr sig om er. Om han gör det, kommer han att visa sig upprörd. Det kanske till och med går så långt att han blir ursinnig. I forna tider, ser ni, brukade riddarna tornera för att vinna sina damers gunst. Pröva Herbert eller George, eller vad han nu heter, under en vecka och försök om ni kan få honom att vilja tornera för er."

Claire lade ifrån sig tidningen med darrande händer. Det kunde ha varit skrivet för hennes räkning. Det gick inte att ignorera Tant Isabel. Hon träffade alltid huvudet på spiken.

Naturligtvis fanns det svårigheter. Det var mycket enkelt för Tant Isabel att rekommendera flirt med någon annan man inom bekantskapskretsen, men antag att denna var så begränsad att det inte fanns några lediga offer. I fråga om manliga vänner var Burberry Road för tillfället ganska fattig på sådana. Brevbäraren var en äldre man, som, om han stannade för att prata en stund, alltid talade om sin son i Kanada. Bagarens biträde å andra sidan var för ung, och så var även fallet med slaktarens. Dessutom skulle hon kunna småle mot dem endast på sådana tider då Hash aldrig kunde se henne. Det hela var mycket komplicerat, och hon funderade fortfarande på detta problem då en vissling utifrån

förkunnade hennes gästs ankomst.

Gårdagens köld behärskade fortfarande mr Todhunters sätt. Han var inte direkt kall, men han var inte varm. Han lyckades emellertid åstadkomma någonting mitt emellan. Han liknade mest en stekt fisk som har fått ligga för länge i pannan.

Han kysste Claire. Det vill säga, tekniskt sett var det en kyss. Men det var inte en kyss som förr.

– Vad står på? frågade Claire sårad.

– Ingenting.

– Jo, det är någonting.

– Nej, det är ingenting.

– Jo, det är det.

– Nej, det är det inte.

– Nå, sade Claire, vad är det som står på?

Dessa intellektuella meningsutbyten tycktes ytterligare befästa mr Todhunters dysterhet. Han försjönk i butter tystnad, och Claire satte hakan i vädret på ett hotande sätt, medan hon gjorde i ordning teet.

Teet tinade inte upp gästen. Han åt en tekaka, provsmakade på den hembakta kakan och drack i stora klunkar; men han fortfor att vara den där underliga, tysta figuren, som påminde Claire om den gamle earlen i "Hjärtan i Brand". Men så hade också den gamle earlen goda grunder att se ut som en man som har druckit livets bägare vin och nu inte vill tömma bottensatsen, ty han hade drivit sin enda dotter från hemmets dörr och trodde, ehuru detta var misstag, att hon dött i Australien av lungsot. (I själva verket var det en annan flicka.) Men Claire kunde inte förstå varför Hash skulle se ut som om han hade tömt en bägare öl och funnit en död råtta i botten på bägaren, och hon var fylld av en känsla av orättvisa.

Emellertid var hon en god värdinna. ("En värdinna, mina kära vänner, får aldrig tillåta sig att visa sina verkliga känslor." – Tant Isabel.)

– Vill du ha litet färsk sallad? frågade hon. Hon tänkte att detta skulle åstadkomma en förändring.

– Hm! sade Hash. Han var mycket svag för sallad.

– Jag går ut i trädgården och hämtar litet.

Han erbjöd sig inte att följa henne, vilket i och för sig var bevis

nog. Det var med tungt hjärta som Claire tog en kniv och begav sig ut i trädgården. Hon var så försjunken i tankar att hon inte ens kastade en blick över häcken förrän hon plötsligt fick höra ett underligt klagande läte från Mon Repos domäner. Detta väckte hennes nyfikenhet. Hon stannade, lyssnade och tittade till slut dit.

Mon Repos trädgård erbjöd en livlig scenbild. Sam höll på att vattna en blomsterrabatt, och inte långt därifrån blev hunden Amy, som stod till knäna i en balja, badad av en liten slätrakad man, som Claire inte kände.

Båda tycktes vara med om en obehaglig upplevelse. Amy visade, vilket ju är en vana hos hundar vid sådana tillfällen, en uppsyn som om hon låg på dödsbädden, men hon ville inte underkasta sig. Hennes sorgsna ögon stirrade hopplöst mot himlen, hennes panna var rynkad i överväldigande sorg, och då och då gav hon ifrån sig ett skräckslaget tjut. Därvid skakade hon på sig, och Chimp Twist fick sin beskärda del.

Claire stannade liksom fastnaglad. Hon hade ingen aning om att staben på Mon Repos hade utökats, och det föreföll henne som om Chimp hade blivit nedsänd från himlen. Här fanns nu på platsen, i daglig kontakt med Hash, den önskade manlige individen. Hon log förföriskt mot Chimp.

– Hallå, sade hon.

– Hallå, sade Chimp.

Han talade med dyster stämma, ty han var dyster till sinnes. Visserligen skulle dessa hans lidanden belönas med guld, men han ansåg redan nu att det var det minsta man kunde begära. Kvällen förut hade Hash Todhunter vunnit en femma av honom på poker, och Chimp var en ekonomisk man. Dessutom bodde Hash i rummet åt gården i översta våningen och låste alltid dörren då han inte var där inne.

Detta förhållande må synas vara ett skäligen svagt motiv till Chimps dysterhet, men det var i grund och botten huvudorsaken till alla hans bekymmer. Då han berättade för mr och mrs Molloy att framlidne Edward Finglass' kvarlåtenskap var gömd i cisternen i Mon Repos hade han gjort sig skyldig till undanflykter – förlåtligt måhända, ty som affärsman måste man vidtaga sådana försiktighetsåtgärder. I det brev som han, efter att noggrant ha

lärt sig det utantill, lika omsorgsfullt förstört, hade mr Finglass omtalat att behållningen av hans affärer med Nya Asiatiska Banken stod att finna inte i cisternen utan av den som tog med sig en mejsel och tog upp tredje golvtiljan från fönstret i rummet åt gården i översta våningen. Chimp hade inte förutsett att detta rum skulle bebos av en lättretad kock, som ifall han upptäckte människor i färd med att bryta upp golvet i hans rum med en mejsel, knappast skulle tveka att ingripa på ett högst obehagligt sätt. Detta var orsaken till att mr Twist talade så sorgset till Claire, och vem kan väl klandra honom?

Claire tappade inte modet. Hon hade utvalt Chimp att spela rollen av försöksobjekt, och han skulle också bli det.

– Håller hunden på att bada? frågade hon skälmskt.

– Jag tror att de gör det båda två, sade Sam och lade sig i konversationen.

Claire fann att detta överensstämde med verkligheten.

– Åh, ni är ju genomvåt, skrek hon. Ni kommer att förkyla er. Skulle ni vilja ha en kopp varmt te?

Någonting som liknade tacksamhet visade sig i Chimps dystra ansikte.

– Tack så mycket, miss, sade han. Det vill jag gärna.

– Ni skämmer bort honom, sade Sam.

Han använde sin vattenslang energiskt i trädgården, och Claire skyndade tillbaka till sitt kök.

– Var är min färska sallad? frågade Hash.

– Har inte varit efter den än. Jag måste hämta en kopp te och en kaka åt den där unge mannen bredvid. Han har blivit så våt när han tvättat den där stora hunden.

Det dröjde en stund innan hon återvände.

– Jag har pratat ett slag med den där unge mannen, sade hon. Han tyckte väldigt mycket om sitt te.

– Gjorde han det? sade Hash kort. Jaså, gjorde han det? Var är min sallad?

Claire gav ifrån sig ett utrop.

– Bevare mig väl! Har jag inte gått och glömt den! Hash reste sig med ett hårt uttryck i ansiktet.

– Bry dej inte om det, sade han. Bry dej inte om det.

– Du skall väl inte gå?

– Jo, det skall jag.

– Vad? Redan?

– Ja, redan.

– Nåja, om du är tvungen så, sade Claire. Jag tycker om mr Twist, fortsatte hon fundersamt. Han är vad jag skulle vilja kalla en sann gentleman.

– Han är vad jag skulle vilja kalla ett kräk.

– Han talar så belevat. Han är döpt till Alexander. Kallar du honom för det eller för Alec?

– Om du vill veta vad jag kallar honom, svarade Hash med kylig hövlighet, så kan du komma och lyssna vid köksdörren.

– Säg, du är väl inte svartsjuk! skrek Claire med uppspärrade ögon.

– Vem, jag? sade Hash bittert.

Några minuter senare hörde Sam, som likt en god husbonde var sysselsatt med att vattna sin trädgård, ett våldsamt tumult inomhus. Han stängde av vattenslangen och skyndade mot huset, som han nådde i tid för att se köksdörren öppnas med våldsam häftighet och hans nya gårdskarl komma ut med högsta fart. Ett lergodskärl följde efter honom och exploderade likt en bomb mot muren som omgav Mon Repos. Gårdskarlen störtade ut mot gatan och försvann, och Sam gick in i köket, där han fann mr Todhunter utom sig av raseri.

– Ett litet gräl? frågade Sam.

Hash gav luft åt några sjömanseder.

– Han har flirtat med min flicka, och jag har sagt min mening om honom.

Sam smackade med tungan.

– Pojkar är alltid pojkar, sade han. Men Hash, jag tyckte mig kunna förstå av en del yttranden som du lät undfalla dig då du kom hem i går, att din kärlek höll på att svalna en smula?

– Eh?

– Jag menar, att döma av vad du sa i går angående förhastade äktenskap, så trodde jag att du hade börjat ångra dig. Du gav mig med andra ord intryck av att vara en man som skulle bli glad om du kunde komma ifrån den här kärleksaffären. Och nu går du här och fullkomligt – ja, för katten, fullkomligt tornerar för henne.

– Vad menar du med det?

– Jag syftar på en sak som jag slarvade ihop på kontoret häromdagen. Har du ändrat åsikt om brådstörtade äktenskap?

Hash stirrade på spisen med rynkade ögonbryn. Han hade inte lätt för att omsätta sina tankar i ord.

– Ser du, det är så här: jag träffade hennes mamma i går.

– Ah! Det är en ära som jag inte har haft ännu.

– Vet du om flickor brukar bli lika sina mammor?

– Ja, ibland.

Hash ryste.

– Ser du, saken är den att då jag inte är tillsammans med flickan, så kan jag inte låta bli att tänka på henne.

– Utmärkt, sade Sam. Det påstås att en smula skilsmässa stärker kärleken.

– Tänka på hennes mamma, menar jag.

– Jaså, på hennes mamma?

– Och då önskade jag att det hela vore ogjort, förstår du. Men så fort jag sitter tillsammans med henne med min arm omkring henne –

– Talar du fortfarande om hennes mamma?

– Nej, flickan.

– Jaså, flickan.

– Och när jag så ser på henne och hon ser på mej, så är det en helt annan sak. Det är – nåja, det är en helt annan sak. Hon har ett sätt att sätta upp hakan och burra upp håret –

Sam nickade.

– Jag vet, sade han. Jag vet. Sådant är deras sätt, eller hur? Riktiga hårburrare varenda en. Hör du, Hash, om du vill lyssna till ett råd från en gammal dam, som har flickvänner överallt i England – och Skottland med vad det anbelangar; det finns ett brev från Bonnie Lassie (Glasgow) i just det här numret – så skulle jag vilja råda dig till att ta risken med mamman. Under tiden, Hash, försök att låta bli att klå gårdskarlen. Han är måhända inte mycket att se på, men han är ytterst användbar. Glöm inte att vi kan behöva tvätta Amy om ett par dagar igen.

Han gav sin vän en uppmuntrande nick och gick ut i trädgården. Han höll just på att ta upp vattenslangen, då ljudet av handgemäng på andra sidan häcken ådrog sig hans uppmärksamhet. Det följdes av ett häftigt utrop, och han kände igen Kays

röst.

Det började just bli mörkt, men det var inte så mörkt att Sam inte såg vad som försiggick i San Rafaels trädgård. Fastän skådeplatsen var insvept i aftonskymningen kunde han se en manlig gestalt. Han såg också Kays gestalt. Den manliga gestalten syntes stå i begrepp att ge Kay en lektion i jiu-jitsu eller också ta henne i famn mot hennes vilja. På grund av hennes tonfall ansåg han att det var det senare alternativet, och det föreföll honom, för att tala på inspirerat skrivmaskinsspråk, att nu var stunden inne för alla rättänkande män att skynda till undsättning.

Sam var en handlingens man. Han kunde välja på ett flertal utvägar. Han kunde helt och hållet ignorera saken; han kunde ropa förebråelser åt angriparen på avstånd; han kunde hoppa över häcken och skynda till undsättning. Ingetdera av dessa förslag tilltalade honom. Han hade tagit för vana att handla först och tänka sedan, om nu över huvud taget tankeverksamhet skulle komma i fråga. Därför lyfte han på sitt enkla och omedelbara sätt vattenslangen och sände en ström av vatten över det nu tätt intrasslade paret.

2

Behandlingen verkade ögonblickligen. Den manliga parten av kombinationen, som fick ett stort antal liter av Valley Fields vattenledningsverks bästa vara mitt i huvudet, varifrån strålen sedan på måfå vandrade över hans person, tycktes mycket snart inse att något slags förstärkning hade anlänt till valplatsen. Han plockade hastigt upp sin hatt, som fallit av, och begav sig därifrån, inte gående men väl springande. Mörkret uppslukade honom, och Sam, som kände den glada tillfredsställelsen hos en vandrande riddare som har klarat en svår situation på ett glänsande sätt, stängde av vattnet och väntade medan Kay gick över gräsmattan.

– Vem var besökaren? frågade han.

Kay verkade en smula uppskakad. Hon andades häftigt. – Det var Claude Bates, sade hon, och hennes röst darrade.

Det gjorde Sams också.

– Claude Bates! skrek han utom sig. Om jag bara hade vetat det, så skulle jag ha jagat honom hela vägen till London och sparkat honom framför mig så mycket jag orkat.

– Jag önskar att du hade gjort det.

– Hur i all världen kunde han vara här?

– Jag mötte honom utanför Victoria Station. Jag antar att han steg upp på tåget och följde efter mig.

– Den hunden!

– Jag stötte helt oförmodat på honom i trädgården.

– Det kräket!

– Tror du att någon slår ihjäl honom en vacker dag? frågade Kay förhoppningsfullt.

– Jag kommer att få en mycket dålig uppfattning om den moderne engelsmannens patriotism, försäkrade Sam henne, om det där avskyvärda, spetälska avskummet tillåts förpesta London mycket längre. Men under tiden, sade han ömt och sänkte rösten, inser du väl att det här har hänt av ett visst skäl? Det avser givetvis att bevisa sanningen av vad jag sade vid lunchen, att du behöver –

– Ja, sade Kay, men den saken får vi diskutera en annan gång om du inte tycker illa vara. Jag antar att du vet att du har gjort mig fullkomligt genomblöt.

– Dig? sade Sam tvivlande.

– Ja, just mig.

– Menar du inte Bates?

– Nej, jag menar inte Bates. Känn på min arm om du inte tror mig.

Sam sträckte ut en vördnadsfull hand.

– En sådan underbart vacker arm du har, sade han.

– En underbart våt arm.

– Ja, du är våt, medgav Sam. Jag är förfärligt ledsen. Jag gjorde så gott jag kunde; impulsivt måhända – felaktigt kanske – men ändå med de bästa avsikter.

– Det vore förfärligt att vara i närheten då du gör det sämsta du kan. Nåja, jag antar att sådana här händelser måste inträffa –

– – efter en stor seger. Just precis!

– Jag måste springa in och byta.

– Vänta! sade Sam. Vi måste klara ut den här saken. Jag antar

att du nu medger att du behöver en stark mans skydd?

– Jag medger absolut ingenting sådant.

– Gör du inte?

– Nej!

– Men nog måste du väl inse, med sådana som Claude Bates som smyger omkring överallt, följer dina steg och bryter sig in i din trädgård –

– Jag kommer att förkyla mig.

– Naturligtvis! Vad tänker jag väl på? Du måste skynda dig in genast.

– Ja.

– Men vänta ett slag! sade Sam. Jag vill gå till grunden med den här saken. Vad är det som kommer dig att tänka att du och jag inte är förutbestämda för varandra? Jag har funderat mycket skarpt på den saken, och jag kan inte förstå att du inte inser det. Först och främst så är vi så lika, vi har samma smak –

– Har vi det?

– Absolut. Ta bara ett enda exempel. Vi tycker båda illa om Claude Bates. Så är det din kärlek till livet på landet, vilken jag delar. Fåglarna, vinden, träden, bina – du älskar dem och det gör jag också. Jag har bara en strävan, och det är att skrapa ihop så mycket pengar att jag kan köpa mig en gård. Du skulle gilla det.

– Du tycks veta en hel del om mig.

– Det har din morbror berättat för mig.

– Arbetar aldrig du och morbror på kontoret? Ni tycks fördriva tiden med att prata.

– Medan man samlar ihop material till en tidning som Pykes *Hemmets Vän*, så behöver man då och då en liten paus, under vilken man kan ta igen sig. Annars skulle maskineriet strejka. Vid dessa tillfällen pratar vi, och då vi pratar, pratar vi naturligtvis om dig.

– Varför det?

– Därför att det inte finns någonting annat som intresserar mig. Men för att återgå till vad jag höll på att säga, så är vi mycket lika –

– Man säger att man skall gifta sig med sin motsats.

– Pykes *Hemmets Vän* har i grund vederlagt den åsikten. I svaret till Ängslig (Wigan) i just det här numret säger Tant Isabel

precis motsatsen.

– Jag har så ofta undrat vem Tant Isabel är.

– Det skulle inte vara rätt gentemot *Hemmets Vän* att röja sådana redaktionshemligheter. Lita på mig då jag säger att Tant Isabel är utomordentlig. Hon vet. Man kan till och med påstå att hon vet allt.

– Jag undrar om hon vet att jag håller på att förkyla mig.

– Gode Gud! Jag glömde det. Jag får inte hålla dig kvar här en enda minut till.

– Nej. Adjö.

– Vänta! sade Sam. Medan vi talar om Tant Isabel, så undrar jag om du har läst vad hon svarat Romeo (Middlesbrough)?

– Jag har inte läst den här veckans nummer.

– Ah! Jo, andemeningen i vad hon säger – efter vad minnet säger mig – är att det inte är något fel i att en ung man tar en flicka med sig på teatern, förutsatt att det är en matinéföreställning. Flickan kommer att anse det som en angenäm och vacker hyllning. I morgon är det lördag, och jag har kommit över ett par biljetter till Winter Garden. Vill du komma med?

– Säger Tant Isabel också vad det betyder om flickan accepterar?

– Det betyder att hon – kanske bara en smula men ändå märkbart – börjar återgälda den unge mannens känslor.

– Jag förstår. Ganska allvarligt. Jag måste tänka på saken.

– Naturligtvis. Nu bör du nog ta och gå in och byta kläder. Du är väldigt våt.

– Det är riktigt. Du tycks veta allt – liksom Tant Isabel.

– Det finns kanske någon likhet, sade Sam.

Hash Todhunter mötte Sam då denne kom tillbaka till Mon Repos.

– Se, där är du ju, sade Hash. Det var några människor här och sökte dig alldeles nyss.

– Verkligen? Vilka då?

– Ja, det var ett fruntimmer som ringde på, men jag tyckte jag såg en fetlagd jycke hålla till ute på gatan.

– Det var utan tvivel mina gamla vänner Thomas G. och miss Gunn. Ett envist par. Lämnade de inget meddelande?

– Nej. Hon frågade om du var inne, och då jag sade att du var

någonstans i närheten, så sade hon att det gjorde detsamma.

3

Samma kväll. I lord Tilburys våning.

– Ja? Ja? Det är lord Tilbury som talar ... Ah, är det ni, Twist. Har ni någonting att rapportera?

– Den unga damens kokerska har just varit här med ett brev. Den unga damen skall gå på teatern med mr Shotter i morgon eftermiddag.

– Cor! sade lord Tilbury.

Han lade tillbaka telefonluren. Han förblev ett ögonblick försjunken i djupa tankar. Därpå fattade han ett beslut och gick bort till skrivbordet och tog fram en telegramblankett.

Formulerandet av telegrammet förorsakade honom en smula bekymmer. Den första versionen var så invecklad att han inte begrep den själv. Han rev sönder blanketten och kom till den slutsatsen att här fick man inte vara så där ekonomisk vid avfattandet av telegrammet som även de rikaste män instinktivt blir. Han tog en annan blankett, och utan att tänka på kostnaden underrättade han mr Pynsent att trots avsändarens nästan faderliga omsorger hade systersonen Samuel olyckligtvis i smyg lyckats inveckla sig i en kärleksaffär med en ung kvinna i en av förstäderna. Han bad mr Pynsent ge honom instruktioner i frågan. Formuleringen tillfredsställde honom. Det var ett gott arbete. Han ringde på en underlydande och skickade honom med det till telegrafstationen.

Oroliga stunder på Mon Repos

1

Livet kan knappast erbjuda angenämare stunder än då man sitter under eget tak och röker den där första morgonpipan som är kulmen på en god frukost. Sam hade en underbar känsla av

välbefinnande medan han såg hur Hash dukade bort resterna av den mest underbara bacon- och äggrätt som en man någonsin ätit samt en dito kopp kaffe. Det var lördag morgon och en utsökt härlig lördagsmorgon vad det anbelangar – tillräckligt mild för att tillåta att fönstret var öppet och samtidigt så pass kylig att en sprakande brasa var motiverad.

– Hash, sade Sam, har du någonsin känt en sån där överväldigande längtan efter att sjunga.

– Nej, sade Hash efter något funderande.

– Har du aldrig känt dig liksom tvungen av en inre kraft att sjunga en sån där gammal provençalsk *chansonette* fylld av kärlek och ungdom och romantik?

– Nej, det har jag inte.

– Det är kanske lika bra det. Du skulle inte göra den bra, och man måste ju tänka på grannarna. Men jag kan tala om för dig att jag har en sån känsla i dag. Hur är den där versen av Browning, som man alltid citerar? Jo, så här!

Ty när som det dagas
och daggen sitt pärlnät har lagt
bekymren förjagas
och världen står fram i sin prakt.

Precis så känner jag det.

– Vad tycker du om denna bacon? frågade Hash och plockade upp en tunn skiva och höll den mot ljuset som om den vore ett sällsynt *objet d'art*.

Sam insåg att hans auditorium inte var lyriskt inställt.

– Jag är alldeles för konstnärligt betonad för att kunna bedöma sådant, sade han, men efter vad jag kan förstå, så var den bra.

– Fem öre billigare per kilo än förra gången, sade Hash triumferande.

– Verkligen? Ja, som jag redan sagt, så är livet underbart att leva, speciellt i dag. Jag skall gå med miss Derrick på teatern i eftermiddag, så jag kommer inte hem förrän sent. Innan jag går, så vill jag bara säga dig en sak, Hash. Jag lade häromdagen märke till en strävan hos dig att sönderdela vår gårdskarl. Det får du inte fortsätta med. Då jag kommer hem i kväll, så vill jag att han skall

vara hel.

– Saken är klar, Sam, svarade mr Todhunter vänligt. Jag råkade bara förila mig ett slag. Jag har tänkt på saken, och jag har ingenting emot honom längre.

Detta var sant. Sömnen, som reder ut bekymrens trassliga härva, hade i hög grad bringat lindring till Hash Todhunters sargade själ. En natts helande sömn hade varit nog för att övertyga honom om att han hade dömt Claire fel. Han fortsatte för att få höra experten Sams utlåtande.

– Antag att det var så här, Sam; antag att en ung mans fästmö ger en annan karl en kopp te och ett stycke kaka. Det behöver väl inte betyda att hon flirtar med honom, eller hur?

– Ingalunda, sade Sam hjärtligt. Långt därifrån. Jag skulle vilja påstå att det är ett bevis på hennes goda hjärta i stället för att vara ett bevis på lättsinne.

– Ah!

– Jag kanske är farligt modern, sade Sam, men min åsikt – och den säger jag utan fruktan – är att en flicka kan ge bort många skivor kaka och fortfara att vara en god, ljuv, kvinnlig varelse.

– Ser du, sade Hash, han var våt.

– Vem var våt?

– Den här gossen Twist. Det blev han av att tvätta jycken. Och Clara tog och gav honom en kopp varmt te och en skiva kaka. Jag medger att det retade mig då, men jag inser nu att jag kanhända gjorde henne orätt.

– Det var just vad du gjorde, Hash. Den flickan gör alltid sådana saker på grund av medfödd nobel karaktär. Vet du vad, första dagen jag var här gav hon mig hel frukost – ägg, bacon, rostat bröd, marmelad och allt.

– Nej, vad säger du, gjorde hon det?

– Det var just vad hon gjorde. Hon är en pärla, och du är lycklig som har fått henne.

– Ja! sade Hash med värme.

Han lyfte upp brickan och bar ned den till köket, där Chimp Twist mötte honom med fientliga blickar. Ehuru Chimp, då han kvällen förut återvände till huset, inte blev utsatt för någon misshandel från Hash sida, så hänförde han detta uteslutande till Sams ingripande med fordran på fullständig försoning; och just

nu hörde han stora dörren slå igen efter Sam. Chimp kände sig orolig, ty han var en man som fruktade handgripligheter, särskilt som dessa i detta fallet föreföll att bli ganska ensidiga. Han lugnades av den andres vänliga sätt.

– Härlig dag, sade Hash.

– Underbar, sade Chimp lättad.

– Har jycken fått sin frukost?

– Hon höll på att sätta i sig en sko då jag såg henne sist.

– Jaså, då kanske hon står sig till middan. Trevlig hund.

– Ja, ja.

– Vackert väder.

– Ja, ja.

– Om regnet håller sig undan, så blir det en verkligt vacker dag.

– Det blir det.

– Och om det skulle regna, fortsatte Hash med solig optimism, så står det ju i tidningarna att lantbrukarna behöver regn.

Det var en scen som skulle ha fröjdat hjärtat på Henry Ford eller någon annan erkänd fredsstiftare; och på sitt smidiga sätt passade Chimp genast på att utnyttja sin kamrats mirakulösa vänlighet genom att blygt fråga:

– Sov ni bra i natt?

– Som en stock.

– Det gjorde jag också. Säg, sade Chimp entusiastiskt, det är en härlig säng jag har fått.

– Jaså?

– Jajamänsan, en härlig säng. Och ett flott rum också. Jag har tänkt på saken, och det förefaller mig inte rättvist att jag skall ha ett så flott rum och en så härlig säng, då jag har kommit hit senare än er. Skall vi inte ta och byta?

– Byta rum?

– Ja, ni får mitt fina ljusa rum åt framsidan, och jag tar ert lilla obekväma rum åt gården.

Ett av de fel som ofta kommer diplomater att misslyckas är benägenheten att överdriva. Om det bara hade varit fråga om att byta rum, liksom två medeltidsmonarker för att celebrera ett fördrag skulle ha bytt stridshingstar och rustningar, så skulle Hash troligtvis ha samtyckt. Han skulle ha funnit det löjligt, men

han skulle ha gjort det som en gest för att visa att han tyckte att världen var underbar denna morgon och för att visa mr Twist att han hade förlåtit honom och att han önskade honom allt gott. Men det sätt på vilket den andre framställde saken gjorde det omöjligt för en man, som kände sig så välvilligt stämd som han, att gå med på en sak, som skulle innebära att den här hyggliga pojken skulle köras ut ur ett ljust och trevligt rum åt framsidan för att stoppas in i ett obekvämt rum åt gården.

– Det kan jag inte göra, sade han.

– Jag önskar att ni ville göra det.

– Nej, sade Hash. Nej, det kan jag omöjligt.

Chimp suckade och återvände till sin patiens. Hash gick ut i trädgården fylld av godhet och frid. Han hade påmint sig att vid den här tiden brukade Claire ta sig en nypa luft efter att ha bäddat. Hon vandrade fram och tillbaka på gången.

– Hallå, sade hon.

– Hallå, sade Hash. Underbar dag.

En stor del av livets patos beror på de misshälligheter som uppstår mellan man och kvinna på grund av oförmågan hos mannen att i sin oskolade röst lägga in den rätta värmen i sina ord. Hash trodde att han hade talat på ett sätt som skulle visa Claire att han ansåg henne vara en ängel och en heder för sitt kön. Om han var en smula mera formell än vanligt, så berodde det på att han var en smula skamsen över den orättvisa som han hade begått mot henne vid deras förra sammanträffande.

Claire lade emellertid märke till denna formalitet – ty det var hans vana att framsäga denna morgonhälsning i stil med "Hallå, fuling!" eller "Hej, sötnos!" – och hänförde den till den växande köld som hon på sista tiden hade lagt märke till. Hon blev förtvivlad. Hon blev retsam.

– Hur mår mr Twist i dag?

– Han mår fint.

– Du har väl inte grälat med honom, eller hur?

– Vem, jag? sade Hash förfärad. Men han och jag är ju de bästa vänner!

– Åh?

– Vi har just pratat en stund.

– Om mig?

– Nej, vi pratade om vädret och om hunden och om hur bra vi sov i natt.

Claire grävde med skospetsen i marken.

– Jaså! Ja, jag måste kila in och klara disken, sade hon. God morgon.

2

Hash Todhunter var inte någon kvicktänkt man. Han var inte heller en av dessa erfarna dyrkare av könet, som kan utläsa hela romaner ur en kvinnas blick och som precis förstår vad hon menar då hon ritar arabesker med tåspetsen i sanden. Därför förblev han nöjd under mer än tre timmar. Och så plötsligt medan han i lugn och ro rökte en pipa efter lunchen växlade hans sinnesstämning, och han började grubbla över att Claires sätt vid deras sista sammanträffande hade varit ganska underligt.

Han fick för sig, och inte för första gången, att han inte tyckte om Chimps utseende. Inte ens hans mamma skulle ha kunnat kalla Chimp Twist vacker; och dock hade han något visst medfött som var ägnat att oroa en förlovad man. Han hade det där uttrycket i sina ögon som filmbovar med specialitet att förstöra äktenskap har. En orm i människohamn, om det någonsin hade funnits en dylik, ansåg Hash medan hans hjärna försökte reda ut allt som hade lastats på den.

Han lugnades inte heller av minnet av Claires konversation. Den hade varit så kort att han kom ihåg vartenda ord av den. Och den hade uteslutande rört sig om det där usla krypet, som helt lugnt satt och lade patiens.

"Hur mår mr Twist i dag?" En betydelsefull fråga. "Du har väl inte grälat med honom, eller hur?" En tvetydig anmärkning. Och då han sedan hade sagt att de hade pratat, så hade hon frågat "Om mig?"

Hash blev så irriterad av dessa minnen att han tog pipan ur munnen och vände sig till sin kamrat med plötslig häftighet: – Hallå där!

Chimp tittade förfärad upp. Han hade suttit och funderat över huruvida det vore möjligt att i en gårdskarls arbetsuppgifter

inräkna att resa upp en stege mot husets baksida och klättra upp på den och smeta litet färg på gårdsrummets fönsterkarmar. Och sedan, medan Hash höll på att laga middagen –

– Hallå? sade han och blinkade förskrämd. Han förvånade sig över att den andre, som under lunchen hade varit vänligheten personifierad, nu stirrade på honom med en kylig och fientlig blick.

– Tänker fråga dej om en sak, sade Hash.

– Ut med det, sade Chimp och log nervöst.

Det var oklokt av honom, ty han visade sig inte från sin fördelaktigaste sida då han log. Hash tyckte att hans leende var sliskigt och bakslugt.

– Jag vill veta, sade Hash, om det pågår något kuckel?

– Eh.

– Du och min jänta bredvid här – det är väl ingenting emellan er, va?

– Naturligtvis inte! skrek Chimp upphetsad.

– Jag vill bara säga, sade Hash med eftertryck, att det är bäst att du låter bli. Begrips?

Han reste sig i betydligt lättare sinnesstämning, och med misstankarna för tillfället lugnade begav han sig till trädgården, där han visslade ett slag över häcken.

Då detta förfaringssätt inte medförde något resultat klättrade han över häcken och kikade in genom köksfönstret på San Rafael. Köket var tomt.

"Ute och promenerar", fastställde Hash och kände sig sårad. Om Claire skulle gå ut och promenera, varför hade hon inte bett honom följa med? Han tyckte inte om det. Det föreföll honom som om kärleken hade svalnat. Han återvände till Mon Repos och förskräckte den känslige mr Twist genom att stirra på honom under tjugo minuter utan att blinka.

Claire hade inte gått ut på en promenad. Hon hade tagit 12.10-tåget till Victoria och hade därifrån begivit sig till mr Braddocks hus på John Street. Hon ämnade framlägga saken för sin mamma och söka råd av denna erfarna kvinna i detta kritiska moment i sitt liv. Hennes tilltro till Tant Isabel hade inte förminskats, men det skadar aldrig att höra ytterligare en specialists omdöme. Ty Claires bekymmer hade stadigt ökats efter hennes

samtal med Hash över häcken på morgonen. Hans sätt hade förefallit henne så konstigt. Återkallandet i minnet av hans konversation hade inte heller lugnat henne.

"Hur mår mr Twist i dag?" hade hon frågat. Och i stället för att se ut som en som önskar tornera hade han svarat hjärtligt: "Åh, han mår fint." Ett oroväckande svar.

Och så hade han fortsatt med att säga att han och Chimp var de bästa vänner i världen. Det var med sammanbitna läppar och kalla ögon som Claire, efter att frånvarande ha besvarat hovmästaren Sleddons faderliga välkomstskämt, begav sig till sin mammas rum. Mrs Lippett konsulterades och visade sig vara i allra högsta grad anhängare till Tant Isabel.

– Hon är vad jag skulle vilja säga en förståndig kvinna, Clara.

– Claire, korrigerade hennes dotter mekaniskt.

– Hon vet.

– Det tror jag också.

– Åh, hon har blivit prövad, den kvinnan, sade mrs Lippett. Det ser man genast. Det säger ju sunda förnuftet att hon skulle inte kunna veta så mycket om livet, om hon inte hade blivit prövad.

– Skulle du fortsätta att pröva honom då? sade Claire oroligt.

– Pröva honom mer och mer, sade mrs Lippett. Det är enda sättet. Du måste komma ihåg, käraste, att din Clarence är sjöman och att sjömän måste hållas kort. Sjömän struntar i allt, sägs det. Man måste tvinga dem av med den ovanan, det är min åsikt. Det är just vad jag säger.

Claire gjorde hemresan per buss.

Det finns ingenting som så lämpar sig för funderingar som en resa högst upp i en buss. Vid fyratiden, då fordonet avlämnade henne i hörnet av Burberry Road, var hennes beslut som härdat stål, och hon hade redan planlagt sitt nästa steg. Hon gick in i köket ett slag, och då hon kom ut i trädgården igen fick hon syn på Hash, som vandrade av och an på gräsmattan på Mon Repos.

– Hej! ropade hon och lyckades lägga in en sorglös ton i sin röst.

– Var har du värit? frågade Hash.

– Jag har varit och hälsat på mamma ... Är mr Twist inne?

– Vad vill du mr Twist?

– Skall bara ge honom det här – någonting som jag har lovat honom.

"Det här" var ett kuvert, lilafärgat och lavendeldoftande, och Hash, som tog det och stirrade på det på samma sätt som han skulle ha stirrat på en huggorm som lagt sig till rätta i handen, gjorde en fasaväckande upptäckt.

– Det finns någonting inuti det.

– Javisst är det det. Om det inte vore det, så hade jag väl ingen anledning att ge honom det.

Hashs fingrar kände oavbrutet på kuvertet.

– Vad är det du skriver till honom om?

– Bry dig inte om den saken, du.

– Det är någonting mera i det här kuvertet än bara ett brev. Det är någonting som åker undan, då man klämmer på det.

– Det är bara en liten present, som jag har lovat honom.

En fruktansvärd misstanke sprang upp i Hashs hjärna. Det föreföll otroligt, och dock – Han slet upp kuvertet och fann sin misstanke besannad. Mellan hans fingrar dinglade en lock av linfärgat hår.

– När du har slutat upp med att öppna andras brev – sade Claire.

Hon tittade på honom, till en början hoppfullt men sedermera med växande förtvivlan. Ty Hashs ansikte var som trä och fullkomligt uttryckslöst.

– Jag är glad, sade Hash till slut. Jag har varit bekymrad, men det är jag inte nu längre. Jag har varit bekymrad över att du och jag inte har passat för varandra och att vi har förhastat oss; men nu är jag inte bekymrad längre då jag finner att du är förtjust i en annan kille, och därför behöver inte bekymret för vad vi skulle ta oss till bekymra mej längre. Han är i köket, sade Hash med ett försynt mullrande. Jag skall ge honom den här och förklara orsaken till att brevet kom att öppnas av misstag.

Hans uppträdande kunde inte ha varit värdigare, men det ges tillfällen då kvinnor inte frågar efter manlig värdighet.

– Tänker du inte slå in skallen på honom? frågade hon förvirrat.

– Jag? sade Hash och såg ut, så gott han kunde, som tavlan av San Sebastian i Louvren. Jag? Varför skulle jag slå in skallen på

den där stackars människan? Jag är förtjust. Jag har varit bekymrad, och det är jag inte längre – förstår du vad jag menar?

Inför Claires skräckslagna blickar och genom en värld som gungade och dansade begav han sig i väg mot köket i det han höll kuvertet försiktigt mellan tummen och pekfingret. Han såg lugn och belåten ut. Han såg ut som om han gick och småsjöng.

Inne i köket ändrades emellertid hans sätt. Chimp Twist tittade upp från sin patiens och fick i dörröppningen se ett ansikte stirra på sig, ett ansikte som för hans uppjagade sinnen verkade som om det var försett med strålkastare i stället för ögon. Under dessa strålkastare fanns en mun som föreföll att skära tänder. Och från denna mun strömmade mellan tandagnisslet fasansfulla ord.

De första som kan tryckas är: Upp med händerna!

Mr Twist reste sig och slank som en ål på andra sidan av bordet.

– Vad står på? frågade han i största förfäran.

– Jag skall visa dej vad som står på, sade Hash efter ytterligare ett ordrikt mellanspel, som ingen författare kan tillåta sig att återge i tryck. – Kom fram bakom det där bordet som en man och så håll upp händerna!

Mr Twist förkastade denna inbjudan.

– Jag skall skära huvut av dej, fortsatte Hash att skissera sina planer, och jag skall ta det och sedan –

Vad han ämnade göra därefter fick Chimp inte veta. Han lyckades undgå en plötslig anrusning genom ett instinktivt språng.

– Kom hit! sade Hash inställsamt.

När hans tankar började klarna igen fann han att roten till besvärligheterna, det hinder som stod i vägen för genomförandet av hans planer, var bordet. Det var ett stort, tungt bord, men Hash välte det med en kraftansträngning på sidan och sköt undan det mot spisen. Chimp fann på detta sätt sin första försvarslinje genombruten, och Hash stod just i begrepp att fortsätta offensiven, då hunden Amy, som hade varit ute och med kännarmin inspekterat soplåren, vandrade in och till sin förtjusning fann att man höll på att leka.

Amy var av naturen en tankfull hund. Största delen av den tid

som hon inte använde till att äta eller sova förbrukade hon genom att vandra omkring med rynkad panna och grubbla över världsalltet. Men hon kunde slå sig lös. I likhet med så många andra filosofer tyckte hon om ett upptåg då och då, och detta föreföll henne ytterst lovande.

Nästa ögonblick fann Hash, som störtade i väg framåt, vägen spärrad av till synes flera meter hund. Han hade svårt att klara ut huruvida hon befann sig mellan hans ben eller stödd på hans axlar. Men säkert var då att hon slickade honom i ansiktet; och ändå hade han sparkat till henne så mycket han orkat, vilket i sin tur tydde på att hon befann sig i de lägre regionerna.

– Ut med dej!

Yttrandet var avsett för Amy, men det råd som det innehöll var så utomordentligt att Chimp Twist utan tvekan följde det. Under händelsernas gång hade vägen till dörren blivit fri, och denna väg följde han utan en sekunds uppehåll. Och han stannade inte förrän han hade lagt hela Burberry Road mellan sig och sin till synes vansinnige angripare.

Därpå torkade han sin panna och sade "Bevare mig väl!"

Det föreföll Chimp Twist som om en lång promenad var motiverad – en så lång promenad att då han kom hem till Mon Repos igen, så skulle hans räddare, Sam, ha återkommit och finnas på platsen för att skydda honom.

Hash däremot var ursinnig över att han hade blivit lurad. Han hade frigjort sig från Amy och störtat ut på gatan, men hans offer hade för länge sedan försvunnit. Han återvände för att ta tag på Amy och straffa henne, men Amy hade också försvunnit. Trots sitt vanliga drömmande sätt hade hon sunt bondförnuft. Hon visste precis när det var lämpligt och när det inte var lämpligt att befinna sig bland de närvarande.

Hash återvände till sitt kök och stannade där kokande av ilska. Han hade hållit på och kokat i ungefär en kvart, då det ringde på stora dörren. Han gick dit i en sinnesstämning som var så dyster att inte ens besökarens ovedersägligt paranta utseende kunde trösta honom.

– Mr Shotter inne?

Nu kände han igen henne. Det var den unga damen som hade varit där i går och frågat efter Sam. Och liksom då tyckte han sig

även nu se en undersätsig manlig gestalt i bakgrunden.

– Nej, miss, det är han inte.

– Väntar ni honom hem snart?

– Nej, miss, det gör jag inte. Han har gått på teatern på en matiné.

– Ah, sade damen, har han det? Varpå hon gjorde en plötslig konstig rörelse med sitt paraply.

– Tråkigt, sade Hash och smälte en smula, ty hennes ögon strålade mot honom.

– Det kan inte hjälpas. Då är ni alldeles ensam?

– Ja.

– Så synd om er.

– Åh, det gör ingenting, miss, sade Hash förtjust över hennes deltagande.

– Ja, jag skall inte uppehålla er. Adjö.

– Adjö, miss.

Hash stängde dörren. Småvisslande, ty hans besökare hade lättat den depression som behärskade honom, gick han tillbaka till köket.

Någonting som vid första bekantskapen föreföll att vara taket, översta våningen av huset plus ett ton tegel träffade Hash i huvudet, och han gled sakta till golvet.

3

Soapy Molloy kom till stora dörren och öppnade den. Han var en smula blek, och han andades tungt.

– All right? sade hans hustru ivrigt.

– All right.

– Har du bundit honom?

– Med ett klädstreck.

– Men om han skriker då?

– Stoppade en dammtrasa i munnen på honom.

– Duktig gosse! sade mrs Molloy. Låt oss komma i gång då.

De gick upp för trapporna till cisternen, och mr Molloy tog av sig rocken och rullade upp ärmarna.

Några minuter förflöt, och därpå sade mr Molloy något, röd i

ansiktet och våt om armen.

– Men de måste finnas där! skrek hans fru.

– De finns inte här.

– Du har inte sett efter ordentligt.

– Jag har känt efter överallt. Det skulle inte ha kunnat finnas en gnutta här utan att jag hade känt den. Han gav ifrån sig en lång suck och bleknade. – Gissa vad jag tror?

– Vad då?

– Den där usla oljeburken, Chimp, har lurat oss – sagt fel plats åt oss.

Det plausibla i detta antagande var så tydligt att mrs Molloy inte gjorde något försök att vederlägga det. Hon bet sig under tystnad i läppen.

– Då får vi skynda oss och försöka leta reda på det rätta stället, sade hon till slut med en stor kvinnas storslagna moraliska mod. Vi vet ju att pengarna finns någonstans här i huset, och vi har ju platsen för oss själva.

– Vi tar en ganska stor risk, sade mr Molloy tveksamt. Antag att någon kommer och finner oss här.

– Nåja, det enda du behöver göra är att smyga dej på dom och ge dom en av samma sort som du gav betjänten.

– 'M, jaha, sade mr Molloy.

En arbetsam eftermiddag för Soapy Molloy

I

Den ovälkomna upptäckten av Chimp Twists förräderi hade gjorts av mr Molloy och hans brud ungefär tjugo minuter över fyra. Klockan 4.30 körde en trevlig tvåsitsig bil upp framför San Rafael, och Willoughby Braddock steg ur. Han hade utan mål kört omkring i London sedan ungefär fyrtio minuter, och eftersom han kände sig en smula övergiven fick han plötsligt för sig att ett lämpligt sätt att fördriva tiden skulle vara att åka ut till Valley Fields och be Kay bjuda honom på en kopp te.

Mr Braddock befann sig i ett tillstånd av fullständig lycka. Och om det förefaller er underligt med tanke på att han helt nyligen fått ett frieri avslaget, så måste det omtalas att han hade ångrat det där förhastade frieriet två sekunder efter det han hade släppt ned brevet i brevlådan. Och han hade kommit till den slutsatsen att hur mycket han än tyckte om Kay, så hade orsaken till att han erbjudit henne sin hand varit att han hade druckit en hel del champagne till middagen, vilket hade resulterat i en melankolisk och svärmisk sinnesstämning, som för tillfället hade undanträngt hans innerliga motvilja mot äktenskap. Han längtade inte efter äktenskap; han längtade efter äventyr. Han hade ännu inte övergivit hoppet om att mrs Lippett genom ett under skulle komma att flyttas bort från händelsernas centrum, och om någonting sådant skulle hända ville han ha händerna fria.

Ja, mr Braddock kände att allt hade ordnat sig till det bästa. Han öppnade grinden till San Rafael med den siratliga elegansen hos en man som inte har några bekymmer. I samma ögonblick öppnades dörren, och mr Wrenn kom ut.

– Se, god dag, sade mr Braddock. Kay inne?

– Tyvärr inte, sade mr Wrenn. Hon är på teatern. Fordran på hövlighet mot en besökare kämpade med längtan efter att komma i väg. – Jag är ledsen att jag också måste ge mig i väg, men jag har stämt möte och är redan en smula försenad. Jag lovade Cornelius –

– För all del. Jag kilar in här bredvid och får mig en pratstund med Sam Shotter.

– Han är på teatern med Kay.

– Totalt misslyckat alltså, sade mr Braddock med oförminskad glättighet. Ja, i så fall! Då kilar jag.

– Men, min käre vän, inte får ni ge er i väg på det viset, sade mr Wrenn ångerfullt. Vill ni inte stiga in och få er en kopp te och vänta på Kay? Claire tar in det om ni bara ringer på henne.

– Det ligger någonting i vad ni säger, medgav mr Braddock. Klokt, mycket klokt.

Han sade några vänliga ord till avsked och fortsatte sin väg till vardagsrummet, där han ringde på klockan. Då detta inte resulterade i någonting, gick han bort till kökstrappan och ropade nedåt.

– Hallå! Därnere härskade tystnaden. – Hallå! hojtade mr

Braddock än en gång, och nu föreföll det honom som om tystnaden hade brutits av ett ljud – ett underligt ljud – ett ljud som från någon som snyftade.

Han gick nedför trappan. Det var någon som snyftade.

Hopkrupen i en stol med ansiktet begravt i händerna satt den stackars flickan Claire och snyftade förtvivlat.

– Hallå! sade mr Braddock.

Tårar har en speciell förmåga – de kan med ens sopa undan all motvilja. Under åratal hade Willoughby Braddock ogillat den här flickan. Även om man undantar historien med rödlöken, som ännu inte hade slutat att förarga honom, så hade det funnits andra orsaker till krig dem emellan. Mr Braddock misstänkte fortfarande att det var Claire som då han på sin artonde födelsedag kom på visit till Midways i hög hatt, i skydd av ett busksnår hade kastat sten på detta uppskattade klädesplagg. Eftersom saken var omöjlig att bevisa hade händelsen förblivit ett historiskt mysterium; men Willoughby Braddock hade alltid misstänkt att den dolda handen tillhört Claire, och hans sätt gentemot henne hade från den dagen varit fyllt av kylig motvilja.

Men nu, då han såg henne gråtande och nedbruten framför sig med all den nosighet som han så hade avskytt bortspolad av en sorgens våg, veknade hans hjärta. Det har förorsakat många dispyter mellan historieskrivare vad Wellington skulle ha gjort om Napoleon hade gråtit vid Waterloo.

– Hör nu, sade mr Braddock, hur är det fatt? Är det någonting på tok?

Ljudet av hans röst tycktes övervinna Claires sorg. Hon satte sig upp och stirrade tårfylld på honom.

– Åh, mr Braddock, stönade hon. Jag har blivit så illa behandlad! Jag är så olycklig, mr Braddock!

– Seså, seså, sade Willoughby Braddock.

– Hur skulle jag kunna veta?

– Veta vad då?

– Jag kan inte berätta det.

– Berätta vad för något?

– Jag hade ingen aning om att han skulle ta det på det viset.

– Vem skulle göra på det viset?

– Hash.

– Har ni förstört köttpajen[1]? sade mr Braddock, som fortfarande inte fattade hennes mening.

– Min Hash – Clarence. Han tog det fel.

Äntligen började det ljusna för mr Braddock. Hon hade lagat köttpaj åt den här Clarence, vem det nu må vara, och han hade svalt den så glupskt att den hade kvävt honom.

– Är han död? frågade han med dämpad stämma.

Ett förtvivlans skri genljöd genom rummet.

– Åh! Åh! Åh!

– Min stackars kära vän!

– Han tänker väl inte göra det, eller hur?

– Göra vad då?

– Åh mr Braddock, säg att han inte tänker göra det!

– Vad menar ni med "det"?

– Gå och ta livet av sig.

– Vem?

– Hash.

Mr Braddock tog upp den konstrikt fållade näsduken ur bröstfickan och förde den över pannan.

– Hör på, sade han mjukt, kan ni inte ta och berätta alltihop från början med några enkla ord?

Han lyssnade intresserat medan Claire relaterade dagens händelser.

– Då är Clarence Hash? sade han.

– Ja.

– Och Hash är Clarence?

– Ja; han kallas Hash av alla.

– Det var den saken som förvånade mig, sade mr Braddock lugnad. Det var den saken som hela tiden hindrade mig från att fatta sammanhanget. Nu då den är uppklarad kan vi börja se saken på ett lugnt och juridiskt sätt. Låt mig se om jag har fattat det hela rätt. Ni läste det här i tidningen och började sätta honom på prov – är det riktigt?

– Ja. Och i stället för att vilja tornera för mig, så blev han bara allt kallare och slog upp förlovningen.

– Jag förstår. Men för sjutton, saken är ju enkel. Ni behöver

[1] Hash=köttpaj.

bara en man med litet världsvana som tar gossen åt sidan och talar om rätta förhållandet. Skall jag kila runt och försöka få tag på honom nu?

Claires tårdränkta ansikte sken upp, som om man hade tänt ett ljus innanför hennes ögon.

– Åh, om ni bara ville göra det!

– Visst vill jag det – som ett skott.

– Åh, ni är en god människa! Jag är ledsen över att jag kastade den där rödlöken på er, mr Braddock.

– Det var bådas vårt fel, sade mr Braddock flott. Sluta nu upp med att gråta och var en snäll flicka och pudra näsan och sånt där, så skall jag ha den där gossen här om tio minuter, och då skall allt vara all right.

Han klappade Claires huvud broderligt och slank ut genom köksdörren.

Några minuter senare hörde mr och mrs Molloy, som feberaktigt höll på att leta igenom vardagsrummet på Mon Repos, en avlägsen ringning och stirrade på varandra med förfärade blickar.

– Det var köksdörrsklockan, sade Dolly.

– Vad var det jag sa? sade mr Molloy dystert. Jag visste att det skulle gå så här. Vad ska vi ta oss till?

Mrs Molloy var inte en kvinna som var uppskakad någon längre stund.

– Naturligtvis gå ner och öppna, sade hon. Det är säkert bara någon springpojke med bröd eller någonting dylikt. Han kommer att tro att du är betjänten.

– Och om han inte tror det, svarade mr Molloy med någon bitterhet, så förmodar jag att jag skall klappa till honom med köttyxan. Det förefaller mej som om jag skulle vara tvungen att klappa till varenda en i den här olycksaliga hålan innan det hela är klart.

– Raringen får inte vara ledsen.

– Raringen har nästan fått nog av det här, sade mr Molloy dystert.

Soapy Molloy, som väntade att finna en springpojke utanför köksdörren då han öppnade, blev inte lugnare av att finna en ung man tillhörande societeten klädd i tadelfri grå kostym. Han stirrade på mr Braddock.

– Hallå, sade mr Braddock.

– Hallå, sade Soapy.

– Är ni Hash? frågade ambassadören.

– Förlåt?

– Är ert namn Clarence?

Under andra omständigheter skulle Soapy ha förnekat denna fråga med indignation; men nu ansåg han att det var klok politik att gå med på allt i den vägen.

– Det är jag, broder, sade han.

Mr Braddock tyckte mycket illa om att bli kallad broder, men han sade ingenting därom.

– Jo, jag har bara tittat in för att säga er att allt är all right.

Soapy ville långt ifrån hålla med honom. Han var nästan lika långt ifrån att förstå vad denne obegriplige besökare menade. Han hostade ljudligt för att dränka ett kvävt ljud från den bundne och med munkavle försedde Hash, som han hade stoppat undan i ett hörn borta vid spisen.

– Det är bra, sade han.

– Med flickan, menar jag. Clara, ni vet. Jag kom in i köket här bredvid alldeles nyss, och hon snyftade och grät därför att hon trodde att ni inte älskade henne längre.

– Det var illa, sade mr Molloy.

– Det verkar, sade mr Braddock, som om hon har läst någonting i en tidning av någon sabla idiot, som sade att hon borde pröva er kärlek genom att låtsas flirta med någon annan kille. Men då hon gjorde det, så slog ni upp förlovningen. Vad jag ville säga nu, förstår ni, var att hon fortfarande älskar er och att hon bara skojade då hon sände den där locken till den andre.

– Ah? sade mr Molloy.

– Då är allt väl igen, eller hur?

– Vad mej beträffar är det all right, sade mr Molloy, som gärna hade velat veta vad det rörde sig om, ty det lät intressant.

– Då är saken klar då?

– Som du säjer, broder.

Mr Braddock tystnade. Han föreföll förvånad över bristen på känsloyttringar hos den andre.

– Hon väntar att ni skall titta över dit genast, ser ni – ta henne i famn och sånt där.

Detta var en komplikation som Soapy inte hade förutsett.

– Jag måste säja, sade han, att jag har så mycket att göra här i huset att jag inte riktigt vet hur jag skall kunna göra mej fri. Hör på, broder, du kan ju säja henne att jag tittar in senare i kväll.

– All right. Det gläder mig att allt är klart nu. Hon är verkligen en trevlig flicka.

– Den bästa som finns, sade mr Molloy generöst.

– Jag misstänker visserligen fortfarande att hon kastade sten på min höga hatt den där gången, men vad gör väl det, sade mr Braddock varmt, man måste låta gömt vara glömt, eller hur?

– Det är absolut det klokaste, sade mr Molloy.

Han stängde dörren, och efter att ha dragit ett djupt befriande andedrag gick han uppför trapporna.

– Vem var det? ropade Dolly.

– Det var någon idiot som babblade om en flicka.

– Jaså? Jag tänker snoka igenom bästa sovrummet. Du får fortsätta och leta i vardagsrummet.

Soapy styrde sina steg mot vardagsrummet, men han kom aldrig dit. Ty just som han stod i begrepp att stiga över tröskeln ringde det på stora dörren.

Det tycktes Soapy som om han tvingades att utstå mer än någon människa kan bära. Det var åtminstone hans tanke, då han släpade sina trötta ben mot dörren. Det var först då han öppnade som han fann att han hade undervärderat ödets illvilja. På översta trappsteget stod en polisman.

– Helv ...! skrek Soapy. Och medan vi bannar honom för detta obehärskade utbrott måste vi i ärlighetens namn medge att situationen riktigt tiggde efter ett sådant yttrande. Han stod och gapade och genomfors av en rysning, som om man hade fört ett iskallt finger utmed ryggraden på honom.

– God afton, sir, sade polismannen. Mr Shotter?

Soapy återfick talförmågan.

– Ja, det är jag, sade han grötigt. Denna händelse, som inträffade så snart efter hans orepeterade framställning av Hash Todhunters person, kom honom att känna på samma sätt som en andraplansskådespelare känner då han får börja pjäsen som betjänten Jervis och så plötsligt måste rusa upp i sin klädloge och byta från topp till tå och fem minuter senare göra ny entré som lord George Spelvin, en av lady Hemmingways gäster på Towern.

Polismannen fumlade i sina rockfickor.

– Ny här i huset, eller hur?

– Ja.

– Då kommer ni säkert att bli glad, sade polismannen och slöt ögonen och började tala med stor hastighet, precis som om han rabblade vittneseden i en domstol, åt att få tillfälle att stödja en välgörenhetsorganisation, som förutom det att den i och för sig är en behjärtansvärd institution dessutom är nära förbunden med en skara män, vilka ni i er egenskap av husägare måste erkänna er vara tack skyldig i fråga om er egen persons säkerhet och lugnet i ert hem. Polisen, förklarade konstapeln och öppnade ögonen.

Mr Molloy betraktade inte poliskåren från riktigt samma synpunkt, men han kunde ju inte gärna såra mannens känslor genom att säga det.

– Den välgörenhetsorganisation som jag syftar på, återtog konstapeln och slöt åter ögonen, är Polismännens hem för föräldralösa barn, för vars räkning jag – jämte många andra – är ute för att sälja biljetter till vår årligen återkommande konsert i Odd Fellows Hall på Ogilvy Street den sextonde dennes. Biljetterna, som kan köpas till vilket antal som helst, består av femkronorsbiljetter, trekronorsbiljetter, tvåkronorsbiljetter, enkronorsbiljetter och femtioöresbiljetter. Får jag lov att sälja ett par femkronorsbiljetter till er och er fru?

– Om jag får lov att lägga mitt ord i vågskålen, mr Shotter, så skulle jag verkligen vilja råda er till ett köp. Det är en förträfflig och förtjänstfull välgörenhetsorganisation.

Talaren var en man i prästdräkt, som hade dykt upp ur tomma intet och nu stod bredvid konstapeln. Hans röst tröstade och lugnade Soapy i viss mån; ty då han ett ögonblick tidigare hade varseblivit ytterligare en mörk skepnad på översta trappsteget,

så hade han fruktat att de påfrestningar som livet i stora världen ställt på honom hade kommit honom att se dubbelt.

– Jag antar att det är med mr Shotter jag har den äran att tala? fortsatte nykomlingen. Han var en man med ett knivskarpt ansikte och förebrående ögon, och under ett fansansfullt ögonblick hade han förefallit Soapy som Sherlock Holmes. – Jag har just tillträtt mitt ämbete som pastor i den här församlingen, och jag håller på att göra en första rond till mina kära församlingsbor. Mr Cornelius, husagenten, var vänlig nog att ge mig en lista med namn. Får jag lov att föreställa mig? – Pastor Aubrey Jerningham.

Man har med rätta framhållit hur föga världen känner till sina stora män. Detta namn, som skulle ha kommit Kay Derrick att rysa av förtjusning, gjorde inget intryck på Soapy Molloy. Han var just inte den som läste mycket; och då han läste så var det någonting betydligt lättare och mera fängslande än *Finns det ett Helvete?*.

– Goddag! sade han buttert.

– Hur många femkronorsbiljetter får jag sälja till er och er fru? frågade polismannen. Hans vördnad för prästerskapet hade kommit honom att tiga under den föregående konversationen, men nu tycktes han plötsligt komma ihåg att affär är affär.

– Det är en värdefull tillställning, sade pastor Aubrey Jerningham och trängde sig in förbi Soapy trots denna stackars lidande människas försök att spärra vägen. Efter vad jag hört kommer ett flertal mycket framstående förmågor att framträda på scenen. Har jag rätt eller inte, konstapeln?

– Jo, ni har alldeles rätt. Under första delen av programmet kommer konstapel Purvis att recitera: "Den heliga staden" – nej, nu narras jag, "Sovande i djupet"; konstapel Jukes kommer att imitera välkända scenstjärnor, som ni kommer att känna igen varenda en; kommissarie Oakshott kommer att trolla; konstapel –

– En utmärkt aftonunderhållning, sade pastor Aubrey. Jag kommer att presidera, kan jag också tala om.

– Och pastorn kommer att presidera, sade polismannen, som kvickt förstod att begagna sig av denna ytterligare attraktion. Så hur många femkronorsbiljetter får jag sälja till er och er fru?

Soapy var i likhet med Chimp en ekonomisk människa; oc
förutom utgiften så ryste hela hans inre vid tanken på att gö
något som på minsta sätt var ägnat att stödja polismakten. Im
desto mindre fann han nu att undanflykter var omöjliga och a
det endast gällde att rädda så mycket som möjligt från det sju
kande vraket.

– Ge mej en, sade han, och orden föreföll att vara slitna
honom.

– Bara en? sade polismannen besviket. Hur går det med er f
då?

– Jag är inte gift.

– Men er syster då?

– Jag har ingen syster.

– Men om ni råkar träffa några av era vänner på klubben o
de vill komma med?

– Ge mej en! sade Soapy.

Polismannen gav honom en, tog emot pengarna, sade någ
ord av tacksamhet och försvann. Soapy, som gick in i huset ige
blev mycket illa berörd av att finna att prästen hade följt med in

– En mycket behjärtansvärd välgörenhetsfest, sade prästen

Soapy stirrade dystert på honom. Hur blev man av med prä
ter? Soapy kunde inte lista ut något utöver sin frus universalm
del – att klappa till honom.

– Har ni bott i Valley Fields länge, mr Shotter?

– Nej!

– Jag hoppas vi skall träffas ofta.

– Gör ni det? sade Soapy matt.

– En präst första plikt är enligt min åsikt –

Mr Molloy hade ingen aning om vad som kunde vara en prä
första plikt, och han skulle heller aldrig få veta det. Ty i de
ögonblick hördes från de övre regionerna en kvinnas klara c
melodiska röst.

– Älsk-ling!

Mr Molloy ryckte till häftigt. Det gjorde pastor Aubrey J
ningham också.

– Jag är i sängkammaren, honungsunge. Skynda dej upp.

En mörk rodnad färgade pastor Aubreys asketiska ansikte.

– Jag tyckte att ni sade att ni inte var gift, mr Shotter, sade h

med hård röst.

– Nej – eh – ah –

Han fick syn på pastor Aubreys ögon. Han såg ut som Sherlock Holmes skulle ha gjort, om han hade överraskat Watson med att stjäla hans klocka.

– Nej – jag – eh – ah –

Det är inte allom givet att kunna handla riktigt i en dylik situation. Mr Molloy begick emellertid vid detta tillfälle – det måste fastslås – en svår social blunder. Han blinkade en avskyvärd, menande blinkning, lyfte upp högra handens pekfinger och stoppade med ryslig skälmskhet in det mellan pastorns tredje och fjärde revben.

– Nåja, ni vet ju hur det är, sade han otydligt.

Pastor Aubrey Jerningham darrade från topp till tå. Han sträckte på sig och stirrade på Soapy. Fingret hade förorsakat honom betydlig kroppslig smärta, men det var den andliga smärtan som var svårare att utstå.

– Ja, jag vet verkligen hur det är, sade han.

– Ni är en världsman, sade Soapy lättad.

– God afton, mr Shotter, sade pastor Aubrey.

Stora dörren slog igen. Dolly visade sig på trappavsatsen.

– Varför kommer du inte upp? frågade hon.

– Därför att jag tänker gå och lägga mej, sade Soapy och andades tungt.

– Vad menar du?

– Jag behöver ta igen mej. Jag behöver vila, och jag tänker skaffa mej den också.

Dolly kom ner i hallen.

– Bevare mej väl, du ser ju alldeles förstörd ut, raring!

– Just precis. Om jag inte får lugna mej i några minuter, så får du skicka efter ambulansen.

– Ja, jag tror bestämt att jag skall ta mej en paus också. Det är ett dammigt jobb det här letandet. Jag tar mej en nypa luft utanför köksdörren ... Var det några andra här på besök?

– Ja, det var det.

– Kors! Folket i den här trakten tycks inte ha några egna hem, eller hur? Jag är strax tillbaka, älskling. Det är något slags källare därute. Gamle Finglass kan mycket väl ha gömt pengarna där.

Pastor Aubrey Jerningham vandrade över den lilla gatstump som tjänade som uppfartsväg för både Mon Repos och San Rafael och gick uppför trapporna till mr Wrenns dörr. Han darrade fortfarande.

– Mr Wrenn? frågade han den välklädde unge mannen, som öppnade för honom.

Mr Braddock skakade på huvudet.

Detta var andra gången under de sista fem minuterna som han hade blivit tagen för ägaren till San Rafael; ty medan pastorn hade börjat i övre delen av Burberry Road och gått nedåt, så hade polismannen börjat nedifrån och gått uppåt.

– Ledsen, sade han. Mr Wrenn är ute.

– Då kliver jag in och väntar, sade pastor Aubrey.

– Givetvis, sade mr Braddock.

Han visade vägen till vardagsrummet med samma känsla av oro, ehuru i mindre skala, som den prästklädde mannen hade framkallat hos Soapy Molloy. Han kände just inte till präster och funderade över hur han skulle kunna hålla konversationen i gång.

– Får jag bjuda er på en kopp te?

– Nej tack.

– Jag är ledsen, sade mr Braddock ursäktande, men jag vet inte var man har whiskyn.

– Jag smakar aldrig starka drycker.

Konversationen tynade av. Willoughby Braddock började finna sitt sällskap en smula avkylande. Inte kamratlig. Han föreföll att grubbla på någonting, om inte mr Braddock misstog sig alltför mycket.

– Ni är en kyrkans man och sådant där, eller hur? sade han efter en ganska lång paus.

– Ja, det är jag. Mitt namn är pastor Aubrey Jerningham. Jag har just tillträtt ämbetet som pastor här i församlingen.

– Jaså. Trevlig plats.

– Där allting fröjdar ögat, och endast människan är ond.

Det blev åter tyst. Mr Braddock letade i sitt minne efter samtalsämnen, men han fann att han var mycket illa försedd med klerikala sådana ...

Han tänkte ett ögonblick fråga besökaren hur det kom sig att biskopar hade sådana där skospänneliknande saker på sina hattar – ett problem som alltid hade mystifierat honom; men kom till den slutsatsen att den andre kunde tycka illa vara, om han uppfordrades att yppa hemligheter rörande sitt yrke.

– Hur går det för kyrkokören? frågade han.

– Kören är utmärkt.

– Det var fint. Är orgeln all right.

– Ja, tack.

– Fint! sade mr Braddock och ansåg att konversationen började ta sig. Ser ni, där jag bor, nere i Wiltshire, tycks prästerna alltid ha ett syndigt besvär med orglarna. Man ber mig alltid om pengar till orgelfonden. Hur kommer det sig? Det har jag alltid undrat över.

Pastor Aubrey Jerningham gav sig inte på sådana spörsmål.

– Då bor ni inte här, mr –

– Jag heter Braddock – Willoughby Braddock. Nej, visst inte. Jag är bara här på besök. Är god vän i familjen.

– Jaså. Då känner ni inte – den där herrn som bor i huset intill – mr Shotter?

– Jo, det gör jag visst! Sam Shotter? Han är en av mina bästa vänner. Jag har känt honom så länge jag kan minnas.

– Verkligen? Jag kan tyvärr inte gratulera er till ert val av vänner.

– Varför det då? Vad är det för fel på Sam? frågade mr Braddock.

– Det är bara detta, mr Braddock, sade pastor Aubrey i det hans förkvävda vrede trängde fram. Han lever ett liv i öppen synd.

– Öppen – vad för något?

– I öppen synd. Och det i hjärtat av min församling.

– Det här fattar jag inte. Vad menar ni – öppen synd?

– Den här Shotter har själv sagt mig att han är ungkarl.

– Ja, det är riktigt.

– Och detta till trots så fann jag, då jag för några minuter sedan besökte hans hus, att en kvinna höll till där.

– En kvinna?

– En kvinna.

– Men det är omöjligt. Sam är inte den sorten. Träffade ni henne?

– Jag väntade inte för att träffa henne. Jag hörde hennes röst.

– Jag vet, sade mr Braddock fyndigt. Hon måste ha varit en besökare; någon som tittat in för tillfället.

– Vad hade hon i så fall att göra i hans sängkammare?

– I hans sängkammare?

– I – hans – sängkammare! Jag har kommit hit för att varna mr Wrenn, som efter vad jag har hört av mr Cornelius har en ung systerdotter, att ta sig i akt och inte tillåta något slags umgänge mellan de båda husen. Tror ni att det dröjer länge innan mr Wrenn kommer tillbaka?

– Det vet jag inte. Men hör på, sade mr Braddock bekymrad, det måste vara något missförstånd.

– Ni vet väl händelsevis inte var han är?

– Nej – jo det gör jag för resten. Han sa någonting om att gå och hälsa på Cornelius. Jag tror att de spelar schack eller något dylikt. Ett spel, sade mr Braddock, som jag aldrig har kunnat förstå meningen med. Men så är jag heller inte särskilt slängd i sådana där intelligensspel.

– Jag ger mig i väg till mr Cornelius hus, sade pastor Aubrey och reste sig.

– Ni spelar väl inte mah-jong, eller hur? frågade mr Braddock. Se, det är ett spel som –

– Om han inte är där, så kommer jag tillbaka.

Då Willoughby Braddock blivit ensam fann han att hans längtan efter te hade försvunnit. Claire hade i sin tacksamhet gentemot honom nästan överträffat sig själv i fråga om det rostade brödet, men det hade ingen dragningskraft på honom. Han tände en cigarrett och gick ut för att pilla med motorn i sin bil, vilket alltid var honom en hjälp i hans tankeverksamhet.

Men inte ens karburatorn, som led av en sådan där fascinerande sjukdom som brukar drabba karburatorer, skänkte honom vederkvickelse. Han var grundligt uppskakad och bekymrad.

Han klättrade in i bilen och försjönk i dystra tankar, och plötsligt förkunnade röster nedifrån vägen att Kay och Sam var i antågande.

De småpratade på ett mycket vänligt sätt – från den plats där

Willoughby Braddock satt kunde han höra den glada klangen av Kays klara skratt – och det föreföll mr Braddock, ehuru han inte var någon mera utpräglad moralpredikant än de övriga av hans generation, som om händelserna kommit till ett stadium som endast kan beskrivas såsom obehagligt. Han klev ur bilen och stod och väntade på dem på trottoaren.

– Nej, men se god dag, Willoughby, sade Kay. Det var fint. Har du kommit just nu? Kom in och drick en kopp te.

– Tack, jag har redan druckit. Den där flickan Clara gav mig ... Hör du, Sam, skulle jag kunna få tala ett par ord med dig?

– Prata på bara, sade Sam.

– Nej, jag menar privat. Du tycker väl inte illa vara, Kay?

– Ingalunda. Jag går in och säger till om te.

Kay försvann in i huset; när Sam såg upp på mr Braddock lade han med förvåning märke till att hans ansikte hade blivit blossande rött och att hans ögon stirrade på honom med ett förebrående uttryck.

– Vad står på? frågade han förbryllad.

Willoughby Braddock harsklade sig.

– Hör du, Sam, du vet –

– Nej det gör jag inte, sade Sam då den andre tystnade.

– – du vet ju, Sam, att jag inte är – ingen kan kalla mig – äsch, nu har jag glömt bort ordet!

– Vacker? gissade Sam.

– Jag har det på tungspetsen – puritan. Det är just det ord som jag söker. Jag är ingen puritan. Jag är inte trångbröstad, som du vet. Men ändå, ärligt talat, Sam, gamle gosse – jag menar – –

Sam strök sig tankfullt över hakan.

– Jag förstår dig fortfarande inte riktigt, Bradder, sade han. Vad är det egentligen som står på?

– Ja, jag menar bara som en undran, gamle gosse, bara som en undran – är det egentligen fair play? Jag menar granne till vänner till mig och ta Kay med på teatern och hålla på som om allt vore som det skulle.

– Nå, vad är det som inte är som det ska? frågade Sam tålmodigt.

– Nåja, när det går så långt att prästen tittar in och beklagar sig över kvinnorna i din sängkammare –

– Vad?!

– Han påstod att han hörde henne.

– Hörde en kvinna i min sängkammare?

– Ja.

– Han måste vara vansinnig. När då?

– Alldeles nyss.

– Det fattar jag inte.

– Ja, det var i alla fall vad han sade. Han var förfärligt obehaglig dessutom. Och så är det en annan sak, Sam. Jag skulle vilja att du säger till din betjänt att inte kalla mig broder. Han –

– Du store Caesar! sade Sam.

Han tog Willoughby Braddock i armen och föste honom mot trappan. Hans ansikte hade ett beslutsamt uttryck.

– Kila in och var hygglig och prata med Kay, sade han. Säg henne att jag kommer om några minuter. Det är en sak som jag måste se till.

– Ja, men hör du –

– Kila på bara!

– Men jag förstår inte.

– Raska på!

Givande vika för övermakten gick Willoughby Braddock med tankfulla steg in i San Rafael. Och Sam lämnade sandgången och klev upp på gräsmattan och fortsatte med smygande gång mot sitt hem. Hans hjärna var fylld av svaga men livliga misstankar.

Han hade hunnit fram till trappan och stannat för att lyssna, då eftermiddagsfriden störtes av ett skärande kvinnligt skri. Detta följdes av muntert skall. Och detta i sin tur följdes av det plötsliga uppdykandet av en flyende gestalt, som ilade mot grinden. Den rörde sig hastigt och belysningen var svag, men Sam hade ingen svårighet att känna igen sin gamla bekantskap miss Gunn från Pittsburgh. Hon störtade hastigt ut genom grinden och ut på Burberry Road, medan Amy, som i skymningen såg ut som en liten elefant, hoppade och dansade runtomkring henne utstötande underliga hundläten.

Dolly slog igen grinden, men grinden betydde ingenting för Amy. Hon hoppade ledigt över, och de båda försvann i mörkret.

Sams ansikte fick ett bistert uttryck. Han förflyttade sig med ljudlösa steg till Mon Repos dörr och tog fram nyckeln.

Huvudsakligen om byxor

1

Sammanträffandet mellan Amy och mrs Molloy hade kommit till stånd på grund av den senares beslut att undersöka den lilla källaren, som låg utanför köksdörren. Hon hade sagt Soapy att hon trodde att de försvunna pengarna var gömda där. Det var de inte, men Amy var det. Källaren var Amys älsklingssovplats, och dit hade hon dragit sig tillbaka då hon upptäckte att hennes glada lek med Hash hade missuppfattats.

Mrs Molloys känslor, när hon trevade sig fram i mörkret och plötsligt stack in handen i den grottlika munnen på den största hund hon någonsin hade träffat, har måhända tillräckligt tydligt antytts genom skildringen av hennes uppträdande. Fastän hon var en kvinna med nerver av stål var detta för mycket för henne.

Det skri hon gav ifrån sig, innan hon samlade luft för att springa för sitt liv, trängde endast svagt fram till den plats i vardagsrummet där Soapy tog sig en välbehövlig vilostund på soffan. Han hörde det, men det hade inget budskap för honom. Han kände sig en smula bättre nu, och hans nerver, som visserligen ännu inte slutat att darra, hade börjat lugna sig. Han beslöt att vila ytterligare ett par minuter.

Ungefär mitt i den andra minuten öppnades dörren tyst och Sam kom in. Han stod en stund och såg på den vilande mr Molloy.

– Har ni det bekvämt? sade han.

Soapy störtade upp från soffan med ett slags gurglande utrop. Av alla förfärliga händelser denna eftermiddag hade denna den kraftigaste verkan i hans nervcentra. Han hade inte hört dörren öppnas, och Sams röst hade varit den första vinken om att han inte längre var ensam.

– Jag är rädd att jag skrämde er, sade Sam.

Ett farligt yrkes krav hade lärt Soapy att tänka fort. Under loppet av ett strävsamt liv hade han mer än en gång befunnit sig i sådana situationer att endast bråkdelen av en sekund stått till hans förfogande för att tänka ut en lämplig plan. Hans tränade hjärna klarade även nu situationens krav.

– Visst skrämde ni mej, sade han och tog på sig sitt bästa Thomas G. Gunn-sätt. Ni skrämde mej verkligen ordentligt, mr Shotter. Jaså, ni kommer äntligen.

– Ja, här är jag.

– Jag har väntat på er en god stund. Jag är rädd för att jag rent av höll på att somna.

Han småskrattade som man alltid gör då man tänker på något lustigt.

– Jag föreställer mig, sade Sam, att det måste vara en smart man som skall kunna överraska er i sömnen.

Mr Molloy småskrattade igen.

– Det är just vad pojkarna i Denver City brukade säja om mej. Han tystnade och såg en smula ängsligt på Sam. – Säj, ni känner väl igen mej, mr Shotter?

– Det gör jag visst det.

– Kommer ni ihåg att jag var här på besök för några dagar sedan för att se mitt gamla hem?

– Jag kommer ihåg er från en tidigare tidpunkt – från den tiden då ni satt i Sing Sing.

Han vände sig bort för att skruva upp gasen, och mr Molloy var tacksam över att få tillfälle att tänka en smula.

– Sing Sing?

– Ja.

– Ni har väl aldrig varit där.

– Jag var där en gång för att se en teaterföreställning, i vilken ni hade en huvudroll. Jag har glömt bort ert nummer.

– Nå, än sen då?

– Eh?

Mr Molloy sträckte på sig med stor värdighet.

– Nå, än sen då? upprepade han. Vad betyder väl det om jag för en kort tid – på grund av en illvillig domare och en mutad jury – vistades i den av er omnämnda institutionen? Jag vägrar att anse den saken som en fläck på min karaktär. Ni är amerikan, mr Shotter, och ni vet att den amerikanska politiken har en mycket mörk avigsida. Mina oförfärade ansträngningar för reform- och framstegspartiet bragte mej i bitter fiendskap med en liga samvetslösa män, som inte tvekade att få mej arresterad för en uppdiktad förseelse och –

– Allt det där, sade Sam, skulle ha gått i mig mycket lättare om jag inte hade funnit er i färd med att göra inbrott i mitt hus.

Det skulle vara mycket svårt att avgöra huruvida det uttryck som överfor mr Molloys vackra ansikte var förorsakat av indignation eller förvåning.

– Göra inbrott i ert hus? Är ni tokig? Jag har kommit hit i förhoppning om att få träffa er, fick veta att ni inte var hemma och inviterades av er betjänt, en mycket trevlig man, att stiga in och vänta på er. Göra inbrott i ert hus, kan man tänka! Tror ni att ni då skulle ha funnit mig liggande på soffan?

– Släppte Hash in er?

Så magnetiskt var denne mans sätt – men så hade han ju också ofta sålt aktier i obefintliga oljekällor till skottar – att Sam började känna sig tveksam.

– Om er betjänts namn är Hash, så var det naturligtvis han som släppte in mej. Han släppte in mej genom stora dörren på det konventionella sätt som man brukar göra då gentlemän kommer på besök.

– Var är Hash?

– Varför frågar ni mej om den saken?

Sam gick bort till dörren. Hans besökares oerhörda indignation hade kommit honom att tveka, men den hade ingalunda övertygat honom.

– Hash! ropade han.

– Han förefaller att vara ute.

– Hash!

– Utan tvivel ute och promenerar.

– Hash! vrålade Sam.

Från de undre regionerna kom ett otåligt svarsrop.

– Hallå! Hjälp!

Det hade varit ett långt och tålamodsprövande arbete för Hash att befria sig från den dammtrasa som Soapy Molloy hade proppat in i munnen på honom med sådan omsorg, men han hade till slut lyckats, och hans röst lät för mr Molloy liksom en själaringning.

– Han tycks vara inne när allt kommer omkring, sade han.

Sam hade vänt sig om och stirrade intensivt på honom, och Soapy lade med förtvivlan i hjärtat märke till hans atletiska

gestalt och hans kraftiga händer. "Ta och klappa till honom!" tycktes hans frus mjuka röst viska i hans öra; men då han granskade Sam förstod han att ett dylikt projekt endast var en utopi. Sam såg till alla delar ut som en som, om han blev tillklappad, otvivelaktigt skulle klappa tillbaka och klappa till så att man gick i småsmulor.

– Ni band honom, förmodar jag? sade Sam med hotfullt lugn.

Soapy sade ingenting. Ord har sin tid och tystnad sin.

Sam stirrade en smula fundersamt på honom. Han hade börjat fatta att han nu hade ställts inför ett ganska kinkigt problem, nämligen att behöva vara på två ställen samtidigt. Han måste givetvis gå ned i köket och befria Hash. Men om han gjorde det, så skulle naturligtvis den här inkräktaren ögonblickligen försvinna ut genom stora dörren. Och om han tog honom med sig ned i köket, så skulle han eventuellt kunna försvinna genom köksdörren. Och till slut om han lämnade honom kvar här i rummet och låste dörren, så skulle han genast försvinna genom fönstret.

Det var ett kinkigt problem, men alla problem kan lösas. Sam löste detta genom ett genialt infall. Han lyfte fingret hotande mot Soapy.

– Ta av er byxorna! sade han.

Soapy gapade. Konversationens intellektuella press hade varit för mycket för honom.

– Byxor? stammade han.

– Byxor. Ni vet mycket väl vad byxor är för någonting, sade Sam, och det är ingen idé att ni låtsas som om ni inte vet det. Ta av dem!

– Ta av mej mina byxor?

– Människa! sade Sam med plötslig häftighet. Vad är det med er. Det gör ni ju varenda kväll, eller hur? Var ligger svårigheten? Dra av dem och dra inte ut på tiden.

– Men –

– Hör på! sade Sam. Om inte de där byxorna är överlämnade till mig inom trettio sekunder, så klappar jag till er!

Han fick dem på arton.

– Så där ja, sade Sam. Jag tror att ni kommer att finna det en smula svårt att smita nu. Han plockade upp byxorna, hängde dem över armen och gick ned i köket.

Kärleken är allbetvingaren. Den hade kommit till Hash sent, men i likhet med mässlingen desto mera våldsamt. En naturlig åstundan att störta uppför trappan och slita sönder sin forne angripare bit för bit förbleknade inför hans allt uppslukande önskan att skynda över till San Rafael och träffa Claire. Det var det första han sade då Sam med hjälp av en förskärarkniv hade lossat hans band.

– Jag måste träffa henne!

– Är du skadad, Hash?

– Nej, han slog mej bara i skallen. Jag måste träffa henne, Sam.

– Claire?

– Ja! Den stackars lilla ängeln, som gråter sig fördärvad. Den där herrn berättade alltihop.

– Vilken herre?

– Det kom en herre hit till köksdörren och berättade för den där slusken hur den lilla stackarn snyftade och grät. Han trodde hela tiden att det var jag.

– Har du grälat med Claire?

– Ja, vi har grälat. Jag måste träffa henne.

– Det skall du få. Kan du gå?

– Visst kan jag gå. Varför skulle jag inte kunna gå?

– Kom med då.

Trots sitt påstående fann Hash dock att det var svårt att begagna sig av de avdomnade benen. Sam måste ge honom en arm, och deras vandring gick långsamt.

– Sam, sade Hash efter en paus, som ursprungligen hade avsetts för massage men som dessutom hade utnyttjats till tankeverksamhet, vet du någonting om hur man blir gift?

– Bara det att det är en förträfflig sak att göra.

– Jag menar hur fort kan en kille bli gift?

– Med detsamma, tror jag. I varje fall skall han gå till en giftermålsbyrå.

– Då skall jag gå till en sådan. Jag har haft nog av såna här missförstånd.

– Kloka ord, Hash! Hur är det med benen?

– Det är inget fel på benen. Det är hennes mamma som jag tänker på.

– Du tycks bara tänka på hennes mamma. Är du riktigt säker på att du har valt den rätta i familjen?

Hash hade stannat igen, och hans ansikte bar vittnesbörd om att hans inre var rov för stridiga känslor.

– Sam, hennes mamma tänker komma och slå sej ner hos oss sen vi har gift oss.

– Ja, varför inte?

– Ah, du har inte träffat henne, Sam! Hon har kroknäsa och ögon som en djurtämjare. Men ändå –

Den inre striden tycktes ånyo blossa upp.

– Ah, för resten! sade Hash. Han funderade ett slag. Man måste se det från alla sidor, ser du.

– Absolut.

– Och här är en annan sak att tänka på: Hon har lovat att hon skall köpa en pub åt oss.

– Pubar är alltid pubar, medgav Sam.

– Jag har alltid önskat att jag ägde en pub.

– I så fall skulle jag inte tveka.

Hash såg plötsligt den poetiska sidan av saken.

– Skulle inte min lilla Clara se underbar ut bakom en disk i färd med att servera drinkar och ropa: "Mina herrar, det är stängningsdags!" Kan du inte föreställa dej hur hon står där och blåser skummet av ölsejdlarna?

Han försjönk i hänryckt tystnad och sade ingenting under hela tiden medan Sam hjälpte honom genom köksdörren på San Rafael och in i köket.

Eftersom Sam fullt riktigt insåg att det heliga ögonblick då återföreningen skulle äga rum inte var avsett för hans ögon, vände han efter att ha lagt mr Molloys byxor på bordet och begav sig till vardagsrummet.

3

Det första han hörde då han öppnade dörren var Kays röst.

– Jag bryr mig inte om det, sade hon. Jag tror helt enkelt inte

ett ord.

Han steg in och fann att hon talade med sin morbror, mr Wrenn, och den vitskäggige mr Cornelius. De stod tillsammans vid spisen med det där fåraktiga och buttra uttrycket hos män som har varit nog dåraktiga att diskutera med en kvinna. Mr Wrenn lekte med sin halsduk, och mr Cornelius såg ut som en druidpräst som har fått obehag av änkan efter den offrade.

Sams entré förorsakade en besvärande tystnad.

– Hallå, mr Wrenn, sade Sam. God afton, mr Cornelius.

Mr Wrenn tittade på mr Cornelius. Mr Cornelius tittade på mr Wrenn.

"Säg någonting", sade mr Cornelius blickar till mr Wrenn. "Du är hennes morbror."

"Säg någonting själv", svarade mr Wrenns blickar. "Du har vitt skägg."

– Jag är ledsen över att jag har dröjt så länge, sade Sam till Kay. Jag har haft en smula bekymmer hemma. Jag fann en herre i färd med att plundra mitt hus.

– Vad då?

– Det hade varit ett fruntimmer där också, men hon gav sig i väg just som jag kom.

– En dam!

– Nåja, vi kan ju kalla henne en kvinnlig partner.

Kay vände sig mot mr Wrenn, och hennes ögon sken som endast ögonen hos en flicka som med fullt fog kan säga "Vad var det jag sade!" till sina äldre anförvanter. Mr Wrenn undvek hennes blick. Mr Cornelius fingrade på sitt skägg och såg förvånad ut.

– Plundra ert hus? Varför då?

– Det är just vad jag inte kan förstå. De här båda människorna tycks vara oerhört intresserade av Mon Repos. De sökte upp mig häromdagen och ville köpa huset, och nu finner jag dem i färd med att plundra det.

– Gud i himlen! skrek mr Cornelius. Jag undrar! Kan det vara möjligt?

– Det skulle inte förvåna mig. Det kan det kanske, sade Sam. Vad då för något?

– Kommer ni ihåg, mr Shotter, att jag berättade för er då ni

kom för att hyra huset av mig att en beryktad brottsling en gång hade bott där?

– Ja.

– En man vid namn Finglass. Kommer du ihåg Finglass, Wrenn?

– Nej, han måste ha varit före min tid.

– Hur länge har du bott här?

– Ungefär tre och ett halvt år.

– Aha, då var det före din tid. Den här mannen plundrade Nya Asiatiska Banken på omkring fyrahundratusen pund i obligationer. Man fick aldrig tag på honom, och antagligen flydde han ur landet. Ni kan finna hela berättelsen härom i min historia om Valley Fields. Kan det vara möjligt att Finglass gömde rovet i Mon Repos och inte fick tillfälle att komma tillbaka dit och hämta det?

– Naturligtvis! skrek Sam entusiastiskt.

– Det skulle kunna förklara orsaken till att de där människorna önskar komma i besittning av huset.

– Ja, naturligtvis! sade Kay.

– Det låter verkligen sannolikt, sade mr Wrenn. Var det en lång smal man med ett starkt skelande vänsteröga?

– Nej, det var en undersätsig man.

– Då var det inte Finglass själv. Det var utan tvivel någon annan brottsling, någon kamrat till honom, som har fått veta var pengarna ligger gömda. Jag önskar att jag hade min historia här, sade mr Cornelius. Flera sidor handlar bara om Finglass.

– Låt mig ge er ett råd, sade Sam. Gå och hämta den.

– Skall jag göra det?

– Ja, gör det.

– Gärna. Följer du med mig, Wrenn?

– Visst gör han det, sade Sam med värme. Mr Wrenn vill säkert gärna ha litet frisk luft.

Med största tillfredsställelse hörde han stora dörren slå igen bakom dessa överflödiga medlemmar av sällskapet.

– En sådan spännande historia! sade Kay.

– Ja, inte sant, sade Sam och drog sin stol närmare. – Den sidan av saken som mest slår mig –

– Vad blev det av karlen?

– Han är all right. Jag lämnade honom i vardagsrummet.

– Men han kommer att smita!

– Nej, visst inte.

– Varför inte?

– Nåja, han kommer inte att göra det.

– Men han behöver ju bara gå raka vägen ut genom dörren.

– Ja, men han kommer inte att göra det. Sam drog sin stol ännu närmare. – Jag sade nyss att den sida av saken som mest slår mig är att jag nu kommer att få en sådan ekonomisk ställning att jag kan gifta mig.

– Tänker du gifta dig med någon?

– Jag tänker över huvud taget inte på något annat. Låt oss begrunda det här. Banken kommer säkert att ge tio procents belöning för att återfå pengarna. Till och med fem procent skulle bli en vacker summa. Det klarar den ekonomiska sidan av saken. Så nu –

– Du tycks vara ganska säker på att hitta de där pengarna.

– Ja, den saken är jag inte rädd för. Om de finns där –

– Ja, men antag att de inte finns där.

– Jag är säker på att de finns där. Låt oss nu planera i stället. Vi köper en gård någonstans, eller vad tycker du?

– Jag har ingenting emot att du köper dig en gård.

– Jag sade vi. Vi köper oss en gård, och där slår vi oss ner för att leva till vår ålders sena höst på mjölk, honung och jordens produkter. Du skall gå omkring i en hemvävd klänning, och jag skall låta skägget växa. Vi skall hålla oss med hundar, duvor, katter, får, höns, hästar, kor och en sköldpadda för trädgården. Den är bra mot sniglar, förklarade Sam.

– Inte för sniglarna, skulle jag tro. Tycker du om sköldpaddor?

– Gör inte du det?

– Nej, inte särskilt.

– I så fall, sade Sam ädelmodigt, släpper vi sköldpaddan.

– Det låter precis som någon gammal lek – "Släppa sköldpaddan".

– Låt oss återuppta ämnet. Vi beslutar oss för gården. Bra! Men var skall den då ligga? Du är ju från Wiltshire, så du föredrar väl det landskapet. Jag kan tyvärr inte erbjuda mig att köpa tillbaka Midways, för så vitt jag inte vid närmare eftertanke

beslutar mig för att behålla pengarna i stället för att lämna tillbaka dem till banken – den saken får vi diskutera senare – men finns det inte någon gammal kaprifoliumbevuxen gård på de Braddockska domänerna?

– O, fasa!

– Vad står på?

– Säger du att du lämnade den där karlen i vardagsrummet?

– Ja, än sen då?

– Jag kommer just nu ihåg att jag skickade över Willoughby till Mon Repos för tio minuter sedan för att ta reda på varför du dröjde så länge. Han kanske håller på att bli mördad.

– Nej, det tror jag då inte. För att återgå till vad jag sade –

– Du måste genast gå och se efter.

– Tycker du verkligen att det är nödvändigt?

– Visst är det det.

– Ja, i så fall.

Sam reste sig motvilligt. Det retade honom avsevärt att livet skulle vara en enda lång följd av avbrott. Han gick bort till Mon Repos, öppnade dörren och steg in. Ett dovt muller av röster från vardagsrummet mötte honom då han kom in. Han slängde igen dörren, och ett ögonblick senare kom mr Braddock ut med upphettade kinder.

– Se, där är du ju, Sam! Jag var just på väg att hämta dig.

– Är det någonting på tok?

– Det beror på vad du menar med på tok. Mr Braddock stängde omsorgsfullt dörren till vardagsrummet. Du känner ju lord Tilbury?

– Visst känner jag lord Tilbury.

– Ser du, han är därinne, sade Willoughby Braddock och pekade med en vördnadsfull tumme mot vardagsrummet, och han har inga byxor på sig.

Sam får höra dåliga nyheter

Sam gav ifrån sig ett rop fyllt av överväldigande bitterhet. Det finns inget retsammare för en ung strateg än att finna att en liten oförutsedd händelse har omintetgjort alla hans planer. Den enda sak som han hade förbisett var möjligheten av att någon byxförsedd besökare skulle ringa på under hans frånvaro och förse mr Molloy med det som behövdes för flykt.

– Han är försvunnen då, förmodar jag?

– Nej, han är fortfarande därinne, sade mr Braddock. Inne i vardagsrummet.

– Jag menar karlen.

– Vilken karl?

– Den andre karlen.

– Vilken annan karl? frågade mr Braddock, vars tankeförmåga började avtrubbas på grund av eftermiddagens händelser.

– Åh, bry dig inte om det, sade Sam otåligt. Vad i all sin dar hade lord Tilbury här att göra?

– Han kom väl hit för att tala med dig om någonting, antar jag, föreslog mr Braddock.

– Sa han dig vad det var?

– Nej. Vi har i själva verket så gott som uteslutande talat om byxor. Du har väl händelsevis inte ett par i reserv någonstans i huset?

– Visst har jag det – en trappa upp.

– Då hoppas jag, sade mr Braddock allvarligt, att du gräver fram dem och ger dem till den gamle gossen. Under de sista tio minuterna har han försökt få mig att låna honom mina, och den saken är ju otänkbar. Jag måste snart fara tillbaka till stan för att klä om mig till middan, och du får säga vad du vill, men en människa som far omkring i en tvåsitsig bil utan byxor verkar misstänkt.

– En sådan förbaskad idioti att komma hit ner just vid den här tiden! sade Sam, som fortfarande var ilsken. Berätta precis vad som hände?

– Nåja, han är en smula osammanhängande i sitt tal; men efter vad jag kan förstå, så har din betjänt, den där som kallade mig broder, fullkomligt mist förståndet. Gamle Tilbury ringde på, och

efter en stund öppnade den här gossen dörren, och gamle Tilbur gick in, och då råkade han titta på honom och såg att han int hade några byxor.

– Det föreföll honom underligt, förmodar jag?

– Av allt att döma fick han inte mycket tid att tänka på de saken, ty den där killen hotade honom omedelbart med en revo ver.

– Han hade ingen revolver.

– Nåja, gamle Tilbury försäkrar att han riktade någontin emot honom från insidan av fickan.

– Ett finger eller pipan.

– Nej, vad säger du, verkligen! Mr Braddocks röst förrådd den största förvåning och beundran. – Kunde det vara det? De må jag säga var slugt.

– Ja, han hade i varje fall ingen revolver då jag överraskad honom, för då skulle han ha använt den mot mig. Vad hände sen

– Vad menar du – överraskade honom?

– Jag överraskade honom i färd med att plundra huset.

– Var den där gossen som kallade mig broder en inbrottstjuv frågade mr Braddock häpet. Jag trodde det var din betjänt.

– Det var han emellertid inte. Vad hände sen?

– Killen började klä av gamle Tilbury. Så drog han på sig byxorna och skulle just ge sig därifrån då gamle Tilbury ropade "Hallå! Vad skall det bli av mej?" eller någonting dylikt; varpå den där killen sade "Det får ni tänka ut själv!" och försvann i nattens mörker. När jag kom in i vardagsrummet bar gamle Tilbury kvällstidningen som ett slags kilt och föreföll att inte vara alltför förtjust över sakernas tillstånd.

– Jaså, kom med och hälsa på honom.

– Tack skall du ha, sade mr Braddock, jag har haft tio minuter av honom och det är mer än nog. Dessutom måste jag tillbaka till stan. Jag skall äta middag ute. För övrigt är det dig han vill träffa och inte mig.

– Jag undrar vad det kan vara han vill mig.

– Det måste vara någonting viktigt, eftersom han har gjort sig besvär med att komma den långa vägen hit. Ja, nu måste jag kila. Skall inte uppehålla dig längre. Tack för en trevlig eftermiddag.

Willoughby Braddock tog avsked; och Sam gick upp i säng-

kammaren, där han fick tag på ett par grå flanellbyxor, varpå han begav sig ner i vardagsrummet.

Han hade inte väntat sig att finna sin besökare i någon gladare sinnesstämning, men han var oförberedd på den blick av koncentrerat hat och fiendskap som genomborrade honom då han trädde in. Det föreföll nästan som om lord Tilbury föreställde sig att den sista kvartens obehagliga händelser var Sams fel.

– Jaså, ni kommer nu! sade lord Tilbury.

Han hade stått och sett skygg ut bakom soffan, men då han nu varseblev byxorna på Sams arm störtade han feberaktigt fram och ryckte dem till sig. Han tog på sig dem allt under det han muttrade för sig själv; och när detta var gjort sträckte han på sig och stirrade än en gång på sin värd med samma uttryck av vämjelse.

Han föreföll att vara livligt medveten om att han inte visade sig från sin fördelaktigaste sida. Sam hade långa ben, medan i fråga om lord Tilbury naturen hade utrustat honom med överflöd av hjärna men inte brytt sig så mycket om de nedre extremiteterna. De långa byxorna ringlade sig kring hans ben och släpade på golvet. De harmonierade inte heller med övre delen av en citydress. Då Sam såg honom kunde han inte förkväva ett erkännsamt småleende.

Lord Tilbury såg leendet, och det resulterade i att hans vrede stegrades till den punkt där sjudande ilska övergår till fruset lugn.

– Ni förefaller att vara road, sade han stramt.

– Nej, nej! Jag bara tänkte på en sak.

– Cor! sade lord Tilbury.

Sam insåg att en uppriktig och tröstande förklaring måste bli hans första steg. Därefter, först därefter, kunde han börja göra efterforskningar angående orsaken till att lord Tilbury hade hedrat honom med ett besök.

– Den där karlen som stal era byxor –

– Jag önskar inte diskutera honom, sade lord Tilbury högdraget. Jag är ingalunda förvånad över att ni anställer en sinnessjuk människa i er tjänst.

– Han var inte i min tjänst. Det var en inbrottstjuv.

– En inbrottstjuv? Som sprang omkring naken här i huset? Visste ni att han var här?

– Jaa då. Jag tog honom på bar gärning och tvingade honom att ta av sig byxorna och gick sedan och drack te i huset bredvid.

Lord Tilbury drog ett djupt andedrag.

– Jaså, verkligen? Ni gick och drack te i huset bredvid?

– Ja.

– Och lämnade den här – den här brottslingen –

– Ser ni, jag visste ju att han inte kunde komma härifrån. Jag hade noga tänkt mig in i den saken. Det var ren otur att ni skulle råka komma hit. Var det någonting särskilt som ni önskade träffa mig för? frågade Sam, som insåg att ju förr det här samtalet var över desto bättre.

Lord Tilbury blåste upp sina kinder och stod och pyrde ett slag. På grund av den upphetsning som de nyligen timade händelserna hade försatt honom i hade han nästan glömt den tragedi som hade kommit honom att skynda till Mon Repos.

– Ja, det var det, sade han. Han stod och fräste för sig själv ett slag. – Jag kanske bör börja med att omtala, sade han, att då er morbror sände er hit för att arbeta hos mig, så satte han mig i själva verket *in loco parentis* i förhållande till er.

– En förträfflig idé, sade Sam hövligt.

– En avskyvärd idé! Det var en obillig fordran att en upptagen man skulle behöva ta hand om en person med en sådan karaktär, en så odisciplinerad, en så – eh – excentrisk karaktär att den nästan gränsar till vansinne.

– Vansinne? sade Sam. Han var djupt sårad över det orättvisa i dessa hårda ord. Han kunde inte erinra sig någon av sina handlingar som inte från början till slut hade dikterats av rena förnuftsskäl. – Skulle jag vara vansinnig?

– Ja, just ni! Det var ett oerhört ansvar att lasta på en människa, och jag tog på mig det bara därför att – eh –

– Jag vet. Morbror berättade det för mig, sade Sam för att hjälpa honom på vägen. Ni höll på att träffa något avtal, och ni ville hålla kontakt med honom.

Lord Tilbury visade ingen tacksamhet över denna vänliga hjälp.

– Ja, sade han bittert, kanske det kan intressera er att erfara att avtalet, som ni berörde, har gått om intet.

– Det var tråkigt att höra, sade Sam deltagande. Det var otur.

Jag är rädd för att morbror är ganska svår att ha att göra med då det gäller affärer.

– Jag fick telegram från honom i dag, i vilket han säger att han har ändrat sig och tyvärr inte kan tillmötesgå mig i den berörda frågan.

– Det var alltför illa, sade Sam. Jag är verkligen ledsen.

– Och det är enbart tack vare er, om det nu kan glädja er att veta.

– På grund av mig? Men vad har jag gjort?

– Jag skall säga er vad ni har gjort. Mr Pynsents telegram var svar på ett telegram från mig, i vilket jag underrättade honom om att ni höll på att trassla in er med en flicka.

– Vad!

– Ni behöver inte besvära er med att förneka det. Jag såg er med mina egna ögon luncha tillsammans på Savoy, och jag råkar veta att ni i eftermiddag har varit på teatern med henne.

Sam stirrade på honom med svindlande huvud.

– Ni talar väl inte – ni talar väl händelsevis inte om miss Derrick.

Sam var så överväldigad av förvåning över att någon människa kunde beskriva denna världens största och vackraste kärlekshistoria som "trassla in sig med en flicka" att han inte kunde annat än gapa.

– Jag telegraferade till mr Pynsent och bad honom om förhållningsorder.

– Vad gjorde ni? Den bedövning som häpnaden försatt Sam i hade försvunnit, bortsopad åt alla väderstreck av en mordlysten vrede. – Menar ni att ni har haft – djärvheten – fräckheten – Han svalde. Eftersom han var en ung man som vanligtvis brukade omsätta sina sällsynta vredesutbrott i kraftyttringar, stirrade han längtansfullt på lord Tilbury och beklagade att den andres ålder och kroppsbeskaffenhet inte gjorde honom till ett värdigt offer för misshandel. – Menar ni att ni har – Han svalde häftigt. Tanken på att den här avskyvärde lilla karlen hade spionerat på Kay och besudlat henne med sina smutsiga antydningar gjorde att ord blev otillräckliga.

– Jag underrättade mr Pynsent om att ni hade en hemlig kärlekshistoria och frågade honom vad han skulle göra.

I ett välsignat inspirerat ögonblick mindes Sam en händelse som hade inträffat i hans närvaro akter om ångpannerummet ombord på lastångaren *Araminta,* då hon hunnit två dagsresor från New York. En drömmande, storvuxen matros hade i djupa tankar på hemmet eller på öl råkat stiga bakåt och trampa styrman på foten just som denne var på väg över däcket med en full färgpyts i famnen. Och styrmannen hade dragit efter andan och uttryckt sina känslor i två epitet, som var så tänjbara och uttrycksfulla att de, trots att de till fullo utgjorde en beskrivning av den storvuxne matrosen, lika väl passade in på lord Tilbury. Det föreföll i själva verket Sam som om de hade blivit uppfunna enbart för lord Tilburys räkning.

Ett ögonblick tidigare hade han beklagat sig över att ord inte var tillräckliga. Men det här var inga vanliga ord. Det var dynamit i ordform.

– Ni så-och-så! sade Sam. Ni det-och-det!

Sjömän är härdade därigenom att de börjar tidigt och därför blir vana vid att lugnt utstå diverse smädelser. Lord Tilbury hade ingen erfarenhet i den vägen. Han hoppade till som om han hade blivit skållad av en stråle kokhett vatten.

– Ni ondskefulla lilla usling! sade Sam. Han gick bort till dörren och slog upp den på vid gavel. – Ut!

Om det någonsin har givits ett tillfälle då en man varit berättigad att säga "Sir!" så var det nu; och om lord Tilbury hade varit i stånd att tala, så skulle han utan tvivel ha begagnat sig därav. Det hade gått nästan ett kvarts århundrade sedan man hade sagt sådana saker mitt i ansiktet på honom, och han var fortfarande lamslagen.

– Ut! upprepade Sam. Vad menar ni, frågade han ilsket, med att stanna kvar och förpesta luften härinne?

Lord Tilbury kände sig inte benägen för att ge sig in i en ordstrid där han syntes klart underlägsen sin motståndare. Liksom bedövad smög han sig ut i hallen med de grå flanellbyxorna dinglande kring benen. Vid stora dörren kom han emellertid plötsligt ihåg att han ännu inte hade avlossat den viktigaste projektilen i sitt ammunitionsförråd. Han satte sig till motvärn.

– Vänta! skrek han. Jag kan tillägga –

– Nej, det kan ni inte, sade Sam.

– Jag önskar tillägga –

– Rör på benen!

– Jag yrkar på att få underrätta er, skrek lord Tilbury och fingrade på byxorna, om bara en sak till: Er morbror sade i sitt telegram att ni skulle ta nästa båt tillbaka till Amerika.

Det hade inte varit Sams avsikt att låta någonting genomtränga hans pansrade attityd, men detta gjorde det. Han stannade mitt i en förnärmande fnysning, som skulle illustrera den andres egenskaper som luftfördärvare, och stirrade tomt på honom.

– Sa han verkligen det?

– Ja, det gjorde han. Sam gned sig tankfullt om hakan. Lord Tilbury började känna sig bättre till mods. Och, fortsatte han, eftersom jag antar att en ung man med ert intellekt har föga utsikt att förtjäna sitt uppehälle utan att ligga sina släktingar till last, så antar jag att ni efterkommer hans önskningar. För den händelse ni fortfarande skulle inbilla er att ni tillhör staben på Tilbury House, så kan jag ta er ur den villfarelsen. Det gör ni inte.

Sam förblev tyst; och lord Tilbury, som rycktes med och började inse att det inte ligger någonting obehagligt i en ordstrid förutsatt att striden leds från rätt håll, fortsatte.

– Jag anställde er bara för att göra er morbror en tjänst. Med era meriter hade ni inte ens fått anställning i Tilbury House som springpojke. Jag säger, repeterade han med högre röst, att om det inte hade varit fråga om att göra mr Pynsent en tjänst, så skulle jag inte ens ha anställt er som springpojke.

Sam vaknade ur sin dvala.

– Är ni kvar fortfarande? sade han misslynt.

– Ja, jag är kvar ännu. Och låt mig säga er –

– Hör på! sade Sam. Om ni inte är ute ur det här huset inom två sekunder, så tar jag tillbaka de där byxorna.

Varje Achilles har sin häl. Av alla hotelser, som Sam kunde ha begagnat sig av, var detta troligen den enda som lord Tilbury i sin farligt uppblåsta och fientliga sinnesstämning skulle ha tagit ad notam. Under ett ögonblick stod han och svällde liksom en leksaksballong, så smög han ut, och dörren slog igen efter honom.

En mörk skepnad smög sig upp bredvid honom medan han stod på gången utanför dörren till Mon Repos. Bredvid denna

skepnad dansade en annan mörkare skepnad.

– God afton, sir.

Lord Tilbury fann trots skymningen att han blivit tilltalad av en polisman. Han svarade inte. Han var inte i sinnesstämning för att tala med poliser.

– Har med mig er hund tillbaka, sade konstapeln vänligt. Fann henne strövande vid andra ändan av gatan.

– Det är inte min hund, sade lord Tilbury mellan sammanbitna tänder och stötte ifrån sig Amy, som på sitt vänskapliga sätt sökte klättra upp på halsen på honom.

– Inte medlem av hushållet, sir? Bara en granne som är på besök? Jag förstår. Då undrar jag, sade polismannen, om några av mina kamrater har talat med er angående den här konserten till förmån för vår välgörenhetsorganisation, som inte bara i och för sig är synnerligen behjärtansvärd utan också är förbunden med en samling män, som ni i egenskap av husägare –

– G-r-r-h! sade lord Tilbury.

Han störtade ut på gatan. Under det han vaggade fram utmed Burberry Road med de grå flanellbyxorna sopande trottoaren med ett melodiskt visslande ljud hörde han liksom i dimma, svagt men efterhängset, den outtröttlige polismannens röst.

– Den välgörenhetsorganisation på vilken jag syftar –

Liksom sänd från himlen kom i nattens mörker en bil skramlande. Lord Tilbury kravlade sig in i den och sjönk ned i dess inre, en bruten man.

Sam får höra goda nyheter

Kay kom ut i San Rafaels trädgård. Mörkret hade fallit på, och luften var full av en höstkvälls ljuva, fuktiga dofter. Hon stannade ett ögonblick och andades djupt, och en liten känsla av hemlängtan genomfor henne. Trädgården doftade precis som Midways. Det var på detta sätt som hon livligast kom ihåg Midways, med mörkret döljande blomsterrabatterna, med träden sakta droppande och med jorden sändande upp sin rökelse mot en stjärnfylld himmel.

Då hon slöt ögonen kunde hon nästan inbilla sig att hon var tillbaka där. Men så började någon vissla, och ett tåg rasslade in på stationen, och visionen försvann.

En svag tobaksdoft nådde henne, och på gräsmattan vid huset bredvid såg hon en pipa glöda.

– Sam! ropade hon.

Hans steg knastrade på sandgången, då han gick bort till henne vid häcken.

– Du är just en snygg figur, eller hur? sade Kay. Varför kom du inte tillbaka?

– Det var ett par saker som jag måste tänka över.

– Willoughby tittade in för ett par minuter sedan och berättade en osammanhängande historia för mig. Jaså, karlen slapp undan?

– Ja.

– Stackars lord Tilbury! sade Kay plötsligt med ett klingande skratt.

Sam sade ingenting.

– Vad ville han, apropå det?

– Han kom för att tala om för mig att han hade fått ett telegram från min morbror, vari denne säger att jag omedelbart skall resa hem igen.

– Åh! sade Kay och drog djupt efter andan, varefter det blev tyst. – Resa hem – till Amerika?

– Ja.

– Med detsamma?

– Med båten om onsdag, antar jag.

– Inte nu om onsdag väl?

– Jo.

Det blev tyst igen. Natten var lika stilla som om tiden hade vridits tillbaka och Valley Fields hade blivit samma ödsliga plats som för tvåhundra år sedan.

– Tänker du resa?

– Jag antar det.

Någonstans långt borta i mörkret hördes det svaga stånkandet från ett tåg som arbetade sig uppför den branta backen vid Sydenham Hill. En underlig känsla av hjälplöshet kom över Kay.

– Ja, jag antar att du måste det, sade hon. Du vågar väl inte trotsa din morbror, eller hur?

Sam flyttade sig nervöst, och hans hand skrapade mot häcken med ett svagt ljud.

– Det är inte det, sade han.

– Men din morbror är väldigt rik, eller hur?

– Vad betyder väl den saken? Sams stämma darrade. – Lord Tilbury var vänlig nog att tala om för mig att det enda sätt jag kunde hålla mig vid liv på var att parasitera på min morbror, men jag vill inte att du skall tro det.

– Men – varför reser du då?

Sam liksom kvävdes.

– Jag skall säga dig varför jag reser. Helt enkelt därför att jag lika gärna kan vara i New York som någon annanstans. Om jag genom att stanna hade den ringaste chans att få dig att – att vilja gifta dig med mig – Hans hand skrapade åter mot häcken. Jag vet att det naturligtvis inte finns någon sådan. Jag vet att du inte tar mig på allvar. Jag har inga illusioner om mig själv. Jag vet precis hur mycket du anser mig vara värd. Jag är en person som trampar i klaveret och sätter krokben för mig själv och som du finner ganska roande då du är på det humöret. Men jag betyder ingen-ting. Jag duger inte till någonting. Kay stirrade ut i mörkret, men hon sade ingenting. – Du tror bara att jag skojar hela tiden. Nå, jag vill bara att du ska veta att jag inte skojar då det gäller mina känslor gentemot dig. Jag brukade drömma om det där fotogra-fiet långt innan jag hade träffat dig. Och då jag träffade dig, så visste jag en sak, och det var att det inte skulle komma att existera någon annan för mig. Jag vet att du inte bryr dig om mig och aldrig kommer att göra det. Varför skulle du väl det? Vad i all världen skulle det vara hos mig som skulle komma dig att göra det? Jag är bara en –

Ett litet porlande skratt hördes i mörkret.

– Stackars gamle Sam! sade Kay.

– Ja! Där har du det – i ett par ord! Stackars gamle Sam!

– Förlåt att jag skrattade. Men det var så lustigt att höra dig fördöma dig själv på ett så storartat sätt.

– Precis! Lustigt!

– Nå, vad är det för fel i att vara lustig? Jag tycker om lustiga människor. Jag har ingen aning om att du hade sådana dolda djup, Sam. Fast, det var så sant, spågumman sade ju det om dig.

Tåget hade arbetat sig uppför backen och försvann nu i fjärran. En doft av brinnande löv kom svävande in över trädgårdarna.

– Jag förebrår dig inte för att du skrattar, sade Sam. Varsågod och skratta om du vill.

Kay begagnade sig inte av tillåtelsen.

– Åh, Sam, du är allt en kolossalt stor åsna, du. Varsågod och skratta om du vill!... Sam!

– Vad är det?

– Menar du verkligen att du skulle stanna i England om jag lovade att gifta mig med dig?

– Ja.

– Och trotsa din rike morbror och bara få ärva en dollar eller vad det är systersöner i sådana situationer brukar få ärva i Amerika?

– Ja.

Kay sträckte sig och gav Sams huvud en liten klapp full av äganderätt.

– Nå, men varför frågar du inte då, Sambo? sade hon sakta.

Det föreföll Sam som om hans andningsförmåga på något underligt sätt hade för tillfället försatts ur funktion. Han hade en konstig torrhet i halsen. Han kunde höra hjärtat bulta.

– Vad? mumlade han grötigt.

– Jag sade varför – frågar – du – inte, Samuel? viskade Kay med eftertryck på varje ord.

Sam fann sig plötsligt vara på andra sidan häcken. Han visste inte hur han hade kommit dit. Antagligen hade han klättrat över. Senare skulle han på grund av ett otal skråmor i ansiktet finna att denna teori var riktig, men vid detta tillfälle spelade skråmor ingen roll för honom. Han stod och trampade upp och ner i blomsterrabatten, som han hade hamnat i, och stirrade på den otydliga vita skepnad som var Kay.

– Men hör på, sade Sam med grötig röst. Men hör på – En fågel flyttade sig sömnigt uppe i trädet.

– Men hör på –

Och så på något sätt – det gick tydligen mystiskt till i kväll på grund av någon händelsernas egen inre drivkraft – fann han att han hade Kay i sin famn. Det föreföll honom också, trots att hans sinnesförmögenheter var betydligt omtöcknade, som om han

kysste Kay.

– Men hör nu på –, sade han med grötig röst. Av någon okänd anledning höll de nu på att promenera uppför sandgången, och såvida inte hans sinnen bedrog honom höll han henne under armen. Åtminstone tycktes någon, som han såg på oändligt avstånd, göra det. Denne individ, som tycktes vara i ett förvirrat sinnestillstånd, höll henne under armen med ett slags ursinnig beslutsamhet, liksom om han vore rädd att hon skulle smita sin väg från honom. – Men hör på! Det här är inte möjligt!

– Vad är det som inte är möjligt?

– Allt det här. En flicka som du – en underbar, härlig, enastående flicka som du kan omöjligt älska – ordet föreföll att i sig innesluta alla magikers magi och han upprepade det liksom yr i huvudet – älska – älska – kan omöjligt älska en sådan som mig. Han tystnade, ty han fann det underbara i saken överväldigande. – Det – det verkar inte klokt.

– Varför inte?

– Jo, en sådan – en man – en sådan – åh, jag vet inte.

Kay småskrattade. Sam greps av en överväldigande känsla av att ha förlorat något av hennes leende, därför att han inte kunde se det. Andra, framtida leenden skulle han få se men inte just detta, och det föreföll honom som om han aldrig skulle kunna ersätta den förlust han gjort därigenom.

– Vill du veta någonting, Sam?

– Vad då?

– Jo, om du hör på, så skall jag berätta för dig precis hur jag känner. Har du någonsin varit med om att man tagit ifrån dig en verkligt spännande bok just då du har hunnit till mitten på den?

– Nej, det tror jag inte.

– Men det har jag. Det hände en gång på Midways då jag var nio år. Jag hade fått låna den av betjäntpojken, som var en av mina bästa vänner, och den handlade om en man vid namn Cincinnati-Kid, som nästan jämt gick omkring med mask och med massor av revolvrar. Jag hade läst den till hälften då min guvernant överraskade mig, varpå jag sändes till sängs och boken blev bränd. Så jag fick aldrig veta vad som hände i rummet med stålväggarna bakom baren i Blue Gulch Saloon. Jag kunde inte komma över den missräkningen på flera år. Och när du nu

berättade att du skulle resa, så kom jag plötsligt underfund med att samma förfärliga händelse höll på att inträffa igen, och den här gången skulle jag inte ha kunnat överleva det. Jag fick plötsligt klart för mig att för mig fanns ingenting av värde här i livet utom att få vara tillsammans med dig och stå vid din sida och fundera över vilka galenskaper du tänker ta dig till härnäst. Skulle Tant Isabel kalla det kärlek?

– Det skulle hon, sade Sam med eftertryck.

– Nåja, i varje fall känner jag det så. Jag vill vara hos dig år efter år efter år och undra vad du skall ta dig till härnäst.

– Jag skall tala om för dig vad jag tänker göra nu, sade Sam. Jag tänker kyssa dig.

Tiden gick.

– Kay, sade Sam.

– Ja?

– Vet du – Nej, du kommer bara att skratta.

– Jag lovar att inte göra det. Vad var det du tänkte säga?

– Det där fotografiet av dig – det där som jag hittade i kojan.

– Vad är det med det?

– Jag kysste det en gång.

– Bara en gång?

– Nej, sade Sam oförskräckt. Vill du verkligen veta sanningen, varenda dag; varendaste dag och flera gånger om dagen. Nu får du gärna skratta!

– Nej; jag kommer att skratta åt dig under återstoden av mitt liv, men inte i dag. Du är en raring, och jag antar, sade Kay eftertänksamt, att jag bör gå in och tala om den saken för morbror, om han har kommit hem, eller hur?

– Tala om det för din morbror?

– Ja, han bör ju få veta vad som försiggår här i huset.

– Men det innebär ju att du måste gå in, sade Sam upprörd.

– Bara en minut. Jag skall bara sticka in huvudet genom dörren och säga: "Jo, morbror, beträffande Sam – så älskar jag honom."

– Hör på, sade Sam allvarligt, om du lovar på hedersord – på ditt heliga hedersord – att inte vara borta längre än trettio sekunder –

– Som om jag skulle kunna hålla mig borta från dig längre!

sade Kay.

Då Sam blivit lämnad ensam i en i hans tycke öde värld fick hans tankar en dyster anstrykning. I upphetsningen över det nyss timade undret, som totalt förändrat hela världsalltet, hade han nog en smula förbisett det förhållandet att för att vara en man som stod i begrepp att inträda i det heliga äkta ståndet var han ganska illa försedd med de medel som erfordras för att underhålla ett hem. Han hade sin veckolön, och han hade fortfarande en mindre summa på banken på Lombard Street, men han insåg att han inte kunde anses vara något särskilt gott parti för en flicka som var aldrig så litet fordrande. I detta ögonblick hade han i själva verket, i likhet med mannen i visan, endast möjlighet att erbjuda sin brud ett soligt humör och en vild önskan om framgång.

Sådana funderingar verkar en smula förstämmande på en ung man som just har fått mottaga nycklarna till himlens port, och de gjorde Sam betänksam. Men hans medfödda livsglädje dröjde inte med att komma till undsättning. Han gick en tur fram och tillbaka i trädgården och var därefter åter lyckligt medveten om svindlande belöningar, som utbetalades till honom av glädjestrålande bankdirektörer, vilka fröjdades på sitt hjärtliga City-sätt över att de försvunna värdepapperen åter kommit i deras besittning efter så många år. Han vägrade absolut att begrunda möjligheten av ett misslyckande med framplockandet av skatten. Den måste finnas någonstans i Mon Repos, och om den fanns där, så skulle han finna den – även om han i strid med paragraf 8 i hyreskontraktet skulle vara tvungen att riva ner hela huset.

Han vandrade full av beslutsamhet bort till köksfönstret. Det lyste ur det, och han kunde höra sin trogne betjänts grötiga stämma. Han knackade på rutan, och strax därpå åkte rullgardinen i vädret och Hashs ansikte visade sig. I bakgrunden höll Claire med rodnande kinder på att rätta till sitt hår. Fönstret öppnades.

– Vem är det? sade Hash buttert.

– Det är bara jag, Hash. Jag vill tala med dig.

– Va?

– Hör på, Hash. Slit dig härifrån på en stund och kom över till Mon Repos. Vi har en del arbete att göra där.

– Va?

– Vi måste söka igenom huset från källaren till taket. Jag har just fått veta att det är fullt av pengar.

– Det menar du inte!

– Jo, det menar jag.

– Otrevliga saker, sade Hash eftertänksamt. Dom går lika fort som dom kommer.

I detta ögonblick störds nattens stilla frid av en gäll röst:

– Sam! Hej Sam! Skynda dig hit!

Det var Willoughby Braddocks röst, och den föreföll att komma från ett av rummen i övre våningen i Mon Repos.

Behjärtansvärt uppträdande av mr Braddock

Då Willoughby Braddock för ungefär tio minuter sedan hade skilts från Kay och kommit på sandgången utanför San Rafael, så var han i ett sådant sinnestillstånd som en man sällan kan uppnå förrän han nästan har satt i sig den andra halvbuteljen champagne. Hela hans väsen var så uppskakat, så omskakat av en stormvind av starka känslor att han skulle ha kunnat gå och lägga sig på sjukhus som feberpatient utan att någon skulle ha opponerat sig däremot.

Ty livet hade plötsligt blivit förvånansvärt händelserikt för Willoughby Braddock. Efter ett kvarts århundrade, under vilket absolut ingenting hade stört hans lugna tillvaro, hade med förvånansvärd hastighet en mängd underliga och spännande saker börjat hända honom.

Då han betänkte att han rent av hade stått och pratat med en medlem av undre världen och därvid avbrutit honom i hans inbrott och så ovanpå detta funnit lord Tilbury, en man som satt i direktionen för hans klubb, med våld avtvingad sina byxor, så tycktes det honom att livet i detta ords verkliga innebörd hade börjat.

Men det var någonting Kay hade sagt som hade varit kulmen på denna dags händelser. Helt tillfälligtvis hade hon omnämnt att

mrs Lippett avsåg att så snart hennes dotter Claire blivit gift med Hash Todhunter flytta ihop med det unga paret. Det var ungefär som om någon hade varit ute och promenerat med den djärve Cortez och med tummen pekat mot något vatten som skymtat genom träden och nonchalant anmärkt: "Apropå det, där är Stilla Havet." Det var detta hennes yttrande som i högre grad än kvällens övriga händelser förorsakat den underliga känsla av overklighet som nu kom honom att stå och svälja ute på sandgången. I åratal hade han förstått att endast ett under skulle kunna befria honom från mrs Lippetts trofasta tillgivenhet, och nu hade detta under inträffat.

Han tog av sig hatten och lät den kyliga nattluften svalka hans brännheta panna. Han ångrade att han hade låtit övertala sig att äta middag hos sin tant Julia. Tant Julia var för att vara tant ingen dålig tant, men middagen hemma hos henne skulle knappast skänka honom någon melodram, och det var melodram som mr Braddocks förgiftade själ nu fordrade, och ingenting annat än melodram. Det retade honom att han måste lämna denna förstadsmalström av spännande händelser och återvända till ett London, som endast kunde verka lugnt och stilla vid en jämförelse.

Emellertid hade han lovat, och mr Braddock var en man som stod vid sitt ord. Dessutom skulle tant Julia om han kom för sent i viss mån råka i dåligt humör. Motvilligt började han gå mot sin tvåsitsiga bil och hade nästan nått fram till den, då han igen förvandlades till en orörlig staty. Ty just som han stod i begrepp att öppna San Rafaels grind fick han se en misstänkt figur slinka in genom grinden till Mon Repos.

I hans nuvarande upphetsade sinnestillstånd behövdes det endast ett minimum av skygghet för att uppväcka mr Braddocks misstankar, och den här hade tillräckligt mycket av en skygghet som närmast var att hänföra till grupp A. Figuren smög sig i sicksack. Den tvekade och den smög vidare. Och då skenet från gatlyktan föll på dess ansikte såg mr Braddock att det var ett bekymrat och förskräckt ansikte, ansiktet hos en som söker egga upp sig själv till desperata handlingar.

Och den andre kände sig verkligen nervös. Han vandrade försiktigt likt en inte alltför modig upptäcktsresande som banar

sig väg genom en urskog, i vilken han misstänker närvaron av obehagliga vilda djur. Chimp Twist, som lockats att åter besöka Mon Repos på grund av sitt penningbegär, undrade förfärat om inte Hash vilket ögonblick som helst kunde störta sig över honom ut ur mörkret.

Han försvann runt hörnet av huset, och Willoughby Braddock, som struntade i att ett uppskjutande av återfärden till London skulle förorsaka att han kom för sent till middagen hos tant Julia och komma den värda damen, som älskade punktlighet, att grundligt skälla ut honom, smög sig tyst efter honom och hann fram lagom för att se honom kika in genom köksfönstret. Synbarligen lugnad av denna titt öppnade han köksdörren och försvann in i huset.

Willoughby Braddock tvekade inte. Tanken på att han skulle bli ensam i ett litet tvillinghus tillsammans med en desperat brottsling, som troligtvis var beväpnad till tänderna, betydde ingenting för honom. I själva verket föredrog han det. Han smög sig tyst in genom köksdörren i den andres kölvatten; och efter att ha tagit av sig skorna klev han uppför trappan från köket. Ett ljud uppifrån sade honom att han var på rätt spår. Vad den misstänkte killen än gjorde, så gjorde han det i övre våningen.

Vad Chimp Twist beträffar så fann han allt förträffligt. Hans handlingar kännetecknades också av enkelhet och snabbhet. Så snart han hade funnit att hans fiende, Hash, inte var tillstädes, hade hans nervositet försvunnit. Han satte sig i besittning av den mejsel som han hade placerat i köksbordslådan i beredskap för ett sådant här tillfälle, och skyndade uppför trapporna. Ljuset brann i både hallen och vardagsrummet; men frånvaron av ljud kom honom att tro att Sam i likhet med Hash var ute. Detta visade sig vara fallet, och han fortsatte helt lugnad. Allt vad han behövde var fem minuters lugn och ro; och bara han väl hade brutit sig in i rummet åt gården i översta våningen väntade han sig inga svårigheter att plocka fram den dolda skatten. Det var, som mr Finglass hade sagt, bara fråga om att lyfta upp en planka. Chimp Twist sjöng inte medan han vandrade uppför trapporna, ty han var en försiktig man, men han kände sig som om han ville sjunga.

Ett skarpt brakande ljud nådde Willoughby Braddocks öron då

han listigt stannade på första trappavsatsen. Det lät som om man höll på att bryta upp en dörr.

Vilket också var fallet. Om omständigheterna hade varit gynnsammare skulle Chimp ha föredragit att tränga in i Hashs budoar på ett inte fullt så bullersamt sätt; men i detta företag var tiden dyrbar och medgav inte att han petade i låset med en mejsel. Anländ till valplatsen lyfte han därför på skon och använde den som ramm.

Dörrarna i villorna i förstäderna är inte konstruerade för att stå emot hårdhänt behandling. Om de passar så när som på en eller annan centimeter och inte ramlar av gångjärnen då katten stryker sig mot dem, så skakar arkitekten, byggmästaren och ägaren händer och lyckönskar varandra till ett gott arbete. Och fastän liten till växten hade Chimp stora fötter. Låset gav efter och dörren sprang upp. Han gick in och tände gaslampan. Därpå tog han en hastig överblick över omgivningen.

Halvvägs upp i andra trappan stod Willoughby Braddock och lyssnade. Hans ansikte var blekt men beslutsamt. Vad honom anbelangade kunde tant Julia gå och dra något gammalt över sig. Vare sig han fick middag eller inte, så var han fast besluten att vara med om det här ända till slutet.

Chimp ödade ingen tid.

"Pengarna", hade framlidne Edward Finglass skrivit, "är i rummet åt gården i övre våningen. Du behöver bara lyfta upp tredje golvtiljan från fönstret och stoppa ner handen, Chimpie, så hittar du dom." Och därefter hade det kommit en massa dumt prat om att dela med Soapy Molloy. Det föreföll Chimp som om gamle Finky hade blivit en smula sentimental på dödsbädden.

Och trots brådskan hade Chimp Twist tid till att unna sig ett flyktigt leende vid tanken på Soapy Molloy. Han gav sig också tid att inflika ett ögonblick av belåten eftertanke, som i korthet innehöll att då det gällde, så var det hjärnan som fällde utslaget. Han, Chimp Twist, var en man med hjärna, och följden därav var att inom ungefär en halv minut skulle han vara i besittning av amerikanska obligationer till ett värde av två miljoner dollar. Under det att stackars gamle Soapy, som inte hade mer intelligens än att han visste att han måste öppna munnen då han skulle äta, skulle få vandra genom livet och söka uppehålla en osäker

existens genom att sälja falska oljeaktier till enstaka medlemmar av allmänheten som råkade vara ännu större träskallar än han själv. Det var en hel del att lära av detta, ansåg Chimp, men hans tid var alltför dyrbar för att tillåta honom att stå och dra ut dessa lärdomar. Han tog sin mejsel och började sitt arbete.

Mr Braddock, som kikade in genom dörren med samma hotande uppsyn av otålighet som en indian har då han övertalar en släkting till äktenskap med hjälp av en tomahawk, såg att inkräktaren hade lyft upp en golvtilja och grävde i den uppkomna håligheten. Hans hjärta lät som en motorcykel. Det förvånade honom storligen att karlen inte hörde det.

Tydligtvis var han alltför upptagen. Han såg verkligen ut som en man som helt inriktat sig på sitt arbete. Efter att ha grävt ett par minuter gav han så ifrån sig ett läte, som till hälften var en svordom och till hälften ett stönande, och började, liksom gripen av vrede, att bryta upp andra tiljor, först en, därpå en andra, därefter en tredje. Det var ungefär som om detta arbete med att bryta loss golvtiljor hade samma verkan på honom som något slags drog. Han hade börjat helt lugnt med en enda golvtilja men hade varit ur stånd att motstå begäret, och nu föreföll det att vara hans avsikt att bryta upp hela golvet.

Men han fick inte ostörd fortsätta med detta arbete. Måhända stötte denna massförstöring av sovrum mr Braddock i egenskap av husägare. I varje fall valde han detta ögonblick för att gripa in.

– Hör nu ni där! sade han.

– Han hade haft för avsikt att säga "Upp med händerna!", ty han var entusiastisk detektivromanläsare och kände till terminologin likaväl som någon annan. Men orden hade mot hans vilja försvunnit ur hans medvetande. Han rättade sig hastigt.

– Jag menar "Upp med händerna!" sade han.

Därefter gick han baklänges till fönstret, öppnade det och ropade ut i natten: – Sam! Hej, Sam! Skynda dig hit!

De försvunna miljonerna

Sådana kinkiga kritiker, som alltid är pigga på att försöka över-

raska författaren och påpeka någon felaktighet i hans skildring av händelserna, har utan tvivel girigt gripit efter vad som förefaller att vara en lapsus i den sist relaterade händelsen. Var, kommer de att fråga, fick Willoughby Braddock den revoler utan vilken en man kan säga "Upp med händerna!" till dess han blir hes utan att ernå något resultat? Ty av alla oumbärliga artiklar, som ingår i kostymen på en välklädd man som har för avsikt att springa omkring och säga "Upp med händerna!" till inbrottstjuvar, är revolvern den som man minst av allt kan undvara.

Vi har ingenting att dölja för eftervärlden. Willoughby Braddock hade ingen revolver. Men han hade fyra fingrar på sin högra hand, och två av dessa tryckte han nu allvarligt mot insidan av kavajfickan. Willoughby Braddock var både läraktig och minnesgod, och han hade inte glömt det fyndiga påhitt genom vilket Soapy Molloy hade varit i stånd att skrämma lord Tilbury, och han använde det nu på Chimp Twist.

– Ni usla skurk! sade mr Braddock.

Det är svårt att avgöra om detta enkla tilltal skulle ha haft någon inverkan på en person med ett grymt och okänsligt sinnelag; men lyckligtvis var Chimp inte av den sorten. Hans styrka låg mera i huvudet än i hjärtat. Han var en man som fegt drog sig undan blotta åsynen av våld; och även om han måhända hyste sina misstankar beträffande existensen av mr Braddocks revolver, så hade han inga misstankar beträffande den andres kroppskrafter. Willoughbury Braddock var ingen Herkules, men han var ungefär fyra centimeter längre och cirka trettio kilo tyngre än Chimp, och det låg inte för Chimp att inlåta sig i slagsmål med sådana odds emot sig.

Chimp skulle i själva verket inte utan tvingande skäl ha inlåtit sig i slagsmål med någon som inte var barn eller medlem av Singers dvärgtrupp.

Han vacklade mot väggen och stod där och blinkade. Det plötsliga uppdykandet av Willoughby Braddock, av allt att döma ur tomma intet, hade givit honom en kraftig chock, som han inte ens hade börjat hämta sig från.

– Ni syndfulla människa! sade mr Braddock.

Ljudet av steg från en person som sprang uppför trappan blev nu hörbara. Sam störtade in.

– Vad står på?

Med berättigad stolthet fäste mr Braddock hans uppmärksamhet på fången.

– En annan medlem av ligan, sade han. Jag tog honom på bar gärning.

Sam stirrade på Chimp och såg sedan besviket bort.

– Din stackars dåre, sade han ilsket. Det där är ju min gårdskarl.

– Vad säger du?

– Min gårdskarl.

Willoughby Braddock kände sig för ett ögonblick nedslagen. Men så fattade han mod igen. Han visste föga om en gårdskarls plikter; men vilka de än var, så hade han en känsla av att den här karlen hade gjort mer än sin plikt.

– Nå, men varför håller han då på med att bryta upp golvet?

Och då Sam såg ned fann han att detta var just vad hans excentriske underlydande i själva verket hade hållit på att göra; och han fylldes åter av misstankar.

– Vad är meningen? frågade han och stirrade på Chimp.

– Precis, sade mr Braddock. Vad är meningen?

Chimps nerver hade hämtat sig en smula tack vare deras konversation. Hans kvicka hjärna arbetade åter för fullt.

– Ni kan ingenting göra, sade han. Det här är inte fråga om något inbrott. Jag bor här. Jag känner till lagen.

– Strunta i lagen. Vad höll ni på med?

– Letade efter en sak, sade Chimp dystert. Och den fanns där inte.

– Kände ni Finglass? frågade Sam skarpt.

Chimp gav ifrån sig ett kort, intensivt bittert skratt.

– Jag trodde att jag gjorde det. Men jag visste inte att han var så förtjust i skämt.

– Bradder, sade Sam ivrigt, en brottsling vid namn Finglass bodde en gång i det här huset, och han har gömt en del av sitt byte någonstans i det.

– Kors för katten! utropade mr Braddock. Det menar du väl inte!

– Tog den här gossen någonting under golvet?

– Ni kan ta och skriva upp att jag inte gjort det, sade Chimp

med känsla. Det fanns inte där. Ni tycks känna till allting, så det gör ju ingenting att jag talar om att Finky skrev och sade mej att pengarna låg gömda under tredje golvtiljan från fönstret i det här rummet. Jag vet inte om han var vansinnig eller om han bara ville lura mej. Men jag vet att det inte finns någonting där. Och nu tänker jag ge mej i väg.

– Nej, så ta mig katten om ni det gör! sade mr Braddock.

– Äh, låt honom gå, sade Sam trött. Vad tjänar det till att ha honom hängande omkring här? Han vände sig mot Chimp. Hans egen besvikelse var så stor att han nästan var i i stånd att sympatisera med honom. Jaså, ni tror att Finglass trots allt lyckades klara sig undan med pengarna?

– Det ser så ut.

– Men varför skrev han då till er?

Chimp ryckte på axlarna.

– Virrig i klumpen, antar jag. Han var alltid en konstig kille då det inte gällde affärer.

– Du tror inte att den där andre killen hittade pengarna, Sam? framkastade mr Braddock.

Sam skakade på huvudet.

– Det tror jag inte. Då är det mera sannolikt att de aldrig funnits här. Vi hade en av era vänner här på eftermiddagen, sade han till Chimp. – Åtminstone antar jag att det var en av era vänner. Han kallade sig Thomas G. Gunn.

– Jag vet vem ni menar – den där stackars dumma torsken Soapy. Han skulle inte ha kunnat finna någonting. Och finns det inte här, så finns det ingen annanstans. Nu tänker jag ge mej i väg.

Mr Braddock stirrade en smula längtansfullt efter honom då han försvann ut genom dörren. Det var bittert att behöva se den enda inbrottstjuv han någonsin fångat vandra sin väg som om han endast hade varit på ett vänskapligt besök. Av allt att döma var det dock ingenting att göra åt saken. Sam hade gått bort till fönstret och lutade sig ut och stirrade ut i natten.

– Jag måste gå och träffa Kay, sade han till slut.

– Jag måste ge mig i väg till stan, sade mr Braddock. Sannerligen, jag kommer för sent om jag inte skyndar mig. Jag skall äta middag med tant Julia.

– Det kommer att bli dåliga nyheter för henne.

– Nej visst inte, hon kommer att bli förfärligt intresserad. Hon är en mycket förstående gammal dam.

– Vad sjutton pratar du om?

– Min tant Julia.

– Jaså. Ja, adjö då.

Sam lämnade rummet, och Willoughby, som följde ett stycke bakom honom, ty hans gamle vän syntes inte hågad för sällskap och konversation, hörde stora dörren slå igen. Han satte sig i trappan och började ta på sig skorna, som han hade placerat på första avsatsen. Medan han höll på med detta ringde det på stora dörren. Han gick ned för att öppna den med en sko på och en av och fann ute på trappan en äldre herre med vitt skägg.

– Är mr Shotter här? frågade den gamle mannen.

– Han har just gått till huset bredvid. Mr Cornelius, eller hur? Jag antar att ni har glömt mig – Willoughby Braddock. Jag träffade er någon minut medan jag bodde hos mr Wrenn.

– Javisst ja. Och hur lever världen med er, mr Braddock?

Willoughby var förtjust över att få berätta det för honom. En man att anförtro sig åt var just vad hans exalterade sinne behövde.

– Allting är underbart. Med inbrottstjuvar slinkande in varannan minut och lord Tilbury utan byxor och allt sådant där blir livet värt att leva. Och min hushållerska skall lämna mig.

– Det smärtar mig att höra.

– Men inte mig. Jag menar att nu skall jag äntligen få tillfälle att få fara omkring och pröva på livet en smula. Uppleva en massa äventyr, förstår ni. Jag är väldigt begiven på äventyr.

– Ni borde komma och slå er ned i Valley Fields, mr Braddock. Här händer det alltid någonting.

– Ja, ni har inte så orätt i det. Men vad jag menade var någonting mera storstilat. Jag tänker se mig omkring i världen. Jag vill bli en av de där människorna som Kipling skriver om. Jag talade med en sån gosse på klubben häromdagen. Han sade att han kommer ihåg Uganda från den tiden då det inte fanns en enda vit man där.

– Jag kommer ihåg Valley Fields från den tiden då det inte fanns en enda biograf här.

– Den här gossen tvingades en gång av en noshörning att sitta i ett träd i sex timmar.

– En liknande sak hände en mr Walkinshaw, som bor i Balmoral på Acacia Street. Han kom hem från London en lördag i en ny tweedkostym, och hans hund, som inte kände igen honom, jagade upp honom på taket till lusthuset ... Ja, jag måste fortsätta, mr Braddock. Jag lovade att läsa vissa utdrag ur min historia om Valley Fields för mr Shotter. Kanske ni har lust att höra dem också.

– Det vore förtjusande, men jag måste kila i väg och äta middag med tant Julia.

– Kanske en annan gång då?

– Absolut ... Apropå det, den där mannen som jag talade om. Det var en gång på håret att han blev biten av en haj.

– Det är ingenting mot vad som händer i Valley Fields, sade mr Cornelius patriotiskt. Ägaren av Furubo i hörnet av Buller Street och Myrtle Avenue – en mr Philimore – kanske ni har hört talas om honom?

– Nej.

– Mr Edwin Philimore. Anställd i firma Birkett, Birkett, Birkett, Son, Podmarsh, Podmarsh & Birkett, advokater.

– Vad var det med honom?

– Förliden sommar, sade mr Cornelius, blev han biten av ett marsvin.

Mr Cornelius läser ur sin historia

1

Det är ett egendomligt förhållande, vilket ofta blivit omnämnt av filosofer, att varenda kvinna här i världen inom sig har en djupt rotad tro, vilken ingenting kan rubba, att den man som hon har skänkt sin kärlek är personligt ansvarig för praktiskt taget alla obehagliga händelser här i livet. De svaga och oreflekterande skulle kalla sådana små saker för olyckshändelser, men hon vet bättre. Om hon kommer till stationen fem minuter över nio för att

ta ett tåg som har gått redan nio minuter över fem, så vet hon att det är hennes Henrys fel, likaväl som det var hans fel häromdagen att det började regna då hon hade sin nya hatt.

Men det var gedigen vara i Kay Derrick. Fastän hon utan tvivel innerst i hjärtat kände att framlidne Edward Finglass' underlåtenhet att deponera sina orättfångna pengar under golvet i rummet åt gården i övre våningen i Mon Repos på ett eller annat sätt kunde ha undvikits om Sam hade visat en smula företagsamhet och sunt bondförstånd, så sade hon inte ett enda förebråelse ord. Det sätt på vilket hon mottog de dåliga nyheterna sedan han, efter att ha sett henne stå och vänta på gräsmattan på San Rafael, hade klättrat över häcken för att meddela dem, var i själva verket sådant att det genast en gång för alla bestyrkte hans entusiastiska uppfattning om hennes utmärkta egenskaper. Där andra skulle ha kommit med förebråelser kom hon med sympati. Och hon nöjde sig inte med bara sympati, hon fortsatte och bagatelliserade misslyckandet med tröstande ord.

– Vad betyder väl det? sade hon. Vi har ju varandra.

En mans hjärna, likaväl som en kvinnas, arbetar på ett underligt sätt. Då Sam för några dagar sedan hade läst exakt samma tanke, uttryckt i exakt samma ord, i det tal som Leslie Mordyke riktade till sitt hjärtas utvalda i tredje delen av Cordelia Blairs gripande följetong "Hjärtan i Brand", hade han till och med gått så långt att han hade skrivit i marginalen "Ärans dumbom!". Nu kände han att han aldrig hade hört någonting inte bara så vackert utan även så verkligt förståndigt, praktiskt och inspirerat.

– Det har du rätt i! skrek han.

Om han hade stått intill ett bord, skulle han ha slagit näven i det. Eftersom han nu befann sig mitt i en trädgård hade han ingenting annat att göra än kyssa Kay. Detta gjorde han.

– Visserligen, sade han då den första entusiasmen hade lagt sig, är det en sak som man måste ta med i räkningen. Jag har förlorat min plats, och jag vet inte hur jag skall få en annan.

– Visst får du en annan!

– Ja, jag skall ha en annan! sade Sam och förvånades över hennes klara resonemang. Pratet om att den kvinnliga intelligensen skulle vara den manliga underlägsen föreföll honom att vara rena bedrägeriet. Tänk så få män som skulle ha kunnat tänka ut

något dylikt så meddetsamma.

– Det kanske inte blir någon finare plats, men det kommer bara att göra det så mycket roligare.

– Absolut.

– Jag har alltid trott att folk som gifter sig på så gott som ingenting har en underbar tid.

– Fantastisk!

– Så spännande.

– Ja.

– Jag kan laga en smula mat.

– Jag kan diska.

– Om man är fattig, så njuter man av tillfälliga nöjen. Om man är rik, så blir man övermätt på förströelser.

– Mer än övermätt.

– Och glider troligen ifrån varandra.

Sam kunde inte hålla med henne i det fallet. Fastän han var ovillig att säga emot henne i det minsta, så gick dock detta för långt.

– Nej, sade han bestämt, om jag hade en miljon, så skulle jag inte glida ifrån dig.

– Du skulle kunna göra det.

– Nej, det skulle jag inte kunna.

– Jag säger bara att du skulle kunna det.

– Nej, det skulle jag inte.

– Ja, i varje fall, sade Kay och lämnade ämnet, så säger jag bara att det kommer att vara betydligt trevligare att ha det knappt och vara tvungen att se på slantarna och gå på Palais de Danse i Hammersmith på lördagarna eller på min födelsedag eller någonting dylikt och laga maten själv och sy mina egna kläder, än – än –

– – bo i en förgylld bur och finna hur kärleken svalnar, sade Sam, som kom ihåg Leslie Mordykes yttranden i samma ämne.

– Ja. Ärligt sagt därför, så är jag glad att det bara var en vacker saga med de där pengarna i Mon Repos.

– Det är jag också. Förbaskat glad.

– Jag skulle ha avskytt att ha haft dem.

– Jag också.

– Och nog är det väl härligt att din morbror kommer att göra dig arvlös.

– Underbart.

– Det skulle ha förstört allting, om vi hade fått ett stort underhåll av honom.

– Allting.

– Jag menar, vi skulle ha gått miste om all den glädje som vi kommer att få, och vi skulle inte ha känt oss så nära varandra och –

– Precis. Vet du, jag kände en stackare i Amerika som fick ärva tjugo miljoner dollar då hans pappa dog, och han gick och gifte sig med en flicka som hade precis dubbelt så mycket själv.

– Hur gick det med honom? frågade Kay förskräckt.

– Jag vet inte. Vi kom ifrån varandra. Men tänk dig bara ett sådant äktenskap!

– Förfärligt!

– Vad kunde väl de ha för roligt?

– Ingenting. Vad hette han?

– Blenkiron, sade Sam med dämpad röst. Och hon hette Poskitt.

De stod tysta ett slag, djupt gripna av dessa två mänskliga vrakspillrors tragedi. Sam hade inte långt till tårarna, och han trodde att Kay endast med svårighet svalde gråten.

Dörren till trädgården öppnades. Ljus inifrån huset föll över dem.

– Det är någon som kommer ut, sade Kay och ryckte till som om hon vaknat upp ur en dröm.

– Må sjutton ta dem! sade Sam. Nej, för resten korrigerade han sig. Jag tror att det är din morbror.

Inte ens i ett sådant här ögonblick kunde han hysa några hårda tankar gentemot hennes anförvanter.

Det var mr Wrenn. Han stod på trappan och tittade ut.

– Kay! ropade han.

– Ja?

– Jaså, är du där. Är Shotter tillsammans med dig?

– Ja.

– Vill ni komma in ett slag båda två? bad mr Wrenn med en röst – ty han var en man med hjärtat på rätta stället – som uttryckte en viss ursäkt. – Cornelius är här. Han vill läsa det där kapitlet ur Valley Fields historia för er.

Sam stönade invärtes. En kväll som denna hade unge Troilus klättrat upp på Trojas murar och stått och stirrat på de grekiska tälten, där hans Cressida låg, och nu måste han gå in i ett dammigt hus och lyssna på en tråkmåns med vitt skägg dillande om en förstad till London och dess mögliga förflutna.

– Ja, jag vet, men – började han tveksamt.

Kay lade en hand på hans arm.

– Vi kan inte göra den gamle mannen ledsen, viskade hon. – Han skulle ta så illa upp.

– Ja, men jag menar –

– Nej.

– Som du vill, sade Sam.

Han skulle nog bli en god äkta man.

Mr Cornelius befann sig i vardagsrummet. Då de trädde in hälsade han dem med en välkomnande blick under sina buskiga vita ögonbryn likt en man som älskar sin egen röst och som ser ett andäktigt auditorium församla sig. Han tog upp ett stort brunt paket från golvet, och efter att omsorgsfullt ha knutit upp snöret som omgav det blottade han ett andra mindre paket av brunt papper. Han tog bort papperet och tog fram ett paket omlindat med tidningspapper. Innanför detta tidningspapper fanns det mera tidningspapper och slutligen en jättelik maskinskriven lunta, sammanhållen med ett lila sidenband.

– De händelser som har att göra med mannen Finglass återfinns i kapitel sju i min bok, sade han.

– Bara ett kapitel? sade Sam med en stråle av hopp.

– Det kapitlet beskriver mannens första besök på mitt kontor, mina första intryck av honom, hans ord i den mån jag har kunnat erinra mig dem och en del andra förberedande detaljer. I kapitel nio –

– Kapitel nio! upprepade Sam förfärad. Vet ni, det är egentligen onödigt att läsa upp allt det där, ty det har visat sig att Finglass aldrig –

– I kapitel nio, fortsatte mr Cornelius och rättade till ett par stora hornbågade glasögon, framställer jag honom omisstänksamt godtagen av förstadens befolkning, och eftersom det med all önskvärd tydlighet visar hur fullkomligt hans uppträdande bedrog alla dem som han kom i kontakt med, har jag ganska

utförligt beskrivit en trädgårdsfest som gavs av mrs Bellamy-North i Beau Rivage på Burberry Road, där han var närvarande och talade angående de kommande landstingsmannavalen.

– Det skall bli underbart att få höra, sade Kay glättigt. Hennes blick mötte Sams. Sam, som hade öppnat munnen, stängde den igen.

– Jag kommer så väl ihåg den dagen, sade mr Cornelius. Det var en underbar junieftermiddag, och Beau Rivages trädgård var särskilt vacker. Den var givetvis större då för tiden. Det hus som jag kallar Beau Rivage i min historia har sedan blivit ombyggt till två sammanhängande hus, kända som Beau Rivage och Sans Souci. Det är en ombyggnad som har ägt rum i ett flertal fall här i grannskapet. För fem år sedan var Burberry Road ett fashionablare kvarter, och de flesta husen var enfamiljsvillor. Det här huset, som vi nu sitter i till exempel, och dess granne var ett enda hus då Edward Finglass kom till Valley Fields. Det hette då Mon Repos, och det var först arton månader senare som San Rafael kom till i egenskap av –

Han tystnade; och då han tystnade bet han sig i tungan, ty det hade hänt något som storligen hade förvånat honom. En medlem av hans auditorium, som intill det ögonblicket uppfört sig lika stilla och belevat som de övriga, hade plötsligt av allt att döma blivit vansinnig.

Den unge mannen Shotter hade med ett genomträngande skrik sprungit upp och var synbarligen ett rov för starka känslor.

– Vad? skrek Sam. Vad är det ni säger?

Mr Cornelius betraktade honom genom en slöja av tårar. Hans tunga förorsakade honom en inte obetydlig smärta.

– Säger ni, frågade Sam, att på Finglass tid San Rafael var en del av Mon Repos.

– Ja, sade mr Cornelius och gned ömt sin sårade tunga mot gommen.

– Hit med en mejsel! vrålade Sam. Var finns det någon mejsel? Jag vill ha en mejsel.

2

– Gud bevare mig! sade mr Cornelius. Han talade en smula sluddrigt, ty hans tunga gjorde fortfarande ont. Men oron för den hade blivit glömd på grund av starkare känslor. Det hade gått fem minuter efter Sams remarkabla utbrott nere i vardagsrummet; och nu stod han tillsammans med mr Wrenn och Kay i rummet åt gården i övre våningen i San Rafael och såg på hur den unge mannen drog upp ur den rämna som han hade grävt upp åt sig en gulnad, dammig bunt som prasslade i hans hand.

– Gud bevare mig! sade mr Cornelius.

– Milda himmel! sade mr Wrenn.

– Sam! skrek Kay.

Sam hörde inte deras röster. Men minen hos en mor, som lutar sig över sitt sovande barn, stirrade han på bunten.

– Två miljoner! sade Sam och höll på att kvävas. Två miljoner – räkna dem – två miljoner!

Ett uttryck av renodlad girighet spred sig över hans ansikte. Han såg ut som en man som aldrig hade hört talas om Dwight Blenkiron, Chicago, Illinois, och hans maka Genevieve, *née* Poskitt, och deras sorgliga öde; eller om han hade hört det, inte brydde sig ett dugg därom.

– Vad är tio procent av två miljoner? frågade Sam.

3

Valley Fields sov. Klockorna hade blivit uppdragna, katterna hade släppts ut genom köksdörrarna, dörrarna på framsidan hade låsts och kedjorna hade hängts på. I tusen hem hämtade tusen goda familjer krafter till en ny dag. Universitetsklockan slog två klockrena slag.

Men fast det stora flertalet av dess innevånare tog sig sina modiga åtta timmar och därigenom tillförsäkrade sig sin skolflickshy, kunde man fortfarande få höra ljud av steg på Burberry Road. De kom från Sam Shotter på Mon Repos, som vandrade fram och tillbaka utanför San Rafael. För länge sedan hade mr Wrenn, som låg i rummet åt gatan, önskat att Sam vore död eller i

sängen; men han var en mild och fridsam man, som avskydde att ropa kraftord genom fönster. Därför vandrade Sam, oförebrådd, ända till dess andra steg förenades med hans och han fann att han inte längre var ensam.

En lykta lyste på honom.

– Ni är ute sent, sir, sade fridens outtröttlige väktare bakom honom.

– Sent? sade Sam. Sådana bagateller som tid betydde ingenting för honom. Är klockan mycket?

– Hon slog två alldeles nyss, sir.

– Åh? Då kanske det vore bäst att jag gick och lade mig.

– Gör som ni vill, sir. Bor ni här, sir?

– Ja.

– Då undrar jag, sade konstapeln, om jag kan intressera er för en konsert, som inom kort skall äga rum till förmån för en välgörenhetsorganisation som är förenad med en skara män, som ni i er egenskap av husägare –

– Tror ni på spågummor?

– Nej, sir – kommer att vara den förste att erkänna att ni står i tacksamhetsskuld till för er persons och ert hems säkerhet – polisen.

– Låt mig då bara säga er en sak, sade Sam med värme. För en tid sedan spådde mig en spågumma att jag inom kort skulle gifta mig, och jag kommer att gifta mig inom kort.

– Tillåt mig lyckönska er, sir. Då kanske jag kan få nöjet att sälja er och er fru några biljetter till den här konserten till förmån för "Polismännens hem för föräldralösa barn". Biljetterna, som kan erhållas i obegränsat antal, är femkronorsbiljetter –

– Är ni gift?

– Ja, sir – trekronorsbiljetter, tvåkronorsbiljetter, enkronasbiljetter och femtioöresbiljetter.

– Det är väl det enda tänkbara livet, eller hur?

– Livet som polisman eller föräldralös, sir?

– Livet som gift.

Polismannen funderade.

– Nåja, sir, sade han salomoniskt, det är som med de flesta andra saker – det har sina fördelar och sina nackdelar.

– Naturligtvis, sade Sam, förstår jag att om två människor

gifter sig utan att ha några pengar, så kan det leda till en del tråkigheter. Men om man har gott om pengar, så kan ingenting gå på tok.

– Har ni gott om pengar, sir?

– Massor –

– I så fall, sir, skulle jag vilja rekommendera femkronorsbiljetterna. Ta en för er och en för er fru – och för att runda av summan en smula – ett par för några av era herrvänner, som ni kanske möter på klubben och som gärna vill vara med på en tillställning, som jag kan försäkra er kommer att bli en jätteprima sak, av högsta klass från början till slut. Konstapel Purvis kommer att recitera –

– Hör på, sade Sam, som plötsligt blev medveten om att den andre stod och bubblade någonting om någonting. – Vad är det egentligen ni talar om?

– Biljetterna, sir.

– Men inte behöver man några biljetter för att gifta sig.

– Ni behöver biljetter för att kunna närvara vid årskonserten till förmån för "Polismännens hem för föräldralösa barn" och jag råder er varmt att köpa ett halvt dussin femkronorsbiljetter.

– Vad kostar femkronorsbiljetterna?

– Fem kronor, sir.

– Men jag har bara en hundralapp på mig.

– Jag lämnar tillbaka det som blir över i morgon, sir.

Sam blev med en rysning av självförakt plötsligt medveten om att han höll på att låta denna nätternas natt förstöras av småaktigt schackrande.

– Bry er inte om pengarna, sade han.

– Sir?

– Behåll dem. Jag skall gifta mig, tillade han som förklaring.

– Behålla hela hundrakronan, sir? stammade den överväldigade konstapeln.

– Naturligtvis. Vad är väl hundra kronor?

Det blev tyst.

– Om alla var som ni, sir, sade konstapeln till slut med en djup guttural röst, så skulle denna världen vara en betydligt bättre plats.

– Världen kan inte vara en bättre plats, sade Sam. Godnatt.

– Godnatt, sir, sade konstapeln vördnadsfullt.

WODEHOUSE

SAM HOS TIDNINGSKUNGEN

Sam Shotter är en företagsam ung man som tar livet från den glada sidan och inte låter sig nedslås av några motgångar. Men när han förälskat sig i en flicka han bara sett på ett fotografi i den kanadensiska vildmarken och plötsligt möter henne på en redaktion i London blir han alltför impulsiv. Innan han lyckas ställa allt till rätta, vinna den söta Kay Derricks hjärta och snuva ett gangstersyndikat på ett par miljoner dollar, hinner mycket hända i denna överdådigt roliga och spännande roman.

Aldus

C:a pris p inkl. moms
10.00

ISBN 91-0-040525-6